ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ιστορίες του σκοταδιού, που κρύβει μέσα του όλα τα μυστικά, τους φόβους και τα ανομολόγητα πάθη του ανθρώπου.

Ιστορίες των παιδιών της νύχτας, που βγαίνουν όταν ο ήλιος πέσει πίσω από τα βουνά για να απολαύσουν για λίγο αυτό που κάποτε ήταν ολοκληρωτικά δικό τους.

Ένα βιβλίο για το Χάος που καιροφυλακτεί μέσα στην ψυχή του κάθε ανθρώπου.

Δρχ. 700

27



ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: **ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ**





27



ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ


ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: **ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ**







ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

© Copyright 1993
Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Νύχτα ήταν μια από τις αρχαιότερες θεότητες των προγόνων μας. Ήταν θυγατέρα του πρωταρχικού Χάους, και σύμφωνα με τον Ησίοδο γέννησε από μόνη της μια πληθώρα άλλων αρχέγονων δυνάμεων όπως ο Ύπνος και ο Θάνατος, οι Μοίρες, οι Εσπερίδες, η Νέμεση, η Φιλότητα, το Γήρας και η Έριδα. Κατά τη Θεογονία των Ορφικών ήταν η πρωταρχική αρχή των πάντων και από αυτήν προήλθαν η Γη, ο Ουρανός και τα Άστρα.

Για τους Σκανδιναβούς, η προσωποποίηση της νύχτας ήταν η θεά Νοτ, που υποχωρούσε κάθε πρωί μπροστά στη δύναμη του γιου της Ντάεγκ, της Μέρας.

Ακόμα και πολιτισμοί που δεν είχαν θεοποιήσει τη νύχτα, παραδέχονταν στις κοσμογονίες τους πως όλα προέρχονται από αυτήν και πως κάποτε όλο το σύμπαν ήταν βυθισμένο στο βαθύ σκοτάδι. Έτσι, η πρώτη πράξη της δημιουργίας είναι για τους περισσότερους λαούς η εμφάνιση του φωτός.

Όμως, το πρωταρχικό σκοτάδι δεν χάθηκε ολοκληρωτικά, κι η νύχτα αποτελεί σήμερα τη

σκιά και το απομεινάρι του. Είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο που συναντιέται σε κάθε πολιτισμό, η νύχτα να θεωρείται μια επικίνδυνη περίοδος, κατά την οποία ο άνθρωπος θα πρέπει να αποσύρεται σε κάποιο ασφαλές σημείο και απλά να κοιμάται περιμένοντας το ξημέρωμα. Ίσως αυτό να ξεκίνησε από τον φόβο των πρωτόγονων προγόνων μας απέναντι στα σαρκοφάγα ζώα που αναζητούν την τροφή τους κυρίως τη νύχτα ή πάλι να έχει πιο βαθιά και μεταφυσικά αίτια. Πάντως, σε κάθε παράδοση και κουλτούρα η νύχτα είναι συνδεδεμένη με χίλιους δυο υπερφυσικούς κινδύνους. Τη νύχτα, όλα παίρνουν μια όψη αλλιώτικη. Ακόμα και μέσα στις φωτισμένες μας πόλεις, τις γεμάτες ανθρώπους και κίνηση, πόσες φορές οι περισσότεροι από εμάς δεν ανάβουν ενστικτωδώς όλα τα φώτα του σπιτιού όταν βρεθούν μόνοι τους τη νύχτα; Επιθυμούν απλά να μη σκοντάψουν ή μήπως φοβούνται κάτι που τους περιμένει κρυμμένο στις σκιές του διαδρόμου ή πίσω από την πολυθρόνα;

Είναι φυσικό, λοιπόν, η πλειονότητα των διηγημάτων τρόμου, όπως κι αυτά που ακολουθούν, να αφορά ιστορίες που διαδραματίζονται τη νύχτα. Η νύχτα μεγαλώνει κάθε αίσθηση τρόμου που μπορεί να μας προκαλέσει κάτι. Είμαι βέβαιος πως αυτό είναι μια εμπειρία που όλοι έχετε συχνά, είτε διαβάζοντας ένα βιβλίο, είτε παρακολουθόντας κάποιο θρίλερ. Όμως, ας μην ξεχνάμε ότι εκτός από το φόβο, η νύχτα φέρνει μαζί της και μια παράξενη γοητεία. Βέβαια, οι νεράιδες που χόρευαν

τις νύχτες στα λαγκάδια έχουν δώσει τώρα τη θέση τους στις «αυθόρμητες» —και όχι μόνο— στριπτιζέζ των κλαμπ. Ο έναστρος ουρανός της εξοχής, που δεν πιστεύω να υπάρχει άνθρωπος ικανός να τον αντικρύσει χωρίς δέος — έχει δώσει τη θέση του στις φωτεινές επιγραφές της πόλης. Τα τραγούδια των τρυζονιών και των αηδονιών έχουν υποχωρήσει μπροστά στις εξατμήσεις των μηχανών.

Και όμως, η γοητεία της νύχτας παραμένει αλώβητη. Με το πέσιμο του ήλιου, ο κόσμος λες κι αλλάζει όψη... κι ένα κομμάτι του εαυτού μας συνειδητοποιεί πως εκτός από Νόμο, είμαστε πλασμένοι και από Χάος και μέσα μας δεν υπάρχει μόνο η τάση για τη σταθερή πρόοδο, αλλά η κρυφή επιθυμία για την Αιώνια Εναλλαγή.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1993

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΚΘΟΥΛΟΥ

του Όγκοστ Ντέρλεθ

Στον 21ο τόμο της Ανθολογίας μας, είχα παρουσιάσει ένα διήγημα του συνεχιστή του Φίλιπ Λάβκραφτ, του Όγκοστ Ντέρλεθ. Ίσως ήταν ο άνθρωπος που έκανε τα περισσότερα για να μη σβήσει το όνομα του Λάβκραφτ και σ'αυτόν οφείλεται η δημοσίευση έργων του τελευταίου, δεκαετίες μετά το θάνατο του. Το διήγημα που θα διαβάσετε στη συνέχεια προηγείται χρονικά του «Φαραγγιού Πέρα από το Σαλαπούνκο», εφόσον γράφτηκε το 1943, ενώ το «Φαράγγι» το 1948. Ωστόσο, θεώρησα σκόπιμο να το παραθέσω εδώ, ελπίζοντας ότι στις ανθολογίες που θα ακολουθήσουν θα καταφέρω να ολοκληρώσω τη συνδεόμενη σειρά διηγημάτων του Ντέρλεθ που μπόρεσα να συγκεντρώσω και οι οποίες καταλήγουν στην σύγκρουση με τον ίδιο τον Κθούλου στο νησί Ρ'λίεχ.

Ο Ντέρλεθ δεν είναι ίσως ο τέλειος συγγραφέας. Πολλές φορές πλατιάζει και καταφεύγει σε άσκοπες επαναλήψεις. Ωστόσο κα-

νείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη δύναμη και τον υπερφυσικό τρόμο που περιέχουν τα διηγήματά του τα οποία καταφέρνουν να εντυπωσιάσουν ακόμα και σήμερα.

Θ.Μ.

(Το αμφιλεγόμενο Χειρόγραφο Φέλαν που βρέθηκε στο δωμάτιο από το οποίο τόσο παράξενα εξαφανίστηκε ο Άντριου Φέλαν τη νύχτα της 1ης Σεπτεμβρίου 1938, επιτράπηκε να δημοσιευτεί υπό όρους από τη Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Μισκατόνικ του Άρκχαμ της Μασσαχουσέτης η οποία το ζήτησε από τα αρχεία της Αστυνομίας της Βοστώνης. Αναδημοσιεύεται εδώ κατόπιν αδείας του Δρ. Λάνφερ, διευθυντού της βιβλιοθήκης, με κάποιες μικρές περικοπές ιδιαίτερα φρικιαστικών αποσπασμάτων και ιδεών πολύ άγνωστων για τη σύγχρονη ανθρωπότητα που δεν επιτρέπαν τη δημοσίευσή τους).

1

«Ο άνθρωπος θα πρέπει να είναι διατεθημένος να δεχτεί ιδέες για το σύμπαν και για την ίδια του τη θέση μέσα στο στρόβιλο του χρόνου, των οποίων και η παραμικρή αναφο-

ρά παραλύει το νου. Θα πρέπει επίσης να φυλάγεται από έναν συγκεκριμένο κίνδυνο ο οποίος, αν κι ίσως ποτέ δεν καταπιεί ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή, μπορεί να χτυπήσει με αδιανόητους και φρικιαστικούς τρόμους κάποια απρόσεκτα μέλη της κοινωνίας της».

Χ.Φ.Λάβκραφτ

Δεν θα ήταν λάθος να υποστηρίξω πως οι πρόσφατες εμπειρίες μου ήρθαν σαν αποτέλεσμα μιας αγγελίας της εφημερίδας *Επιθεώρηση του Σαββάτου*, την οποία θα μπορούσα να περιγράψω σαν ασυνήθιστη και δελεαστική. Τη διάβασα σε μια περίοδο κατά την οποία δεν ήξερα πού θα βρω λεφτά για το φαγητό και το ενοίκιο του επόμενου μήνα. Δεν ήταν ιδιαίτερα εντυπωσιακή, αλλά περιείχε μια πρόκληση που μου ήταν δύσκολο να αγνοήσω. Διάβασα όλη τη στήλη του «Ζητούνται Υπάλληλοι» μέχρι το τέλος και μετά επέστρεψα πάλι σε αυτήν.

Ζητείται νεαρός ικανός, έξυπνος και με περιορισμένη φαντασία, με κάποιες γνώσεις γραμματέως. Πληροφορίες στην Οδό Κάργουιν 93, Άρκχαμ, Μασσαχουσέτη.

Το Άρκχαμ απείχε μερικές μονάχα ώρες από τη Βοστώνη. Ήταν μια παλιά πόλη, που οι σοφίτες των σπιτιών της έκρυβαν κάποτε κυνηγημένες μάγισσες, και η απαράλλαχτη όψη της είχε δώσει λαβή για ιστορίες και θρύλους φαντασμάτων ενώ οι στενοί δρόμοι της έμοιαζαν να γεμίζουν από τις παρουσίες των περασμένων αιώνων.

Ένιωσα ευχάριστα καθώς έμπαινα στην πόλη, εκείνο το απόγευμα του Ιουνίου. Είχα πάρει μαζί μου όσα πράγματα πίστευα πως θα μου χρησίμευαν, αν τελικά το άτομο που είχε βάλει την αγγελία με προσλάμβανε, και τα είχα πακετάρει σε μια μεγάλη βαλίτσα. Μετά από ένα ελαφρύ κολατσιό, έψαξα και βρήκα έναν τηλεφωνικό κατάλογο της πόλης, κι εκεί επιβεβαίωσα πως στην οδό Κάργουιν 93 ζούσε κάποιος δρ. Λαμπάν Σριούσμπερι.

Έχοντας τη βαθιά πεποίθηση πως ο δρ. Σριούσμπερι θα ήταν ένα σημαντικό πρόσωπο, πήγα στο Πανεπιστήμιο Μισκατόνικ και ρώτησα γι' αυτόν, οπότε μου έδωσαν όχι μόνο το βιογραφικό του αλλά και ένα βιβλίο το οποίο είχε γράψει και δημοσιεύσει πριν από δυο περίπου χρόνια. Το βιογραφικό ήταν άκρως ενημερωτικό και από αυτό έμαθα πως ο δρ. Σριούσμπερι ήταν μελετητής του μυστικισμού, γνώστης των απόκρυφων τεχνών, καθηγητής της φιλοσοφίας και αυθεντία στις μυθολογικές και θρησκευτικές δοξασίες των αρχαίων λαών. Όσο για το βιβλίο του, ντρέπομαι να το ομολογήσω, αλλά ήταν πολύ λιγότερο διαφωτιστικό. Είχε τον αποθαρρυντικό τίτλο, *Μια Έρευνα των Μυθολογικών Πλεγμάτων των Σύγχρονων Πρωτόγονων Λαών με Ειδική Αναφορά στο Κείμενο του Ρ'λίεχ*. Οι βιαστικές ματιές που του έρριξα δεν φανέρωσαν τίποτε άλλο εκτός από το ότι ο πιθανός εργοδότης μου ήταν απασχολημένος με κάποιου είδους έρευνες οι οποίες, αν και δεν ήταν ακριβώς μέσα στη σφαίρα των ενδιαφερόντων μου, δεν

μου ήταν και εντελώς άγνωστες. Εξοπλισμένος με αυτές τις πληροφορίες, ξεκίνησα για την οδό Κάργουιν.

Το σπίτι που έψαχνα λίγο διέφερε από τα υπόλοιπα σπίτια εκείνου του δρόμου. Στην ουσία, έμοιαζαν όλα τόσο πολύ μεταξύ τους, που θα μπορούσαν να έχουν σχεδιαστεί από τον ίδιο αρχιτέκτονα και να έχουν κτιστεί από τους ίδιους κτίστες. Ήταν μεγάλο χωρίς να φαίνεται μεγάλο. Τα παράθυρά του ήταν μικρά και η οροφή του φαινόταν να έχει κάνει κοιλιά. Τέλος, ήταν φθαρμένο από το χρόνο, αλλά χωρίς να δείχνει και ιδιαίτερη ανάγκη βαψίματος. Ήταν κτισμένο ανάμεσα σε δυο δέντρα ακαθόριστης ηλικίας, που όμως φαίνονταν αιωνόβια, αρχαιότερα ακόμα κι από το σπίτι. Εκείνη την ώρα της μέρας — ήταν πια βαθύ σούρουπο — το σπίτι είχε μια σχεδόν απειλητική όψη, αν και ήξερα πως κάτι τέτοιο οφειλόταν αποκλειστικά και μόνο στο φως της μέρας που χανόταν.

Δεν είδα κανένα φωτισμένο παράθυρο, κι έτσι στάθηκα για λίγη ώρα στο κατώφλι αναρωτιόμενος αν είχα διαλέξει μια ακατάλληλη ώρα για να επισκεφτώ τον υποψήφιο εργοδότη μου. Τα πράγματα, όμως, δεν είχαν έτσι γιατί, την ώρα ακριβώς που σήκωνα το χέρι μου για να χτυπήσω, η πόρτα άνοιξε και βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με έναν ηλικιωμένο άνδρα με λευκά μακριά μαλλιά. Δεν είχε ούτε μουστάκι ούτε γένια, έτσι που το πρόσωπό του φανέρωνε ολοκάθαρα ένα πεταχτό σαγόνι, μισοσφιγμένα χείλη και μια ίσια ρωμαϊκή

μύτη. Τα μάτια του δεν φαίνονταν, επειδή φορούσε μαύρα γυαλιά που κάλυπταν και τα πλάγια, έτσι που ήταν αδύνατον να τα δει κανείς από οποιαδήποτε κατεύθυνση.

«Ο Δρ. Σριούσμπερι;»

«Μάλιστα. Τί μπορώ να κάνω για σας;»

«Ονομάζομαι Άντριου Φέλαν. Ήρθα για την αγγελία σας στην *Επιθεώρηση του Σαββάτου*».

«Ααα. Περάστε. Ήρθατε πάνω στην ώρα».

Δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία σε αυτή την τελευταία φράση, πέρα από το ότι κατάλαβα πως περίμενε κάποιον άλλον επισκέπτη — όπως άλλωστε με πληροφόρησε ο ίδιος την επόμενη στιγμή. Νόμιζα πως μάλλον εννοούσε ότι ήταν καλή ώρα για να συζητήσουμε πριν έρθει ο αναμενόμενος καλεσμένος του. Τον ακολούθησα μέσα σε ένα χωλ τόσο αμυδρά φωτισμένο που έπρεπε να προσέξω για να μην παραπατήσω, και τελικά βρεθήκαμε στο γραφείο του γέρου, ένα ψηλοτάβανο δωμάτιο που περιείχε πολλά βιβλία, όχι μόνο πάνω στα ράφια αλλά και σκόρπια στο πάτωμα και στιβαγμένα στις καρέκλες. Ο καθηγητής μου έκανε νόημα να καθίσω σε μια άδεια καρέκλα κι ο ίδιος κάθισε στην πολυθρόνα πίσω από το γραφείο του. Αμέσως, άρχισε να με βομβαρδίζει με ερωτήσεις.

Μπορούσα να διαβάσω λατινικά και γαλλικά; Ναι, διάβαζα αυτές τις δυο γλώσσες με αρκετή ευκολία. Γνώριζα πυγμαχία ή ζίου-ζίτσου; Ευτυχώς κάτι γνώριζα κι απ'τα δύο. Φαινόταν να τον απασχολεί ιδιαίτερα η φα-

ντασία μου, και μου έκανε συνεχώς περίεργες ερωτήσεις που φαίνονταν σχεδιασμένες για να με κάνουν να αποκαλύψω αν φοβόμουν εύκολα ή όχι, παρ'όλο που ποτέ δεν με ρώτησε ευθέως. Μου εξήγησε πως κατά περιόδους οι έρευνές του τον οδηγούσαν σε παράξενα και απόμερα σημεία, και διέτρεχε κάποιους κινδύνους από αλήτες ή ληστές. Γι'αυτό το σκοπό, λοιπόν, ζητούσε έναν συνοδό-γραμματέα που να μπορεί να κάνει και τον σωματοφύλακα στη σπάνια περίπτωση που θα υπήρχε ανάγκη. Ήξερα στενογραφία; Πίστευα πως τα κατάφερνα αρκετά καλά. Ήλπιζε επίσης πως είχα εξοικίωση με ορισμένες διαλέκτους και φάνηκε πολύ ικανοποιημένος όταν του αποκάλυψα πως είχα σπουδάσει φιλοσοφία στο Χάρβαρντ.

«Ίσως να απορείτε», είπε στη συνέχεια, «γιατί επιμένω τόσο στην έλλειψη φαντασίας, αλλά οι έρευνες και τα πειράματά μου έχουν τόσο εξώκοσμο χαρακτήρα, που κάποιος πολύ ευφάνταστος βοηθός ίσως υποπτευόταν κάποιες κοσμικές αποκαλύψεις που μπορεί να προέλθουν από τη δουλειά μου. Ειλικρινά, θα πρέπει να φροντίσω ώστε να εμποδίσω ο,τιδήποτε τέτοιο να συμβεί».

Είχα από αρκετή ώρα εντοπίσει κάτι αόριστα ανησυχητικό στον δρ. Σρίουσμπερι, αν και δεν μπορούσα να ξεκαθαρίσω τί ακριβώς ήταν. Ίσως οφειλόταν στο ότι δεν μπορούσα να διακρίνω τα μάτια του. Και ήταν πράγματι εκνευριστικό να σε παρατηρούν εκείνα τα αδιαφανή μαύρα γυαλιά που δεν φανέρωναν

κανένα σημάδι όρασης. Δεν ήταν, όμως, αυτό. Ήταν κάτι ψυχολογικό το οποίο, αν με παρέσυρε εύκολα η διαίσθησή μου, θα με είχε κάνει να φύγω εκείνη τη στιγμή. Δεν χρειαζόταν φαντασία για να μυριστώ πως κάτι ύποπτο συνέβαινε. Στο δωμάτιο υπήρχε μια ατμόσφαιρα φόβου και δέους που έδενε παράξενα με τη μουχλιασμένη μυρωδιά των παλιών βιβλίων. Μου δινόταν η εντύπωση πως εκείνο το μέρος ήταν ξέμακρο από κάθε άλλη ανθρώπινη κατοικία, λες και βρισκόταν σε κάποιο απόμακρο δάσος, στα σύνορα ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως.

Λες και είχε αντιληφθεί αυτό το φόβο μου, ο υποψήφιος εργοδότης μου άρχισε να με καθησυχάζει με τον πιο αφοπλιστικό τρόπο, μιλώντας για την αμφιβολία και την προκατάληψη με την οποία οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν ορισμένες επιστημονικές έρευνες. Γι'αυτό το λόγο, μου είπε, ήθελε κι αυτός να συνεργαστεί με κάποιον σαν κι εμένα, που δεν θα έδειχνα καμιά προκατάληψη.

«Πολλοί από εμάς ψάχνουν παράξενα πράγματα σε παράξενα μέρη», συνέχισε, «και υπάρχουν πλευρές της ύπαρξης για τις οποίες ακόμα και οι σπουδαιότεροι άνθρωποι των καιρών μας δεν έχουν τολμήσει να εκφέρουν γνώμη. Ο Αϊνστάιν και ο Σρέντιγκερ ήταν ανάμεσα στους επιστήμονες αυτοί που κάπως πλησίασαν την αλήθεια. Ο αποβιώσας συγγραφέας Λάβκραφτ, έφτασε ακόμα πιο κοντά». Σήκωσε τους ώμους. «Τώρα, όμως, στο θέμα μας».

Αμέσως μου έκανε μια χρηματική προσφορά τόσο δελεαστική, που θα ήταν ανοησία μου ακόμα και να διστάσω να τη δεχτώ, πράγμα που ασφαλώς δεν έκανα. Αμέσως μετά την αποδοχή μου, μου σύστησε αυστηρά να μην μιλήσω σε κανέναν για ό,τι θα συνέβαινε ή θα φαινόταν πως συμβαίνει σ'εκείνο το σπίτι.

«Τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται», μου εξήγησε αινιγματικά, και με συμβούλευσε να μη φοβάμαι, ακόμα κι αν κάποια γεγονότα ήταν ανεξήγητα. Μου δήλωσε πως θα έμενα κι εγώ στο σπίτι του και πως θα ήθελε πολύ να ξεκινήσω τη δουλειά αμέσως, χωρίς καν να πάω να φέρω τη βαλίτσα μου από την πανσιόν, επειδή ήθελε να κρατηθούν σημειώσεις της συζήτησής του με τον επισκέπτη του. Η καταγραφή έπρεπε να γίνει από το διπλανό δωμάτιο ή από κάποια άλλη κρυψώνα, επειδή αμφέβαλλε πως ο επισκέπτης του θα μιλούσε ελεύθερα αν υποπτευόταν την παρουσία οποιουδήποτε άλλου. Όπως μου είπε, είχε συναντήσει ήδη πολύ μεγάλη δυσκολία για να τον πείσει να έρθει από το λιμάνι του Ίνσμουθ να τον επισκεφθεί.

Δεν μου έδωσε την ευκαιρία να του θέσω άλλες ερωτήσεις, αλλά αμέσως μου έδωσε μολύβι και χαρτί και μου έδειξε το μέρος όπου θα έπρεπε να κρυφτώ — πίσω από μια πανέξυπνα φτιαγμένη εσοχή της βιβλιοθήκης. Στη συνέχεια, ο καθηγητής με οδήγησε στον πάνω όροφο, σε ένα μικρό στενόχωρο δωμάτιο στο οποίο θα έμενα κατά τη διάρκεια της συνεργασίας μας. Μέσα μου, βέβαια, σκεφτόμουν πως ήταν πολύ κολακευτικό να προαχθώ έτσι γρήγορα από γραμματέας σε συνεργάτης, αλλά δεν μου δόθηκε πολύς χρόνος να το καλοσκεφτώ. Δεν είχα προλάβει να κατέβω στο ισόγειο, όταν ο καθηγητής με ειδοποίησε πως ο επισκέπτης του έπρεπε να πλησίαζε. Πριν ακόμα τελειώσει τα λόγια του, η βαριά πόρτα αντήχησε από το χτύπημα του ρόπτρου. Ο καθηγητής μου έκανε νόημα να κρυφτώ στη θέση που μου είχε δείξει κι εκείνος πήγε να ανοίξει στον νυχτερινό επισκέπτη.

Όταν ο εργοδότης μου είχε αναφέρει για πρώτη φορά τον επισκέπτη που περίμενε, είχα ασφαλώς υποθέσει πως θα ήταν κάποιος συνάδελφός του, αναμεμειγμένος σε παρόμοιες έρευνες. Έτσι, ήμουν εντελώς απροετοίμαστος για το θέαμα που είδα μέσα από την κρυψώνα μου. Δεν ήταν το είδος του ανθρώπου που θα περίμενε να δει κανείς στο σπίτι του Δρ. Σριούσμπερι. Ήταν ένας σαραντάρης άνδρας, αν και η ηλικία του δεν φαινόταν αμέσως εξαιτίας του σκούρου χρώματος του δέρματός του. Ήταν τόσο σκούρο που τον πήρα για Αφρικανό, αλλά όταν άρχισε να μιλάει αναγνώρισα από την προφορά του πως θα πρέπει να ήταν Νοτιοαμερικάνος. Φορούσε ρούχα ναυτικού, κι ήταν ολοφάνερο πως δεν ήταν η πρώτη φορά που επισκεπτόταν το σπίτι του καθηγητή.

Αντάλλαξαν κάποιες κουβέντες μεταξύ τους, σε τόνους πολύ χαμηλούς για να τους ακούσω, αλλά όταν τελικά κάθισαν στο γραφείο του καθηγητή, ο Δρ. Σριούσμπερι ύψωσε

τη φωνή του στην κανονική της ένταση και ο επισκέπτης του έκανε το ίδιο. Η συζήτηση που κατέγραψα είναι η εξής:

«Σενιόρ Φερνάντεζ, θέλω να μου πείτε από την αρχή τί συνέβη το περασμένο καλοκαίρι».

(Εκείνος δεν έδωσε σημασία στην παρότρυνση και άρχισε τη διήγηση από το σημείο που θα έπρεπε να την έχει σταματήσει πρωτύτερα, χρησιμοποιόντας ένα παράξενο μείγμα Ισπανικών και Αγγλικών).

«Ήταν νύχτα και το σκοτάδι πολύ βαθύ. Είχα αποχωριστεί από την υπόλοιπη ομάδα και περπατούσα χωρίς να ξέρω πού πήγαινα...»

«Σύμφωνα με το χάρτη σας, ήσαστε κάπου στην περιοχή του Μάτσου Πίτσου».

«Ναι, αλλά δεν ξέρω πού ακριβώς και αργότερα δεν μπόρεσα να βρω ούτε καν το δρόμο που είχα πάρει. Περπατούσα μέσα στη βροχή και νόμιζα πως άκουγα μια παράξενη μουσική. Έμοιαζε να είναι ινδιάνικη. Ξέρετε πως σε εκείνα τα μέρη ζούσαν παλιά οι Ίνκας και...»

«Ναι, ναι, τα ξέρω αυτά τα πράγματα. Εγώ εκείνο που θέλω να μάθω είναι το τί είδατε, σενιόρ Φερνάντεζ».

«Δεν ήξερα προς τα πού πήγαινα, αλλά η μουσική δυνάμωνε και σε μια στιγμή μου φάνηκε πως ερχόταν ακριβώς από μπροστά μου. Όταν, όμως, προχώρησα λίγο ακόμα, συνάντησα μπροστά μου συμπαγή βράχο. Ψαχούλευα εδώ κι εκεί στα τυφλά, μέχρι που μια αστραπή φώτισε την περιοχή και είδα πως επρόκειτο για έναν ψηλό λόφο. Τότε, έγινε κάτι

εκπληκτικό. Δεν ξέρω πώς να το περιγράψω. Ξαφνικά ο λόφος φάνηκε να χάνεται από τη θέση του ή εγώ να μεταφέρομαι αλλού, αν και σας παίρνω όρκο ότι δεν είχα βάλει γουλιά στο στόμα μου. Δεν ήμουν άρρωστος, ούτε και παραληρούσα. Μπροστά μου ανοίχτηκε ξαφνικά μια είσοδος. Κατέβηκα σκαλιά σκαλισμένα στο βράχο και είδα πως στη βάση της σπηλιάς υπήρχε μια λιμνούλα με μαύρο νερό και μισόγυμνοι Ινδιάνοι με τις στολές που φορούσαν την εποχή των Κονκισταδόρων. Μέσα στη λίμνη υπήρχε κάτι... από εκεί ερχόταν και η μουσική».

«Από τη λίμνη;»

«Σι, Σενιορ. Μέσα από τη λίμνη, αλλά και γύρω από αυτήν. Η μουσική ήταν δυο ειδών: Η μια ήταν γλυκιά και μεθυστική σαν όπιο. Την άλλη την έπαιζαν οι Ινδιάνοι με τις φλογέρες τους και ήταν φριχτή στο άκουσμά της».

«Μπορείτε να μου περιγράψετε αυτό που είδατε μέσα στη λίμνη;»

«Ήταν τεράστιο». (Σ'αυτό το σημείο σταμάτησε και έσμιξε τα φρύδια σκεπτικά). «Τόσο μεγάλο, που δεν ξέρω πώς να το περιγράψω. Μου φαινόταν μεγάλο σαν λόφος, αν κι ασφαλώς κάτι τέτοιο δεν ήταν δυνατόν. Έμοιαζε με ζελέ... Όλη την ώρα άλλαζε σχήμα. Μερικές φορές ψήλωνε... άλλες πάλι γινόταν κοντόχοντρο και γέμιζε πλοκάμια. Έβγαζε κάποιου είδους σφύριγμα ή γαργάρισμα. Δεν ξέρω τί ήθελαν οι Ινδιάνοι μαζί του».

«Μήπως το λάτρευαν;»

«Σι, σι! Μπορεί να ήταν αυτό!»

«Ξαναγυρίσατε ποτέ σε εκείνο το σημείο;»

«Όχι. Εκείνη την περίοδο νόμιζα πως με παρακολουθούσαν. Πιστεύω πως κάποιοι με παρακολουθούν ακόμα και σήμερα. Κατάφερα να βρω το δρόμο μου μέχρι τον καταυλισμό εκείνη τη νύχτα, αλλά το επόμενο πρωί όσο κι αν ψάξαμε δεν μπορέσαμε να ξαναβρούμε το μέρος.

«Είπατε πως κάποιος σας παρακολουθούσε. Γνωρίζετε ποιος;»

«Ένας από τους Ινδιάνους». (Κούνησε το κεφάλι σκεπτικά). «Και πάλι, όμως, δεν είμαι σίγουρος. Ήταν σαν σκιά».

«Ακούσατε κάτι που να έλεγαν αυτοί οι Ινδιάνοι;»

«Ναι, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω. Δεν ήταν όλα τα λόγια από τη γλώσσα τους... Επαναλάμβαναν όμως συχνά μια λέξη... ένα όνομα ίσως...».

«Συνεχίστε, σας παρακαλώ».

«Σούλου».

«Μήπως, Κθούλου;»

«Σι, Σι!» (Ένευσε ζωηρά). «Όσο για τα υπόλοιπα, ήταν μονάχα φωνές και κραυγές ακατανόητες για μένα».

«Κι αυτό το πλάσμα που είδατε μέσα στη λίμνη... Γνωρίζετε τον φριχτό άμορφο θεό του ωκεανού, τον Κον, τον Άρχοντα του Σεισμού, που λάτρευαν οι προ των Ίνκας λαοί;»

«Σι».

«Του έμοιαζε καθόλου αυτό το πλάσμα μέσα στη λίμνη;»

«Δεν το νομίζω, αλλά ο Κον έχει πολλά

πρόσωπα κι αυτό το πράγμα ξεπρόβαλε από το νερό».

«Μήπως έμοιαζε με τον Καταβροχθιστή, τον πολεμικό θεό των Κουίτσουα; Υποθέτω πως έχετε δει τον λίθο του Τσάβιν».

«Η ομάδα μας τον μελέτησε αρκετές φορές πριν προχωρήσουμε στη χώρα των Ίνκας. Βρίσκεται στο Εθνικό Μουσείο της Λίμα. Από τη Λίμα προχωρήσαμε στο Αμπανκάι κι ύστερα διασχίσαμε τις Άνδεις για να φτάσουμε στο Κούσκο. Ύστερα, μπήκαμε στην Κορντιλιέρα ντε Βιλκανότε και από εκεί κατευθυνθήκαμε προς το Μάτσου Πίτσου».

«Αν το μελετήσατε, θα πρέπει να προσέξατε πως το ανάγλυφο δείχνει φίδια να βγαίνουν από διάφορα σημεία του σώματος του Καταβροχθιστή. Μήπως η γλοιώδης μάζα που είδατε μέσα στην υπόγεια λίμνη είχε κι αυτή παρόμοιες προεξοχές;»

«Δεν ήταν φίδια, σενιόρ. Σπάνια, μόνο, ο Βιρακόχα αναπαριστάνεται έτσι. Όμως, όπως και το πλάσμα της λίμνης, αντιπροσωπεύει κι αυτός τη θάλασσα, καθώς και ο Κον. Πολλοί λένε πως Βιρακόχα σημαίνει «Λευκός Αφρός των Νερών».

«Είχε, όμως, προεξοχές; Εκεί θέλω να καταλήξω».

«Βρισκόσασταν κοντά στο κάστρο του Σαλαπούνκο όταν έγινε αυτό;»

«Το είχαμε περάσει. Γνωρίζετε την περιοχή σε εκείνο το σημείο. Το κάστρο βρίσκεται στη δεξιά όχθη του ποταμού. Είναι μεγάλο,

αλλά διαφορετικά κατασκευασμένο από τα υπόλοιπα, χτισμένο από μεγάλα ομοιόμορφα κομμάτια γρανίτη ενωμένων μεταξύ τους χωρίς ασβεστοκονίαμα. Οι επάλξεις του φτάνουν σε ύψος σχεδόν πέντε μέτρων και βλέπουν προς το ποτάμι. Κάτω από εκείνο το σημείο αρχίζουν τα τρομερά και βαθιά φαράγγια όπου ζούσαν οι Κουίτσουα-Αγιάρ, οι κατασκευαστές της εγκαταλειμένης πόλης του Μάτσου-Πίτσου. Η χαράδρα περικλείει την πόλη σχεδόν από παντού. Πλησιάζαμε εκείνο το σημείο όταν στρατοπεδεύσαμε για τη νύχτα. Δυο από την ομάδα δεν ήθελαν να συνεχίσουν, αλλά πρότειναν να πάμε στο Σακσαχουαμάν. Οι περισσότεροι, όμως, από εμάς ήμασταν αποφασισμένοι να πάμε στο Μάτσου Πίτσου».

«Σε τί απόσταση βρισκόσασταν από το Σαλαπούνκο;»

«Δυο ή τρία χιλιόμετρα. Το μέρος ήταν πολύ βραχώδες, αν και συναντήσαμε αρκετούς θάμνους και δέντρα».

Σε αυτό το σημείο της συζήτησης, συνέβη ένα εξαιρετικά παράξενο γεγονός το οποίο και τη διέκοψε. Ο Δρ. Σριούσμπερι είχε μισανοίξει το στόμα για να κάνει μια ακόμα ερώτηση, όταν ξαφνικά συνειδητοποίησα κάτι πέρα από τη συνείδησή μου. Τα χείλη του σφάλισαν. Σηκώθηκε και είπε αγχωμένα στον καλεσμένο του πως έπρεπε να φύγει αμέσως με τη μεγαλύτερη μυστικότητα και να προσέξει ώστε κανείς να μην τον δει να επιστρέφει στο

Ίνσμουθ. Με αυτά τα λόγια, τον οδήγησε βιαστικά στην πίσω είσοδο. Δευτερόλεπτα αφότου η πόρτα έκλεισε πίσω από τον ναυτικό, ο Δρ. Σριούσμπερι επέστρεψε.

«Κύριε Φέλαν, σε λίγα λεπτά κάποιος θα έρθει και θα σας ρωτήσει για τον Φερνάντεζ. Να του απαντήσετε πως δεν έχετε ακούσει ποτέ αυτό το όνομα ούτε και έχετε δει αυτόν που θα σας περιγράψει».

Δεν είχα χρόνο να διαφωνήσω με τις εντολές του, κι άλλωστε δεν ήταν η θέση μου να το κάνω. Έβαλα μέσα στο απλωμένο χέρι του Δρ. Σριούσμπερι το χειρόγραφό μου, ακριβώς τη στιγμή που ο ήχος του ρόπτρου αντήχησε μέσα στο σπίτι. Ο εργοδότης μου ένευσε κοφτά. Πήγα στην πόρτα και την άνοιξα.

Ποτέ δεν είχα νιώσει τόσο έντονη και άμεση απέχθεια, όσο τη στιγμή που αντίκρυσα τον άνδρα που στεκόταν στην πόρτα. Πρέπει να παραδεχτώ ότι τα φανάρια του δρόμου βρίσκονταν σε κάποια απόσταση, και πως το φως που ερχόταν από το χωλ ήταν τόσο αμυδρό ώστε περισσότερο να μπερδεύει παρά να βοηθάει, αλλά θα έπαιρνα όρκο, όχι μόνο πως το πρόσωπο αυτού του τύπου είχε μια τερατώδη βατραχοειδή όψη, αλλά και πως τα δάχτυλά του, στο σημείο που το χέρι του ακουμπούσε στα σιδερένια κάγκελα της εισόδου *ήταν καλυμμένα με μεμβράνες*. Επιπλέον, ανέδιδε μια σχεδόν αποπνικτική μυρωδιά θάλασσας, και μάλιστα όχι αυτή που συνδέεει κανείς με παράκτιες περιοχές, αλλά με τα βάθη του ωκεανού. Θα περίμενε κανείς από αυτό το αλλόκο-

τα πλατύ στόμα να βγουν ήχοι το ίδιο απωθητικοί με την όψη του, αλλά αντίθετα ο άνδρας μίλησε σε άψογα αγγλικά και με ρώτησε με υπερβολική ευγένια αν είχε περάσει από το σπίτι κάποιος φίλος του, ένας κύριος Τιμοτέο Φερνάντεζ.

«Δεν γνωρίζω κανέναν κύριο Φερνάντεζ», του απάντησα εγώ.

Στάθηκε για μια στιγμή και με κοίταξε με ένα τέτοιο βλέμμα που, αν ήμουν κάπως ευφάνταστος και φοβιτσιάρης, θα μου πάγωνε τη ραχοκοκκαλιά. Έπειτα ένευσε, με ευχαρίστησε, με καληνύχτησε και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Επέστρεψα στο γραφείο του καθηγητή. Χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το στενογραφημένο χειρόγραφο που κρατούσε στο χέρι του, ο Δρ. Σριούσμπερι μου ζήτησε να του περιγράψω τον νέο επισκέπτη. Το έκανα, χωρίς να παραλείψω καμιά λεπτομέρεια της εμφάνισής του, όπως τουλάχιστον την είχα διακρίνει μέσα στο λιγοστό φως, και χωρίς να ξεχάσω να αναφέρω και την περίεργη απέχθειά μου την πρώτη στιγμή που τον αντίκρυσα.

Εκείνος ένευσε, χαμογελώντας θλιμμένα. «Αυτά τα πλάσματα βρίσκονται παντού», είπε, χωρίς να δώσει άλλες εξηγήσεις για αυτό το παράξενο περιστατικό. Μου ανέλυσε, ωστόσο, τους λόγους για τους οποίους έδινε τόση σημασία στη διήγηση του ναυτικού Φερνάντεζ.

Μου είπε, λοιπόν, πως από καιρό υποπτευόταν την ύπαρξη μιας σχέσης ανάμεσα σε ορι-

σμένες μορφές λατρείας στα μεγάλα οροπέδια της κεντρικής Ασίας, και κυρίως του Λενγκ, ενός κρυμμένου και μυστικού τόπου, και τις θρησκείες άλλων πιο πρωτόγονων φυλών στις διάφορες ηπείρους — μερικές από τις οποίες, αναμφίβολλα επιβίωναν με κάποια μορφή μέχρι τις μέρες μας.

«Ο Κίμιχ, για παράδειγμα, υποστηρίζει πως ο πολιτισμός των Χμερ προήλθε από απόμακρα σημεία που σήμερα βρίσκονται μέσα στο κράτος της Κίνας. Οι Δραβίδες, που εκδιώχθηκαν από την Ινδία από τους Άριους και μετανάστευσαν στην Μαλαισία και την Πολυνησία, μετακινούμενοι αργότερα ανατολικά, μέχρι το Νησί του Πάσχα και το Περού, θα πρέπει να πήραν μαζί τους ορισμένες παράξενες τελετουργίες και πρότυπα λατρείας. Με λίγα λόγια, είμαι πεπεισμένος πως υπάρχει μια θεμελιώδης σχέση ανάμεσα σε πολλές αρχαίες κουλτούρες και θρησκείες, για τις οποίες διαθέτουμε αποσπασματικές μονάχα γνώσεις. Επί του παρόντος, αυτό που με απασχολεί είναι ο πιθανή σχέση του πολεμικού θεού των Κουίτσουα Αγιάρ, του Καταβροχθιστή, με ένα τερατώδες θαλάσσιο ον που αποκαλείται Κθούλου και η λατρεία του οποίου φαίνεται να απλώνει τις ρίζες της μέχρι σήμερα. Οι αιρέσεις που τον λατρεύουν είναι ελάχιστα γνωστές, και στην πραγματικότητα θα πρέπει να υπάρχει μια συνειδητή προσπάθεια από μέρους τους να αποκρύψουν από την υπόλοιπη ανθρωπότητα την ύπαρξή τους μέχρι που να έρθει η ώρα που οι λάτρεις του θεωρούν κα-

τάλληλη για την επιστροφή του Κθούλου».

Μιλούσε κατ'αυτόν τον τρόπο για αρκετή ώρα, και τα περισσότερα από όσα έλεγε μου ήταν ακατανόητα, όπως ίσως υποπτευόταν κι ο ίδιος. Ωστόσο, ήταν ξεκάθαρο πως το ενδιαφέρον του για τον Φερνάντεζ είχε εκδηλωθεί εξαιτίας των γνώσεων που είχε αυτός ο τελευταίος για τις συνήθειες των περίεργων πιστών, ένας από τους οποίους θα πρέπει να ήταν κι ο δεύτερος επισκέπτης εκείνης της βραδιάς — αν κι ο Δρ. Σρίουσμπερι δεν ομολόγησε κάτι τέτοιο.

Παρ'όλες τις αοριστίες και τις γενικότητες του μονολόγου του, δεν μπορούσα να αποφύγω ένα μούδιασμα καθώς συνειδητοποιούσα τους απίστευτους τρόμους και τους δαιμονικούς μύθους που άφηνε να εννοηθούν. Το ότι ο καθηγητής φοβόταν για τη ζωή του Φερνάντεζ ήταν ολοφάνερο, αν και δεν το είπε άμεσα. Μου ανέφερε, ωστόσο, για τον Λονδρέζο ερευνητή Φόλεξον, που πνίγηκε ανεξήγητα στον Τάμεση λίγο αφότου είχε αναγγείλει πως βρισκόταν στα ίχνη σημαντικών ανακαλύψεων σχετικά με την επιβίωση αρχαίων λατρειών στις Ανατολικές Ινδίες. Για τον δήθεν τυχαίο θάνατο του αρχαιολόγου Σερ Τσίβερ Βόρντενς μετά την ανακάλυψη ορισμένων μαύρων μονόλιθων στη Δυτική Αυστραλία. Και την παράξενη αρρώστια που είχε ξεκάνει τον μεγάλο σύγχρονο συγγραφέα του μακάβριου διηγήματος Φίλιπ Λάβκραφτ — αμέσως μετά τη δημοσίευση κάποιων υποτίθεται φανταστικών διηγημάτων που αποκάλυπταν όλο

και περισσότερα για τις λατρείες των Αρχαίων και ειδικά της νουβέλας *Στα Βουνά της Τρέλας* όπου μιλούσε για παράξενες οντότητας που είχαν επιβιώσει στις αρκτικές ερήμους.

Υπήρχε και κάποιο γεγονός εκείνου του μοναδικού απογεύματος για το οποίο ο Δρ. Σριούσμπερι δεν έλεγε τίποτε, αγνοώντας το σαν να μην υπήρχε. Η αλήθεια είναι πως ούτε κι εγώ το σκέφτηκα, παρά μόνο αφού είχα κάνει τρία αντίγραφα της στενογραφημένης συνομιλίας μετά από εντολή του καθηγητή και είχε αποσυρθεί στο δωμάτιό μου. Εκεί, κι ενώ στριφογύριζα στο κρεβάτι αναλογιζόμενος τα όσα είχαν συμβεί και την κατάσταση στην οποία τόσο απροσδόκητα είχα βρεθεί, συνειδητοποίησα πως ο εργοδότης μου διέθετε μια παράξενη δύναμη που δεν είχα αναγνωρίσει αμέσως, αν και μου είχε δώσει πολλά δείγματά της. Για παράδειγμα, μου είχε ανοίξει την πόρτα πριν προλάβω να χτυπήσω. Ύστερα, πάλι, είχε φανεί να διαισθάνεται τον ερχομό του Φερνάντεζ. Ακόμα πιο περίεργη ήταν η ξαφνική του διαίσθηση για την εμφάνιση του δεύτερου επισκέπτη. Πώς τον είχε καταλάβει; Ίσως να είχε αναπτύξει κάποια υπεραισθητική αντίληψη που να τον βοηθούσε να ακούει ήχους όπως τα ανθρώπινα βήματα σε μια απόσταση πολύ μεγαλύτερη από αυτήν που θα μπορούσε ένας κοινός θνητός. Ακόμα κι έτσι, όμως, έστω κι αν είχε ακούσει τα βήματα, *πώς είχε καταλάβει το σκοπό του επισκέπτη;*

Βαθιά απορημένος, συλλογιζόμουν αυτό

το αίνιγμα μέχρι αργά τη νύχτα, και τελικά αποκοιμήθηκα χωρίς να έχω βρει κάποια πιθανή λύση του. Το μόνο που ένιωθα γύρω μου ήταν η ατμόσφαιρα που επικρατούσε στην καινούρια μου κατοικία — μια ατμόσφαιρα μυστηρίου, αρχαιότητας και σκοτεινού τρόμου.

2

Σίγουρα, τα πρώτα από αυτά τα παράξενα όνειρα που είδα στο σπίτι της Οδού Κάργουιν ήταν αποτέλεσμα αυτού που ο εργοδότης μου ανακάλυψε στα χαρτιά που με έστειλε να του φέρω αργά την επόμενη μέρα, αφότου είχα περάσει ώρες μαζί του, ξεχωρίζοντας υλικό που είχε συγκεντρώσει από τις τέσσερις γωνιές της γης.

Μου είπε ότι σπάνια έβγαινε από το σπίτι, και πως οι περισσότεροι κάτοικοι του Άρκχαμ δεν ήξεραν καν την ύπαρξή του. Επίσης, μου τόνισε ότι θα μου ζητούσε συχνά να του κάνω διάφορες εξωτερικές δουλειές. Κανονικά δεν αγόραζε καμιά άλλη εφημερίδα εκτός από τους Τάιμς της Νέας Υόρκης. Τα παγκόσμια γεγονότα, ακόμα κι αυτά που φαίνονταν να οδηγούν σε έναν δεύτερο καταστροφικό πόλεμο στην Ευρώπη — δεν τον ενδιέφεραν. Εκείνη τη μέρα, όμως, ζητούσε κάποια συγκεκριμένη πληροφορία που ήταν σίγουρος ότι θα έβρισκε στις σελίδες του *Κήρυκα του Ίνσμουθ* αν όχι στις τοπικές εφημερίδες.

Τελικά, έκοψε ένα μικρό σύντομο άρθρο από την εφημερίδα του Ίνσμουθ και μου το έδωσε με εντολή να το αρχειοθετήσω μαζί με την καταγραφή της συζήτησης της προηγούμενης νύχτας. Το άρθρο, το οποίο μου φάνηκε τρομακτικό μετά από όσα είχα ακούσει από τον καθηγητή το προηγούμενο βράδυ, έγραφε:

Το πτώμα ενός ναυτικού που σκοτώθηκε πέφτοντας από τις αποβάθρες τις οποίες κατέστρεψαν ομοσπονδιακοί πράκτορες το χειμώνα του 1928, βρέθηκε σήμερα το πρωί στην περιοχή του Ύφαλου του Διαβόλου. Ένας ντόπιος που ανέφερε το ατύχημα νωρίς το πρωί, δήλωσε πως ο ναυτικός φαινόταν να περπατάει με παρέα ή ακριβώς μπροστά από κάποιον, που όμως εξαφανίστηκε πριν ο μάρτυρας φτάσει στο σημείο εκείνο. Κάποιες αναφορές για μάχη μέσα στο νερό και χέρια καλυμμένα με μεμβράνες αποδόθηκαν στο πολύ ποτό που είχε καταναλώσει προηγουμένως ο παραπάνω μάρτυρας. Το πτώμα αναγνωρίστηκε. Ανήκε στον Τιμοτέο Φερνάντεζ του πλοίου Τσαν-Τσαν, από το Τρουχίλο.

Οι υπόνοιες που άφηνε αυτό το αδιάφορο άρθρο ήταν ανατριχιαστικές, αλλά ο καθηγητής δεν είπε λέξη. Ήταν φανερό πως περίμενε κάτι τέτοιο, κι έτσι δεν έδειχνε κανένα ίχνος θλίψης αλλά μόνο ένα είδος φιλοσοφημένης αποδοχής. Δεν έκανε κανένα σχόλιο και η όλη στάση του απαγόρευε οποιαδήποτε ερώτηση εκ μέρους μου. Ωστόσο, το γεγονός θα πρέπε να τον επηρέασε, επειδή μετά από μιας ώρα

μελέτη πάνω στο στενογραφημένο χειρόγραφο της συνομιλίας, έψαξε και βρήκε έναν λεπτομερή χάρτη του Περού, οπότε και κάθισε για άλλη μια ώρα, ερευνώντας την περιοχή των Άνδεων γύρω από το Μάτσου Πίτσου, το Κούσκο, το Κάστρο του Σαλαπούνκο και την Κορντιλιέρα Βιλκανότα, σημαδεύοντας τελικά με το μολύβι έναν μικρό κύκλο ανάμεσα στο κάστρο και την τοποθεσία του Μάτσου Πίτσου.

Είμαι βέβαιος πως ήταν η παρακολούθηση αυτής της σιωπηλής και επίμονης μελέτης που προκάλεσε εν μέρει το καταπληκτικό όνειρο που είδα εκείνο το βράδυ — το πρώτο από μια ολόκληρη σειρά — γιατί ο εργοδότης μου φανέρωσε μια αλλόκοτη εκκεντρικότητα και αποφάσισε να πάμε να πλαγιάσουμε κι οι δύο, αν κι ήταν ακόμα πολύ νωρίς. Στην πραγματικότητα, δεν είχε καν καλά καλά νυχτώσει, και τα πουλιά απ'έξω κελαϊδούσαν ακόμα. Επιπλέον, πριν να κοιμηθούμε μου είπε πως θα έπρεπε να πιώ μαζί του ένα ποτήρι υδρόμελι δικής του κατασκευής, ένα πανέμορφο χρυσωπό υγρό που φύλαγε σε μια κρυστάλινη καράφα στο γραφείο του. Το σερβίρισε σε ποτηράκια του λικέρ και σε τόσο μικρές ποσότητες που φαινόταν μάταιο ακόμα και να το φέρεις στα χείλη σου. Ωστόσο, το ποτό είχε ένα τέτοιο άρωμα και μια τέτοια γεύση, ώστε να ξεπερνάει ακόμα και το καλύτερο Τσιάντι ή Σατό Ικβέμ. Λίγες στιγμές αφότου το ήπια, άρχισα να νυστάζω, έτσι που δεν ένιωθα πια κανένα δισταγμό να αποσυρθώ στο δωμάτιό μου, κι

έτσι καληνύχτισα τον καθηγητή και ανέβηκα επάνω.

Θα πρέπει να έπεσα στο κρεβάτι ντυμένος, γιατί έτσι ξύπνησα το πρωί. Ωστόσο, μέχρι να ξημερώσει, η αληθοφάνεια του ονείρου που με συνεπήρε ήταν τόσο έντονη που, πολύ αργότερα, όταν φοβούμενος για τα λογικά μου πήγα να συμβουλευτώ έναν ψυχίατρο, μπόρεσα να του περιγράψω τόσο αυτό όσο και όλα τα άλλα που ακολούθησαν με την πιο παραμικρή λεπτομέρεια.

Τα στοιχεία που καταγράφηκαν και συνοψίστηκαν από τον Δρ. Άσεναθ Ντε Βότο μας περιγράφουν με όσο το δυνατόν περισσότερη σαφήνεια την ουσία του ονείρου, και το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να τα αντιγράψω επακριβώς στη διήγησή μου.

Περίπτωση Άντριου Φέλαν, ετών 28, από λευκούς γονείς, γεννημένου στο Ρόξμπερι της Μασσαχουσέτης.

Όνειρο 1.

«Ο καθηγητής Σριούσμπερι ήρθε στο δωμάτιό μου, έχοντας μαζί του το στενογραφημένο μου χειρόγραφο και αρκετά μολύβια. Με ξύπνησε, μου έδωσε αυτά που κρατούσε και μου είπε: «Έλα». Ύστερα, προχώρησε προς το παράθυρο του δωματίου μου που έβλεπε προς τα νότια, το άνοιξε και κοίταξε έξω. Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή. Γύρισε προς το μέρος μου και είπε: «Περίμενε μια στιγμή», λες και πρόκειτο να πάμε κάπου. Ύστερα, έβγαλε

από την τσέπη του μια περίεργη σφυρίχτρα και φύσηξε. Η σφυρίχτρα έβγαλε έναν αλλόκοτο ήχο σαν αλλαλαγμό και μετά ο καθηγητής άρχισε να φωνάζει:*Ιά! Ιά! Χαστούρ! Χαστούρ κφ'αγιάκ βουλγκτμμμ, βουγκτλάγκλν, βουλκγκτμμμ! Αϊ! Αϊ! Χαστούρ!»*

«Ύστερα, με έπιασε από το χέρι και βγήκε στο περβάζι του ψηλού, στενού παράθυρου. Τον ακολούθησα, και βγήκαμε κι οι δύο στο κενό. Ένιωσα κάτι από κάτω μας, και τότε πρόσεξα πως ο καθένας μας καβαλούσε ένα τερατώδες κατάμαυρο πλάσμα που έμοιαζε με γιγάντια νυχτερίδα και πετούσε με την ταχύτητα του φωτός. Σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα, μας απίθωσαν σε μια περιοχή γεμάτη γκρίζα βουνά. Στην αρχή μου φάνηκε πως ήταν ακατοίκητη, αλλά σε λίγο συνειδητοποίησα πως βρισκόμασταν σε μια απόμακρη, σχεδόν απροσπέλαστη περιοχή που κάποτε ήταν το λίκνο ενο αρχαίου πολιτισμού. Κοντά μας ήταν ένα κτίριο κατασκευασμένο από μεγάλους γρανιτένιους όγκους, τραπεζοειδές σε σχήμα και με μονολιθικές κολώνες. Αυτές υψώνονταν πίσω από ένα ψηλό τείχος, σχεδόν δυο φορές το ύψος μας. Όμως, δεν ήταν αυτός ο προορισμός μας, επειδή ο δρ. Σριούσμπερι έστριψε και με οδήγησε κατά μήκος ενός αρχαίου δρόμου. Περάσαμε μπροστά από πολλά μεγάλα εγκαταλελειμένα κτίρια κυκλώπειων διαστάσεων και χωθήκαμε βαθιά μέσα σε φαράγγια και περάσματα που ανοίγονταν ανάμεσα στα βουνά. Τελικά, αφήσαμε εντελώς το

δρόμο, κι αρχίσαμε να σκαρφαλώνουμε απότομα μονοπάτια.

«Μου φαινόταν πως προχωρούσαμε με μεγάλη ταχύτητα, και ούτε ο χρόνος ούτε ο χώρος έμοιαζε να μας εμποδίζει. Στην ουσία, δεν είχα καμιά αίσθηση του χρόνου, ούτε και ένιωθα κάποια φυσική ανάγκη. Ήταν πάντως νύχτα και τα αστέρια βρίσκονταν στις θέσεις τους. Αναγνώρισα το Νότιο Σταυρό, τον Κάνοπους και άλλα. Ο Δρ. Σριούσμπερι φαινόταν να ξέρει πού πηγαίνει, γιατί τελικά φτάσαμε στο μερος που γύρευε και τον είδα να πιέζει τα δάχτυλά του πάνω σε ένα τείχος από πέτρα, περπατώντας κατά μήκος ενός στενού μονοπατιού λίγο πιο πάνω από έναν χείμαρρο που κυλούσε στα βάθη του φαραγγιού.

«Ξαφνικά, ένα τμήμα της πέτρας υποχώρησε και μπήκαμε σε ένα στενό διάδρομο που έπαιρνε μια απότομη κλίση προς τα κάτω. Ο Δρ. Σριούσμπερι πήγαινε μπροστά κι εγώ ακολουθούσα. Ήταν σαν να μην πατούσαμε στο έδαφος. Ο διάδρομος μας οδήγησε τελικά σε μια τεράστια, υπόγεια σπηλιά, γεμάτη με ένα αφύσικο πρασινωπό φως που φαινόταν να εκπέμπεται από μια μικρή λιμνούλα λίγα μέτρα πιο μακριά. Ήταν το μέρος που είχε περιγράψει ο Φερνάντεζ. Ο Δρ. Σριούσμπερι πήγε κατευθείαν στην άκρη του νερού, έβαλε ένα δάχτυλο μέσα και μετά το έγλειψε. Ένιωσα την ανάγκη να κάνω κι εγώ το ίδιο, παρά τη μαυροπράσινη γλίτσα στο χείλος της λιμνούλας. Το νερό ήταν αλμυρό.

«Όπως το είχα φανταστεί», είπε ο Δρ. Σριούσμπερι. «Η λίμνη συνδέεται με τον Ειρηνικό μέσα από υπόγεια κανάλια και τα Ρεύματα του Χάμπολτ». Με διέταξε να καταγράψω αυτό το γεγονός και μετά πρόσθεσε μια λεπτομερή περιγραφή της σπηλιάς, όσο καλύτερη γινόταν μέσα στο θαμπό φως. «Αυτό είναι το δεύτερο σημείο που συνδέεται με τα Ρεύματα του Χάμπολτ, άρα δεν θα ήταν απίθανο να υποθέσουμε πως σε κάποιο σημείο της πορείας τους τα Ρεύματα αγγίζουν το ίδιο το Ρ'λίεχ». Φαινόταν να μιλάει μόνος του, αν και μου έκανε νόημα να συνεχίσω να καταγράφω τα λεγόμενά του.

«Ενώ ήμουν έτσι απασχολημένος, εμφανίστηκε ένας Ινδιάνος. Αμέσως μόλις τον είδε να ξεπροβάλλει από την άλλη άκρη της σπηλιάς, ο καθηγητής πλησίασε προς το μέρος του και άρχισε να του μιλάει στα ισπανικά, οπότε ο Ινδιάνος έσεισε το κεφάλι του και απείλησε τον εργοδότη μου με ένα μικρό ρόπαλο. Ο καθηγητής, όμως, έβγαλε μέσα από μια άλλη τσέπη του μια παράξενη πέτρα σε σχήμα πεντάκτινου άστρου και την κράτησε μπροστά στα μάτια του Ινδιάνου. Αυτό φάνηκε κατά περίεργο τρόπο να τον κάνει λιγότερο φιλύποπτο και πιο καλοπροαίρετο απέναντί μας. Ύστερα, ο καθηγητής του μίλησε σε μια γλώσσα που δεν μπορούσα να καταλάβω και τελικά σε μια τρίτη που είχε μια απαίσια αντήχηση, κι έμοιαζε με τα λόγια που είχε προφέρει ο καθηγητής όταν βρισκόμασταν στο περβάζι του παραθύρου. Καθώς μιλούσε σε αυτή τη γλώσ-

σα που προφανώς ο Ινδιάνος κατανοούσε και σεβόταν, ο Δρ. Σριούσμπερι μετέφραζε κι εγώ κατέγραφα ερωτήσεις και απαντήσεις στη δική μας γλώσσα.

«Πού είναι η πύλη για τον Κθούλου;»

Ο Ινδιάνος έδειξε τη λίμνη. «Αυτή είναι η πύλη, αλλά ο χρόνος δεν είναι ο κατάλληλος».

«Αυτή είναι μια μονάχα από τις πολλές πύλες», συνέχισε ο καθηγητής. «Γνωρίζεις κάποια άλλη;»

«Όχι. Αυτή εδώ είναι η πύλη του».

«Πόσοι από εμάς υπάρχουν σ'αυτό το μέρος;»

Προσποιούμενος έτσι ότι ήμασταν κι εμείς πιστοί, ο καθηγητής κατάφερε τον Ινδιάνο να του αποκαλύψει ότι υπήρχαν λιγότεροι από διακόσιοι λάτρεις του Κθούλου στην Κορντιλιέρα Βιλκανότα.

Εκείνη τη στιγμή, η επιφάνεια της λίμνης άρχισε να ταράζεται αισθητά, και η συμπεριφορά του καθηγητή άλλαξε απότομα. Στάθηκε για μια στιγμή παρακολουθόντας το νερό, μέχρι που αυτό άρχισε να αναβράζει, και τότε γύρισε και ρώτησε γρήγορα τον Ινδιάνο πότε θα γινόταν η επόμενη συνάντηση.

«Αύριο το βράδυ. Ήρθες μια μέρα νωρίτερα».

Ύστερα, ο Δρ. Σριούσμπερι με οδήγησε έξω από τη σπηλιά, γυρίζοντας στο κατώφλι για να κοιτάξει πίσω. Τότε, είδα κάτι φριχτό. Ήταν μια τεράστια πρωτοπλασμική μάζα που περνούσε από μυριάδες μεταλλάξεις ενώ αναδυόταν μέσα από το νερό. Φαινόταν να βγάζει

έναν συνδυασμό εξώκοσμης μουσικής και
στριγγού σφυρίγματος. Ο καθηγητής με τρά-
βηξε από το μανίκι και βγήκαμε από τη σπη-
λιά. Αμέσως, ο Δρ. Σριούσμπερι κάλεσε τα πα-
ράξενα φτερωτά όντα που μας είχε φέρει μέ-
χρι εκεί και που με τον ίδιο τρόπο μας επέ-
στρεψαν στο σπίτι της οδού Κάργουιν.

Από μιας άποψης, δεν ήταν ιδιαίτερα παρά-
ξενο που είχα ονειρευτεί κάποια στοιχεία απ
την αλλόκοτη διήγηση του ναυτικού Φερνά
ντεζ, το όνειρο, όμως, είχε κάποια ανησυχητι
κά σημεία που με αναστάτωναν και οι λεπτο
μέρειές του ήταν εκπληκτικά αληθοφανείς
Θα ήταν ψέματα αν έλεγα πως δεν του έδωσ
σημασία. Εξάλλου, ήταν και οι περίεργες συν
θήκες κάτω από τις οποίες το είχα δει. Κατ'αρ
χάς, ήταν το υδρόμελι που μου είχε προσφέ
ρει ο Δρ. Σριούσμπερι και η επίδρασή του πο
με είχε υποχρεώσει να πάω αμέσως για ύπνο
Δεύτερον, είχα ξεχάσει εντελώς τί είχα κάνε
τα παπούτσια μου πριν πλαγιάσω. Πάντως, το
πρωί όταν ξύπνησα, τα παπούτσια μου είχαν
εξαφανιστεί και έτσι αναγκάστηκα να φορέσ
τις παντόφλες. Ο καθηγητής μου εξήγησ
πως τα είχε στείλει για καθάρισμα. Ήταν κάτ
που θα μπορούσα να αποδώσω στην εκκεντρ
κότητά του, αλλά μου φαινόταν πολύ παράξ
νο που είχε μπει στον κόπο να μου τα βγάλ
την ώρα που κοιμόμουν.

Μέχρι το μεσημέρι εκείνης της μέρας, μ
λετούσαμε τις γλώσσες των απόκρυφων δα
μονικών λατρειών, τις προ-ανθρώπινες διαλ

κτους του Νaακάλ, του Άκλο και του Τσάθογιο. Ο Δρ. Σριούσμπερι μου διάβασε τη μετάφραση ενός δίστιχου από το φοβερό *Νεκρονομικό* του τρελού Άραβα Αμπντούλ Αλχαζρέντ, το οποίο κάτω από το φως των γεγονότων που ακολούθησαν απόκτησε μια τρομερή σημασία:

Δεν είναι νεκρό αυτό που αιώνια μπορεί να κοιμάται,
και με το πέρασμα των αιώνων ακόμα κι ο θάνατος μπορεί να πεθάνει.

Περισσότερο, όμως, ενδιέφερε τον καθηγητή η γλώσσα του Ρ'λίεχ. Υπήρχαν ορισμένες υπόνοιες στα λιγότερο απόκρυφα κείμενα του *Νεκρονομικού* καθώς και στο ανατριχιαστικό *Κείμενο του Ρ'λίεχ* που φαίνονταν να δείχνουν ότι η αναμενόμενη επιστροφή του Κθούλου βρισκόταν πολύ κοντά. Επιπλέον, υπήρχαν και ανησυχητικές αντιστοιχείες και διασταυρώσεις με τις προφητείες του Νοστράδαμου που μιλούσαν για μελλοντικά καταστροφικά γεγονότα. Όσο για τις σημειώσεις του καθηγητή, αποδείκνυαν πως την τελευταία δεκαετία είχε παρατηρηθεί μια εκπληκτικά έντονη και απειλητική αναβίωση των αρχαίων λατρειών σε ολόκληρο τον κόσμο.

Τώρα συνειδητοποιούσα καλύτερα πως, όσο ευγενικός και ειλικρινής να ήταν ο εργοδότης μου όταν συζητούσε μαζί μου για τα ενδιαφέροντά του, έκανε μεγάλη προσπάθεια να με εμποδίσει να μάθω πάρα πολλά. Με λίγα λό-

για, ό,τι έλεγε το έλεγε με λόγια τόσο αόριστα ώστε να είναι κυριολεκτικά ακατανόητα χωρίς τις κατάλληλες πληροφορίες, είτε τόσο επιστημονικά και εξειδικευμένα ώστε να μην μπορώ με κανένα τρόπο να ολοκληρώσω κάποια κατανοητή εικόνα.

Στο τέλος εκείνης της μέρας δεν γνώριζα περισσότερα απ'όσα είχα μάθει κατά την πρώτη μου συζήτηση με τον καθηγητή — ότι δηλαδή βρισκόταν στα ίχνη κάποιων βλάσφημων λατρειών από τις προ-ανθρώπινες εποχές, που η διατήρησή τους μέχρι σήμερα σε μακρινά και απόμερα μέρη φαινόταν να τον γοητεύει. Έκανε κάποιες αναφορές σε κολοσσιαία όντα, τους Μεγάλους Παλαιούς, σε βιβλία όπως τις *Λατρείες των Γκουλς* του Κόμη ντ'Ερλέτ, τα Πνακοτικά Χειρόγραφα, το *Φιλντισένιο Βιβλίο* και τις *Ακατανόμαστες Αιρέσεις* του Φον'Γιούντζτ. Επίσης, μιλούσε για όντα με ονόματα όπως Νιαρλαθοτέπ, Χαστούρ, Λόιγκορ, Κθούγκα, Άζαθοθ, οι οποίοι είχαν κι αυτοί τους δικούς τους πιστούς όπως ο Κθούλου. Ωστόσο, τα λεγόμενά του δεν είχαν καμιά συνοχή. Ούτε και κατάφερα να συμπεράνω τίποτα από τα αποσπάσματα των αρχαίων βιβλίων που ο καθηγητής με έβαζε να αντιγράφω εις τριπλούν, αν και ήταν γεμάτα με φριχτές και τρομαχτικές θεωρίες μερικές από τις οποίες είναι χαραγμένες στη μνήμη μου ακόμα και τώρα που συνειδητοποιώ τί ήταν αυτά που έγραφα:

Ο Ούμπο-Σάθλα είναι η πηγή, η αγέννητη

αρχή από την οποία προέρχονται όλοι εκείνοι που τόλμησαν να συγκρουστούν με τους Πρεσβύτερους Θεούς οι οποίοι κυβερνούσαν από τον Μπέλτεγκεζ.

...Αυτοί οι Μεγάλοι Παλαιοί που πολέμησαν τους Πρεσβύτερους Θεούς είχαν για αρχηγό τους τον τυφλό ηλίθιο θεό Άζαθοθ και τον Γιογκ-Σόθοθ, ο οποίος είναι Όλα σε Ένα και ο Ένας μέσα σε Όλα και ο οποίος δεν περιορίζεται από τα δεσμά του χρόνου και του χώρου. Υπηρέτες τους είναι ο Ουμρ Ατ-Ταβίλ και οι Αρχαίοι, οι οποίοι κοιμούνται και ονειρεύονται τη στιγμή που θα επιστρέψουν για να κυβερνήσουν και πάλι τη Γη και ολόκληρο το σύμπαν στο οποίο ανήκει...

Ο Μέγας Κθούλου θα αναδυθεί από το Ρ'λίεχ, ο Χαστούρ ο Ακατανόμαστος θα επιστρέψει από το σκοτεινό αστέρι των Υάδων κοντά στον Αλντεμπαράν, το κόκκινο μάτι του Ταύρου, ο Νιαρλαθοτέπ θα αλυχτάει για πάντα στο σκοτάδι όπου κατοικεί, ο Σουμπ-Νικγουράθ θα γεννοβολήσει τα χίλια παιδιά του κι εκείνα με τη σειρά τους θα πάρουν την εξουσία πάνω σε όλες τις νύμφες, τους σάτυρους και τα ξωτικά των δασών. Ο Λόιγκορ, ο Ζαρ και ο Ιθάκουα θα διασχίσουν το κενό ανάμεσα στα αστέρια, ο Κθούγκα θα απλώσει την επικυριαρχία του από τον Φομαλότ, και ο Τσαθόγκουα θα έρθει από το Ν'κάι...

Περιμένουν κοντά στις πύλες γιατί έρχεται ο καιρός και η ώρα. Οι Πρεσβύτεροι Θεοί κοιμούνται και ονειρεύονται, και όσοι γνωρίζουν τα ξόρκια που έχουν κάνει οι Πρεσβύτεροι πά-

νω στους Μεγάλους Παλαιούς είναι κι αυτοί που θα μάθουν πώς να τα λύσουν, αφού ήδη γνωρίζουν πώς να εξουσιάζουν τους υπηρέτες εκείνων που περιμένουν έξω από την πύλη του Επέκεινα.

Στη διάρκεια εκείνης της μέρας, ο καθηγητής κατέβηκε στο εργαστήρι που είχε στο υπόγειο του σπιτιού και ασχολήθηκε με διάφορα ακατανόητα χημικά πειράματα, αφήνοντάς με ελεύθερο να κάνω ό,τι θέλω. Λίγο μετά το μεσημέρι, όμως, ανέβηκε κρατώντας τα παπούτσια μου, τα οποία ήταν πια καθαρισμένα και γυαλισμένα, και μου έδωσε εντολή να πάω στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστήμιου Μισκατόνικ και να αντιγράψω τη σελίδα 177 του *Νεκρονομικού.*

Χάρηκα που θα έβγαινα από το σπίτι, έστω και για ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, και έτσι ξεκίνησα αμέσως. Η σελίδα που μου είχε υποδείξει ήταν γραμμένη στα λατινικά από τον Όλαους Βόρμιους και ήταν για μένα το ίδιο ακατανόητη όσο και οι προηγούμενες αναφορές. Πρέπει, όμως, να ομολογήσω πως είχαν πια αρχίσει να σχηματίζονται στο μυαλό μου σκοτεινές υποψίες που δεν τολμούσα να φέρω στην επιφάνεια, προτιμώντας να παραμείνω απόλυτα αντικειμενικός στην προσέγγισή μου. Ο Δρ. Σριούσμπερι μου είχε ήδη πει ότι αυτή θα ήταν η καλύτερη μέθοδος που θα μπορούσα να ακολουθήσω. Η σελίδα δεν είχε ιδιαίτερη έκταση και προφανώς την αντέγραφα επειδή ο εργοδότης μου είχε καποιες αμφιβολίες σχετικά με το δικό του αντίγραφο που είχε τύχει να δω νωρίς εκείνο το πρωί:

Γιατί το πεντάκτινο αστέρι που είναι σκαλισμένο πάνω σε γκρίζα πέτρα από το αρχαίο Μναρ, προστατεύει από τις μάγισσες και τους δαίμονες, από τους Απύθμενους, τους Ντόλς, τους Βούρμις, τους Τσο-Τσο, τους Φριχτούς Μι-Γκο, τους Σόγκοθ, τους Βαλούσιους και όλους όσους υπηρετούν τους Μεγάλους Παλαιούς και το Σπέρμα τους, αλλά είναι λιγότερο ισχυρό απέναντι στους ίδιους τους Μεγάλους Παλαιούς. Αυτός που έχει το πεντάκτινο αστέρι, θα ανακαλύψει πως μπορεί να διαφεντεύει όλα τα όντα που έρπουν, κολυμπούν, περπατούν ή πετούν, ακόμα και μέχρι την πηγή από την οποία δεν υπάρχει γυρισμός.

Στη χώρα του Γι όπως και στο μεγάλο Ρ'λίεχ, στο Γι'χαν-θλέι όπως και στο Γιόθ, στο Γιόγκοθ όπως και στη Ζοθίκ, στο Ν'κάι όπως και στο Κ'νι-γιάν, στην Καντάθ της Παγερής Ερήμου όπως και στη Λίμνη του Χάλι, στην Καρκόζα όπως και στο Ιμπ, το φυλαχτό αυτό έχει την προαναφερόμενη δύναμη. Ομως, καθώς ακόμα και τα αστέρια ξεθωριάζουν και παγώνουν, καθώς οι ήλιοι δύουν και τα διαστήματα ανάμεσα στα αστέρια γίνονται ακόμα μεγαλύτερα, το ίδιο ξεθωριάζει και η δύναμη όλων των πραγμάτων — του πεντάκτινου αστεριού καθώς και των ξορκιών με τα οποία οι Πρεσβύτεροι Θεοί έχουν δέσει τους Μεγάλους Παλαιούς. Έτσι, θα έρθει μια στιγμή όπως αυτή που ήρθε κάποτε, όταν θα αποδειχθεί πως

Δεν είναι νεκρό αυτό που αιώνια μπορεί να κοιμάται,
και με το πέρασμα των αιώνων ακόμα κι ο θάνατος μπορεί να πεθάνει.

Ενώ ήμουν απασχολημένος με το να αντιγράφω αυτή τη σελίδα, παρατήρησα πως βρισκόμουν κάτω από τη συνεχή επιτήρηση ενός ηλικιωμένου υπάλληλου που κατάφερνε να είναι κοντά μου συνεχώς. Μια και το Νεκρονομικό ήταν τόσο σπάνιο βιβλίο — μόνο πέντε αντίγραφα του είναι γνωστά — υπέθετα ασφαλώς πως ο ηλικιωμένος κύριος ήθελε απλά να βεβαιωθεί ότι δεν θα το κατέστρεφα. Ωστόσο, τελικά κατάλαβα πως το ενδιαφέρον του ήταν για μένα και όχι για το βιβλίο. Έτσι, τελειώνοντας, έγειρα πίσω στο κάθισμά μου για να του δώσω μια ευκαιρία να μου μιλήσει, αν το ήθελε.

Εκμεταλλεύτηκε αμέσως την ευκαιρία και μου συστήθηκε σαν παλιός κάτοικος του Άρκχαμ. Δεν ήμουν εγώ ο νεαρός που δούλευα για τον καθηγητή Σριούσμπερι; Παραδέχτηκα πως εγώ ήμουν. Τα μάτια του έλαμψαν παράξενα και τα δάχτυλά του άρχισαν να τρέμουν.

«Σίγουρα δεν θα είστε από τα μέρη μας», μου είπε, «αλλιώς θα γνωρίζατε τις περίεργες ιστορίες που κυκλοφορούν για τον καθηγητή».

«Τί εννοείτε;» είπα εγώ.

«Πού ήταν τα τελευταία είκοσι χρόνια;» ρώτησε ο γέρος που τον έλεγαν Πίμποντι. «Μήπως σας είπε;»

Εγώ απόρησα. «Ποια είκοσι χρόνια;»

«Ώστε ούτε καν το ξέρετε, ε; Δεν απορώ που δεν σας είπε τίποτα. Όμως σας διαβεβαιώνω πως τα ίχνη του είχαν χαθεί εντελώς για είκοσι ολόκληρα χρόνια. Επέστρεψε πριν τρία καλοκαίρια χωρίς να φαίνεται ούτε μέρα μεγαλύτερος και συνέχισε τη ζωή του σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Είπε πως «ταξίδευε». Είναι όμως πολύ περίεργο κάποιος να εξαφανίζεται για δυο δεκαετίες, χωρίς ούτε μια φορά όλα αυτά τα χρόνια να πάρει δεκάρα από την τράπεζα και ύστερα να επιστρέφει και να συνεχίζει τη ζωή του σαν να μη συμβαίνει τίποτα, και μάλιστα χωρίς να έχει γεράσει ούτε μια μέρα. Όχι, νεαρέ μου κύριε, όλα αυτά είναι πολύ αλλόκοτα. Αν ταξίδευε καθώς λέει, πώς κάλυπτε τα έξοδά του; Δούλευα στην τράπεζα εκείνη την εποχή και το γνωρίζω από πρώτο χέρι».

Τα είπε όλα τόσο γρήγορα που χρειάστηκα αρκετά λεπτά για να τα αφομοιώσω. Δεν ήταν περίεργο που ο Καθηγητής Σριούσμπερι αποτελούσε το αντικείμενο μιας σχεδόν υπερφυσικής φιλυποψίας ανάμεσα στους ντόπιους. Το αρχαίο Άρκχαμ με τους θρύλους του για μαγισσες και δαίμονες ήταν πολύ εύφορο έδαφος για τη δημιουργία αμφιβολιών και δυσπιστίας, ειδικά όταν οι αντιδράσεις αυτές αφορούσαν κάποιον σαν τον καθηγητή Σριούσμπερι που ήταν μυημένος σε κάθε τομέα του αποκρυφισμού.

«Δεν μου έχει αναφέρει τίποτα», είπα με όση αξιοπρέπεια μπορούσα να δείξω.

«Και ούτε πρόκειται να σας πει. Σας παρακαλώ, μονάχα, να μην του μιλήσετε για τη συζήτησή μας. Ομολογώ πως δεν έχω ακούσει να έχει κάνει ποτέ κακό σε οποιονδήποτε — απλά πάντα ζει απομονωμένος, χωρίς επαφές με τους άλλους ανθρώπους».

Δεν θεωρούσα πρέπον να κουτσομπολεύω τον εργοδότη μου με αυτό τον τρόπο, κι έτσι ευγενικά αλλά αυστηρά παρατήρησα πως σίγουρα θα υπήρχαν κάποιες απόλυτα λογικές εξηγήσεις για όλα όσα είχαν συμβεί. Ενώ, όμως, έβγαινα από το δωμάτιο, άκουσα το γέρο να λέει πίσω μου: «Διασταυρώθηκαν όλες, και καμιά δεν είναι ικανοποιητική».

Αναστατωμένος από τη συζήτησή μου με τον κύριο Πίμποντι, αποφάσισα να μην εγκαταλείψω αμέσως το κτίριο, αλλά αναζήτησα τα αρχεία των εφημερίδων του Άρκχαμ.

Δεν δυσκολεύτηκα να επιβεβαιώσω την περίεργη ιστορία του βιβλιοθηκάριου. Ο καθηγητής Σριούσμπερι είχε κυριολεκτικά εξαφανιστεί από έναν επαρχιακό δρόμο δυτικά του Άρκχαμ, στον οποίον τον είχαν δει να περπατάει ένα απόγευμα του Σεπτεμβρίου πριν από είκοσι τρία χρόνια. Κανένα ίχνος του δεν ανακαλύφθηκε, ούτε στο δρόμο ούτε στο σπίτι του. Η πολιτεία σφράγισε το σπίτι, αναμένοντας την εμφάνιση κάποιου κληρονόμου, αλλά κανείς δεν εμφανίστηκε ποτέ. Ωστόσο, επειδή οι νομικοί σύμβουλοι του καθηγητή πλήρωναν κανονικά τους φόρους, το σπίτι έμεινε σε αυτή την κατάσταση μέχρι που, τρία χρόνια πριν, ο Δρ. Σριούμσπερι βγήκε από μέσα, προφανώς σε άριστη υγεία, αλλά λιγομίλητος σαν ψάρι. Ξανάρχισε την παλιά του ζωή, μόνο που οι έρευνές του πήραν έναν διαφορετικό δρομο και οι καθημερινές του ασχολίες άλλαξαν κάπως. Οι εφημερίδες είχαν πάρει αρχικά το θέμα αρκετά στα σοβαρά, αλλά προφανώς υποχώρησαν μπροστά στην επιμονή του Σριούσμπερι να κλείσουν το θέμα όσο γινόταν πιο γρηγορα και αθόρυβα, γιατί από ένα σημείο και μετά έπαψε κάθε αναφορά για τον καθηγητή.

Παρ'όλο που αυτό το γεγονός με επηρέασε, δεν μπορούσα παρά να παραδεχτώ ότι ήταν δικαίωμα του εργοδότη μου να κρατάει κάποια σημεία της προσωπικής του ζωής μυστικά. Ένιωθα, πάντως, ότι η κατάσταση στην οποία είχα μπλεχτεί ήταν ακόμα πιο περίεργη απ'όσο μου είχε φανεί στην αρχή. Αν και κανείς δεν μου είχε αναφέρει κάτι υποτιμητικό για τον καθηγητή μέχρι εκείνη τη στιγμή, διαισθανόμουν πως οι πολίτες του Άρκχαμ έτρεφαν γι'αυτόν μια βαθιά δυσπιστία.

Επιστρέφοντας στο σπίτι της οδού Κάργουιν, βρήκα τον καθηγητή καθισμένο στο γραφείο του να ψηλαφίζει προσεκτικά ένα μικρό δέμα που συσκεύαζε τη στιγμή που μπήκα. Χωρίς να σηκώσει το βλέμμα, άπλωσε το χέρι για να του δώσω το χειρόγραφο, ενώ ταυτόχρονα μου έδινε έναν κατάλογο υλικών τα οποία χρειαζόταν και τα οποία έπρεπε να του αγοράσω μόλις είχα την ευκαιρία να επισκεφτώ την αγορά του Άρκχαμ.

Έρριξα μια ματιά στον κατάλογο και ανα-

κάλυψα με έκπληξη πως όλα ήταν γνωστά χημικά συστατικά για την κατασκευή νιτρογλυκερίνης. Αυτό το γεγονός, μαζί με την εμφανή προσοχή με την οποία ο εργοδότης μου μεταχειριζόταν το πακέτο πάνω στο γραφείο του, φαινόταν να δείχνει πως ο καθηγητής είχε ένα ακόμα μεγαλύτερο φάσμα ενδιαφερόντων από εκείνα τα οποία πίστευα.

«Ναι, αυτό ήθελα. Καλά το είχα δει», είπε ο καθηγητής στον εαυτό του, διαβάζοντας προσεκτικά το χειρογραφό μου και επαναλαμβάνοντας μερικά αποσπάσματα δυνατά. Αυτό με φόβισε κάπως, αλλά ο καθηγητής σύντομα σταμάτησε. «Και τώρα, εγώ θα πρέπει να πάω για ύπνο. Εσύ, αν θέλεις, μπορείς να εργαστείς εδώ. Έχεις πολλά να κάνεις. Αλλιώς, μπορείς να πας κι εσύ να πλαγιάσεις ή να βγεις έξω...»

«Δεν έχω διάθεση να βγω έξω».

«Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να με ενοχλήσεις μέχρι το πρωί».

Είχε πια σουρουπώσει όταν καθίσαμε να φάμε ένα λιτό δείπνο και αμέσως μετά ο καθηγητής αποσύρθηκε στο δωμάτιό του, παίρνοντας μαζί του όχι μόνο το πακέτο από το γραφείο αλλά και την καράφα με το χρυσωπό υδρόμελι. Το θεώρησα παράξενα αγενές εκ μέρους του να μην μου προσφέρει κι εμένα ένα ποτήρι από το θαυμάσιο ποτό του, αλλά απέφυγα να μιλήσω. Είχα πολλή δουλειά στο γραφείο και απασχολήθηκα για αρκετές ώρες.

Θα πρέπει να πλησίαζαν μεσάνυχτα, όταν κατάλαβα ότι μια καταιγίδα πλησίαζε την πό-

λη και άκουσα ένα πατζούρι να χτυπάει. Το χτύπημα ήταν τόσο εκνευριστικό, που τελικά σηκώθηκα και πήγα να βρω και να κλείσω το ανοιχτό παράθυρο, νιώθοντας άλλωστε πως η ώρα ήταν περασμένη.

Έκανα το γύρω του ισογείου, αλλά εκεί όλα τα παράθυρα και τα πατζούρια ήταν κλειστά. Ανέβηκα ψάχνοντας στον πάνω όροφο και τελικά κατάλαβα πως το παράθυρο που χτυπούσε βρισκόταν στο δωμάτιο του καθηγητή. Δίσταζα να μπω και να το κλείσω, αλλά σκέφτηκα πως αν δεν το έκανα, προφανώς αργά ή γρήγορα θα ξυπνούσε από το θόρυβο. Έτσι, γύρισα αθόρυβα το πόμολο της πόρτας και μπήκα μέσα αφήνοντας την πόρτα μισάνοιχτη, γιατί δεν ήθελα να ανάψω φως. Πήγα μέχρι το παράθυρο που ήταν ορθάνοιχτο, έτσι που ο αέρας και η βροχή έμπαιναν στο δωμάτιο. Εκλεισα το παντζούρι και γύρισα για να φύγω. Τα μάτια μου έπεσαν στο κρεβάτι και ανακάλυψα πως ο εργοδότης μου δεν ήταν εκεί. Απορημένος, πήγα μέχρι την πόρτα και την άνοιξα περισσότερο. Το φως που μπήκε από το διάδρομο μου αποκάλυψε πως είχε απλά ξαπλώσει στο κρεβάτι χωρίς να βγάλει τα ρούχα του και μετά, για κάποιο άγνωστο λόγο, είχε βγει έξω. Ένιωσα μια ανατριχίλα στην πλάτη, γιατί μου φαινόταν εντελώς αδύνατον ο γέρος να έχει περάσει από μπροστά μου και να έχει βγει από το σπίτι χωρίς να το πάρω είδηση.

Ενώ συλλογιζόμουν όλα αυτά, είδα την καράφα με το υδρόμελι και το ποτήρι που ο Δρ.

Σριούσμπερι είχε πάρει μαζί του. Εξέτασα το ποτήρι από κοντά και είδα πως ο εργοδότης μου είχε πιεί απ'αυτό. Υπήρχε ακόμα μια σταγόνα μέσα στο μικροσκοπικό ποτήρι και, χωρίς να το καλοσκεφτώ, το σήκωσα στο στόμα μου και άφησα την καυτη σταγόνα να κυλίσει στη γλώσσα μου. Ύστερα, βγήκα από το δωμάτιο, αποφασισμένος να μη ρωτήσω τον Δρ. Σριούσμπερι πού είχε πάει, αφού δεν είχα δικαίωμα να αναμειγνύομαι στα προσωπικά του.

Η περιεργειά μου για την παράξενη απουσία του εργοδότη μου σύντομα ξεχάστηκε μπροστά σε ένα ακόμα πιο παράξενο συμβάν. Είχα αναφέρει προηγουμένως πως στο παλιό σπίτι της οδού Κάργουιν υπήρχε κάτι που προκαλούσε το δέος και το φόβο. Δεν είχα προλάβει να ξαπλώσω στο κρεβάτι, όταν ένιωσα αυτή την αίσθηση εκατονταπλάσια σε ένταση, μέχρι του σημείου που να φαντάζομαι εχθρικά όντα να πιέζουν το κτίριο από όλες τις μεριές, ειδικά από την πλευρά που το σπίτι έβλεπε προς τον ποταμό Μισκατόνικ. Σε λίγο, ένιωσα κάτι ακόμα πιο παράξενο: άκουσα, ή μου φάνηκε πως άκουσα, περίεργους ήχους που η προέλευσή τους δεν θα μπορούσε παρά να είναι το υποσυνείδητό μου. Άλλη λογική εξήγηση δεν υπήρχε για τους ήχους που άκουγα στα όρια μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Όλα ξεκίνησαν με έναν θόρυβο από βήματα — όχι βήματα στο πεζοδρόμιο κάτω από το σπίτι ή πάνω στο πάτωμα, αλλά τα σουρσίματα κάποιου που προσπαθεί να ανεβεί ένα βραχώδες μονοπάτι. Κάπου κάπου, έρχονταν στα αυ-

τιά μου και θόρυβοι από πέτρες που κυλούσαν και έπεφταν σε νερό. Δεν μπορώ να ξέρω πόση ώρα κράτησαν αυτοί οι ήχοι. Τους είχα σχεδόν συνηθίσει, καθώς παρέμενα ξαπλωμένος σε μια ημιληθαργική κατάσταση, μέχρι που με πέταξε όρθιο μια φοβερή έκρηξη, ακολουθούμενη από μια κατολίσθηση βράχων και χαλικιών. Ύστερα, ήρθε στα αυτιά μου μια απογοητευμένη φωνή: «Δεν ήταν αρκετό! Δεν ήταν αρκετό!»

Δεν θα μπορούσε παρά να είναι μια ψευδαίσθηση, αλλά εγώ ένιωθα μια χαρά στην υγεία μου. Σηκώθηκα, μάλιστα από το κρεβάτι και πήγα να βάλω ένα ποτήρι νερό. Ξαναγύρισα στο κρεβάτι και ετοιμαζόμουν να κοιμηθώ όταν άκουσα ολοκάθαρα ένα διαπεραστικό σφύριγμα, ακολουθούμενο από τα ίδια άγνωστα λόγια του πρώτου μου ονείρου: «Ιά! Ιά! Χαστούρ κβ'αγιάκ βουλγκτμμ, βουγκτλαγκλν, βουλγκτμμ! Αϊ! Αϊ! Χαστούρ!»

Ύστερα, ακούστηκε ο χτύπος γιγάντιων φτερών και μετά απόλυτη σιωπή πέρα από τους συνηθισμένους θόρυβους της νύχτας στο Άρκχαμ.

Ένιωσα μεγάλη ανησυχία, και μέσα στην ημιληθαργική μου κατάσταση θυμήθηκα πως και την πρώτη φορά που είχα πιεί από το υδρόμελι του καθηγητή είχα ένα παράξενο και αληθοφανές όνειρο. Τώρα, με μια μονάχα σταγόνα του, φαίνεται πως οι αισθήσεις μου είχαν οξυνθεί σε υπερφυσικό βαθμό! Παρ'ότι στην αρχή ήμουν πεισμένος γι'αυτό, αμέσως μετά απέρριψα την ιδέα σαν επιστημονικά αβάσι-

μη. Θα έκανα αρκετές βδομάδες για να μάθω πόσο κοντά στην αλήθεια είχα φτάσει εκείνο το βράδυ. Στο μεταξύ, αναγνώριζα σαν αληθινή μονάχα μια ιδιότητα του ποτού του καθηγητή — ότι δηλαδή προκαλούσε φοβερή υπνηλία. Με αυτή τη σκέψη στο μυαλό, αποκοιμήθηκα.

Το πρωί, σκέφτηκα να πω στον καθηγητή για την εμπειρία μου, αλλά τελικά αποφάσισα να μην μιλήσω. Είχε επιμείνει τόσο στην έλλειψη φαντασίας εκ μέρους μου όταν είχαμε πρωτομιλήσει, ώστε μια τέτοια διήγηση ίσως και να τερμάτιζε τη συνεργασία μας. Για τον ίδιο λόγο, δεν του είπα τίποτα σχετικά με το όνειρό μου. Ο ίδιος ο καθηγητής δεν έδωσε καμιά εξήγηση για την απουσία της προηγούμενης νύχτας. Είχα αρχίσει να ανησυχώ για τη ζωή του, θυμούμενος πως με είχε προειδοποιήσει ότι ίσως κάποια μέρα χρειαστεί να του κάνω και τον σωματοφύλακα — όμως τελικά είχε επιστρέψει.

Τον βρήκα μπροστά σε έναν μεγάλο παγκόσμιο χάρτη που είχε καρφιτσώσει στη βιβλιοθήκη και στον οποίο τοποθετούσε μικρές καρφίτσες με κόκκινα κεφάλια. Είχε μόλις καρφώσει μία σε κάποιο σημείο της Νότιας Αμερικής, όταν διαισθάνθηκε την παρουσία μου και γύρισε να με καλημερίσει με μεγάλη ευθυμία παρά την ταλαιπωρημένη όψη του.

Μετά το πρόγευμα, αρχίσαμε αμέσως δουλειά, συσχετίζοντας τις σημειώσεις και τις αναφορές του καθηγητή για αρχαίες λατρείες, περίεργες επιβιώσεις αλλόκοτων εθίμων και

τα παρόμοια. Δεν υπήρχε, όμως, καμιά βιασύνη πλέον, και άρχισα να βρίσκω όλο και πιο ενδιαφέρουσες τις θεωρίες για τα παράξενα πλάσματα που, σύμφωνα με τον εργοδότη μου, λατρεύονταν πάνω στη Γη και πέρα από αυτήν από προ-ανθρώπινες φυλές πλασμάτων. Καθώς η μια μέρα ακολουθούσε την άλλη, οι σκιερές αυτές οντότητες και οι πιστοί τους άρχιζαν να γίνονται όλο και πιο αληθινές μέσα στο μυαλό μου, προκαλώντας μου μερικές στιγμές έναν ανείπωτο τρόμο.

Την τρίτη μέρα αυτής της εργασίας, ο καθηγητής πρόσφερε έναν μυστηριώδη μικρό επίλογο στην υπόθεση του ναυτικού Φερνάντεζ. Διάβαζε τους Τάιμς της Νέας Υόρκης όταν είδα ένα αχνό χαμόγελο να χαράζεται στα χείλη του. Έκοψε με το ψαλίδι ένα άρθρο και μου το έδωσε, λέγοντας πως θα μπορούσα να το προσθέσω στο φάκελλο του Φερνάντεζ και να τον κλείσω για πάντα.

Το άρθρο βασιζόταν σε ένα τηλεγράφημα από τη Λίμα του Περού και έλεγε:

Ένας τοπικός σεισμός που έγινε χθες το βράδυ στην Κορντιλιέρα Βιλκανότα κατέστρεψε έναν βραχώδη λόφο ανάμεσα στην ερειπωμένη πόλη του Μάτσου Πίτσου και το κάστρο του Σαλαπούνκο. Η Σενιορίτα Ιζόλα Μοντέζ, δασκάλα στο ινδιάνικο σχολείο που βρίσκεται μέσα στο εγκαταλελειμμένο κάστρο, ανέφερε πως ο σεισμός προκάλεσε έναν έντονο θόρυβο και ξεσήκωσε τους Ινδιάνους σε μια ακτίνα πολλών μιλίων. Παρά τον διαλυμμένο λόφο που προφανώς κατέρρευσε μέ-

σα σε κάποια υπόγεια σπηλιά, οι σεισμογράφοι της Λίμα δεν κατέγραψαν καμιά σεισμική δόνηση. Οι επιστήμονες πιστεύουν πως το γεγονός προκλήθηκε από την υποχώρηση της οροφής μιας υπόγειας σπηλιάς κοντά στο Σαλαπούνκο. Ένας αριθμός Ινδιάνων που για ανεξήγητους λόγους βρίσκονταν στο επίκεντρο της καταστροφής, σκοτώθηκαν.

3

Το δεύτερο αλλά και το τελευταίο από τα παράξενα όνειρα που είδα στο σπίτι της οδού Κάργουιν ξεκίνησε κι αυτό από ένα άρθρο εφημερίδας. Είχε περάσει τόσος καιρός από το προηγούμενο όνειρο — σχεδόν δυο μήνες — ώστε είχα αρχίσει να πιστεύω πως εκείνη η περιπέτεια που είχε περάσει στον ύπνο μου οφειλόταν απλά στην αλλαγή περιβάλλοντος και στον περίγυρο του περίεργου σπιτιού του καθηγητή. Επιπλέον, μέσα στο προηγούμενο δεκαπενθήμερο, ο δρ. Σριούσμπερι είχε αρχίσει την υπαγόρευση του δεύτερου βιβλίου του, που του είχε δώσει τον τίτλο *Ο Κθούλου μέσα στο Νεκρονομικό* και που στο μεγαλύτερο μέρος του μου ήταν εντελώς ακατανόητο, μια και ήταν γραμμένο για ειδήμονες από ειδήμονα. Κάπου κάπου, όμως, συναντούσα κείμενα τα οποία άγγιζαν τα όρια των πρόσφατων εμπειριών μου με πολύ ανησυχητικό τρόπο. Τέτοιες παραγράφους υπαγόρευε και το

πρωί εκείνης της μέρας στο τέλος της οποίας πρόκειτο να δω το δεύτερο από αυτά τα αξιοπερίεργα όνειρα...

«Ίσως κανείς δεν πιστεύει πως αυτές οι δοξασίες έχουν επιβιώσει μέχρι σήμερα, αλλά αυτό δεν είναι και τόσο απίθανο επειδή είναι ολοφάνερο πως επικεντρώνονται σε όντα που ως επί το πλείστον συνυπάρχουν σε κάθε διάσταση του χώρου και του χρόνου. Επιπλέον, αυτές οι εξω-διαστατικές τους ιδιότητες επιτρέπουν πολύ μεγαλύτερη ευχέρια δράσης από τους διαστατικούς νόμους των δικών μας επιστημών. Αν αρνηθεί κανείς κάτι τέτοιο, αρνήται και τη δυνατότητα να αναζητηθούν συστηματικά και να σφραγιστούν όλα τα ανοίγματα που οδηγούν σε αυτούς τους οριακούς κόσμους. Είναι αποδεδειγμένο επανειλλημένα, ότι οι Μεγάλοι Παλαιοί δεν μπορούν να μπουν στον κόσμο μας αν δεν επικληθούν από τους υποτακτικούς τους που είναι έτοιμοι να τους υπηρετήσουν, τόσο πάνω στη Γη, όσο και σε άλλους πλανήτες και αστέρια.

«Παραπέμπω τους σκεπτικιστές στα γεγονότα του Ύφαλου του Διαβόλου στο Ίνσμουθ, και κατευθύνω την προσοχή τους στα περίεργα βατραχοειδή όντα που μπορεί κανείς ακόμα και σήμερα να συναντήσει τόσο στο Ίνσμουθ όσο και στο Νιούμπουριπορτ, όπως επίσης και στα πραγματικά γεγονότα που εξιστόρησε ο αποθανών Φίλιπ Λάβκραφτ με μια λεπτή επικάλυψη φαντασίας.. Τον συστήνω, επίσης, για τη μελέτη ορισμένων παραλληλισμών — όπως για μια σύγκριση ανάμεσα στον

Ιθάκουα, τον Ανεμοδιαβάτη, και τον Γουέντιγκο των Ινδιάνων του Καναδά. ανάμεσα στον Καταβροχθιστή, τον πολεμικό θεό των Κουίτσουα Αγιάρ και τον Κθούλου — για να αναφέρω μόνο δύο από όσους μου έρχονται στο μυαλό και τους οποίους έχω μελετήσει αρκετά. Οι ομοιότητες φαίνονται σχεδόν αμέσως.

«Με αυτή την επίμονη άρνηση ορισμένων στοιχείων και γεγονότων που βρίσκονται πέρα από την επιστημονική εξήγηση, οι σκεπτικιστές κάνουν σχεδόν αδύνατη την εκμετάλλευση της γνωστής εχθρότητας που υπάρχει ανάμεσα στα κατώτερα όντα του κακού τα οποία επιθυμούν να ξαναπάρουν στα χέρια τους την εξουσία των πλανητών και που τα ενώνει μεταξύ τους μονάχα ο ασταμάτητος πόλεμός τους προς τους Πρεσβύτερους Θεούς. Έτσι, χάνεται η δυνατότητα να αυξηθεί η τριβή ανάμεσα στους πιστούς του Κθούλου, όπως είναι οι βατραχοειδείς Απύθμενοι που κατοικούν την πολυκίονη πόλη του Γι’χαν’θλέι, στο βυθό του Ατλαντικού, όπως επίσης και το βυθισμένο Ρ’λίεχ, και τους νυχτεριδόφτερους διαπλανητικούς ταξιδιώτες που είναι μισοί άνθρωποι και μισοί κτήνη και υπηρετούν τον ετεροθαλή αδελφό του Κθούλου, τον Χαστούρ τον Ακατανόμαστο. Χάνεται η ευκαιρία να στρέψουμε το άμορφο σπέρμα που υπηρετεί τον παράφρονα, απρόσωπο Νιαρλαθοτέπ εναντίον των Όντων της Φωτιάς του Κθούγκα, ανάμεσα στα οποία υπάρχει αιώνια εχθρότητα που θα μπορούσε να μετατραπεί σε καταστροφική μανία. Οι υπηρέτες αυτών των ό-

ντων ας κληθούν με τη σειρά τους στη βοήθεια κάποιου φωτισμένου μυαλού, έτσι ώστε οι πύλες για την απελευθέρωση του Κθούλου να κλείσουν από τα όντα του αέρα που είναι υποταγμένα στον Χαστούρ και τον Λουάγκορ. Οι υπηρέτες του Κθούγκα ας καταστρέψουν τα κρυφά μέρη μέσα στη γη όπου κατοικούν ο Νιαρλαθοτέπ, ο Σουμπ-Νιγκουράθ και τα φριχτά γεννήματά τους. Γνώση ίσον δύναμη. Αλλά γνώση σημαίνει επίσης και παραφροσύνη, γι’αυτό δεν είναι δουλειά των αδύναμων να εναντιωθούν σε αυτά τα φριχτά όντα. Όπως έγραφε και ο Λάβκραφτ: «Ο άνθρωπος θα πρέπει να δεχτεί ιδέες για το σύμπαν και για τη δική του θέση μέσα στον στόβιλο του χρόνου, που και η παραμικρή αναφορά τους παραλύει το μυαλό».

Σε αυτό το σημείο, ο Δρ. Σριούσμπερι ολοκλήρωσε το πρώτο μέρος του δεύτερου βιβλίου του, ενός βιβλίου που ποτέ δεν πρόκειτο να τελειώσει, αν και τότε ασφαλώς δεν το γνώριζα — και μου έδωσε εντολή να καθαρογράψω το χειρόγραφο εις τριπλούν και να στείλω ένα αντίγραφο στον τυπογράφο, μαζί με μια επιταγή για να καλυφθεί το κόστος της έκδοσης. Κι αυτό, γιατί κανείς εκδότης δεν θα ριψοκινδύνευε να κυκλοφορήσει ένα τέτοιο βιβλίο το οποίο, αν και υποστήριζε πως βασιζόταν σε πραγματικά γεγονότα, ξεπερνούσε σε τρελή φαντασία ακόμα και τα πιο απίθανα μυθιστορήματα του Ιούλιου Βερν και του Τζορτζ Γουέλς και προκαλούσε έναν αθέλητο μεταφυσικό τρόμο στον αναγνώστη του.

Καθώς εγώ αντέγραφα, ο εργοδότης μου σήκωσε την εφημερίδα εκείνης της μέρας και την ξεφύλλισε, κοιτάζοντας γρήγορα τις στήλες της. Είχε φτάσει στην έκτη ή έβδομη σελίδα, όταν έβγαλε ένα επιφώνημα ικανοποίησης αλλά και ανησυχίας. Παίρνοντας ένα ψαλίδι, έκοψε ένα σύντομο άρθρο, για το οποίο μου έδωσε την εντολή να ανοίξω ένα καινούριο αρχείο. Το εβαλα στο πλάι, και το μελέτησα μόνο όταν ολοκλήρωσα τη δουλειά μου πάνω στο πρώτο μέρος του βιβλίου.

Όταν το διάβασα, κόντευε πια να νυχτώσει, κι έβλεπα πως ο εργοδότης μου είχε καταληφθεί από μια παράξενη ανυπομονησία, και έγραφε πυρετωδώς λες και φοβόταν πως δεν θα του δινόταν χρόνος να ολοκληρώσει τη δουλειά του. Το άρθρο ήταν σύντομο και γραμμένο με τη συνηθισμένη αξιοπρεπή γλώσσα των *Τάιμς*:

Λονδίνο, 17 Αυγούστου: Ένα μυστήριο που θα μπορούσε να έχει βγει από τις σελίδες ενός βιβλίου του Τσαρλς Φορτ είναι και η υπόθεση του ναυτεργάτη Νέιλαντ Μάσι, ο οποίος απουσίαζε από το σπίτι του για επτά μήνες. Ο κύριος Μάσι εμφανίστηκε πάλι προχθές, περιπλανώμενος στους δρόμους και αναγνωρίστηκε από κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Δεν μπορούσε να πει ούτε μια λέξη στα αγγλικά, αλλά μιλούσε σε μια παράξενη γλώσσα που κανείς μέχρι αυτή τη στιγμή δεν μπόρεσε να αναγνωρίσει. Η κατάστασή του θεωρείται κρίσιμη. Ο ειδικός παθολόγος Σερ Λίντεν Πέτρα, ο οποίος είναι και ικανός γλωσ-

σολόγος, κλήθηκε να δώσει τη γνωμάτευσή του. Δεν υπάρχει καμιά ένδειξη για το πού πέρασε ο κύριος Μάσι αυτούς τους επτά μήνες της παράξενης απουσίας του.

Υπήρχαν πολλές παρόμοιες αναφορές στα αρχεία του Δρ. Σριούσμπουρι, που είχε τύχει μερικές φορές να διαβάσω, και μου φαινόταν απίθανο να είχε προκαλέσει τα δυο όνειρα που ακολούθησαν.

Την ίδια νύχτα, πάντως, είδα το δεύτερο όνειρο του οποίου προηγήθηκαν τα ίδια γεγονότα: ο Δρ. Σριούσμπερι επέμενε να πέσουμε νωρίς για ύπνο επειδή την επόμενη μέρα θα είχαμε πολλή δουλειά, μου πρόσφερε και πάλι μια γουλιά από το χρυσωπό του υδρόμελι και ξανά ένιωσα να με καταλαμβάνει μια ληθαργικότητα που την ακολούθησε ο ύπνος με το περίεργο όνειρο. Παραπέμπω στη διήγηση που δόθηκε στον Δρ. Ντε Βότο, όπως καταγράφηκε από αυτόν κάτω από τον τίτλο *Όνειρο ΙΙ*.

Ο καθηγητής Σριούσμπερι ήρθε στο δωμάτιό μου όπως και την προηγούμενη φορά, κρατώντας σημειωματάριο και μολύβια τα οποία μου έδωσε αφού με ξύπνησε. Όλα έγιναν όπως και πριν. Αφού άνοιξε το παράθυρο και πρόφερε τις παράξενες εντολές, βγήκαμε έξω και βρεθήκαμε για άλλη μια φορά πάνω στα τεράστια νυχτεριδόμορφα όντα του πρώτου ονείρου. Θυμάμαι πως προσπάθησα να τα εξετάσω προσεκτικότερα, αλλά εκτός από μια παράξενα αποκρουστική αίσθηση ανθρώπινης σάρκας από κάτω μου και τριχωτών φτε-

ρών, δεν μπόρεσα να βεβαιωθώ για την όψη τους, παρ'όλο που αυτή τη φορά πρόσεξα πως ο καθηγητής τους μιλούσε.

Ξανά μας απίθωσαν στη γη μετά από λίγο, αλλά ετούτη τη φορά ήταν φανερό πως δεν βρισκόμασταν σε έρημη περιοχή, γιατί φώτα έλαμπαν παντού γύρω μας και στα αριστερά μας έβλεπα μεγάλους προβολείς. Ο Δρ. Σριούσμπερι φαινόταν να γνωρίζει ακριβώς πού ήθελε να πάμε και έτσι ξεκίνησε για τα φωτισμένα κτίρια όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Σύντομα κατάλαβα πως ακολουθούσαμε έναν επαρχιακό δρόμο. Καθώς πλησιάζαμε τη φωτισμένη περιοχή, ένιωσα κάποια αόριστη οικειότητα, σαν να είχα ξαναβρεθεί πρόσφατα σε αυτό το μέρος. Τελικά, το αναγνώρισα: ήμασταν στο Αεροδρόμιο Κρόιντον του Λονδίνου, το οποίο είχα επισκεφθεί πριν τρία χρόνια σαν τελειόφοιτος. Ο καθηγητής είχε πάει εκεί μόνο για να βρει ένα ταξί, μέσα στο οποίο με άφησε, πηγαίνοντας στο πλησιέστερο κτίριο για να βρει έναν τηλεφωνικό κατάλογο. Όταν επέστρεψε, είπε στον οδηγό να μας πάει σε μια διεύθυνση στο Παρκ Λέιν και να μας περιμένει εκεί.

Φτάσαμε στο συγκεκριμένο κτίριο και ζητήσαμε να μας επιτραπεί η είσοδος, πράγμα που δεν έγινε μέχρι που ο καθηγητής πήρε μια κάρτα του και έγραψε επάνω: «Σχετικά με την υπόθεση Νέιλαντ Μάσι». Τότε, μας άφησαν να περάσουμε και μας οδήγησαν σε έναν ηλικιωμένο και πολύ αξιοπρεπή άνδρα που ο καθηγητής αποκάλεσε Δρ. Πέτρα. Ο εργοδότης μου δήλωσε αμέσως το ενδιάφερον του για

την περίπτωση του ναυτεργάτη και εξήγησε πως είχε έρθει αεροπορικώς από την Αμερική για να δει μήπως μπορούσε ο ίδιος να κατανοήσει τη γλώσσα που κατά τόσο περίεργο τρόπο μιλούσε ο Νέιλαντ Μάσι.

Ο Δρ. Πέτρα ήταν πολύ συνεργάσιμος. Μας εξήγησε πως σύμφωνα με τις πληροφορίες του ο Μάσι ήταν εντελώς αγράμματος, αλλά η γλώσσα που μιλούσε τώρα, σε συνδυασμό με κάποιες λατινικές και ελληνικές λέξεις που πετούσε πότε-πότε, πρόδιδαν έναν υψηλό βαθμό ευφυίας. Με λίγα λόγια, αν και το σώμα του είχε παραμείνει το ίδιο, το μυαλό του είχε αλλάξει. Επιπλέον, δεν περίμεναν να ζήσει για πολύ, γιατί ήταν φανερό πως ο οργανισμός του είχε υποστεί σοκ από βίαιες κλιματικές αλλαγές και εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες. Ο γιατρός πρόσφερε επίσης στον καθηγητή ένα φύλλο των *Τάιμς του Λονδίνου* εκείνης της μέρας που ανέφερε περισσότερες λεπτομέρειες για την υπόθεση.

Ο εργοδότης μου δέχτηκε την εφημερίδα και την έδωσε σε μένα που την έβαλα στην τσέπη μου. Ύστερα, ρώτησε τον Δρ. Πέτρα αν μπορούσε να απευθύνει κάποιες ερωτήσεις στον ασθενή. Ο Σερ Λίντεν Πέτρα έδωσε εντολή να φέρουν το αυτοκίνητό του, και μας συνόδευσε στο νοσοκομείο όπου ο ναυτεργάτης βρισκόταν σε κάποιου είδους κώμα, αν και κάποιες φορές απαντούσε σε ερωτήσεις που του γίνονταν στα λατινικά ή τα ελληνικά.

Μια νοσοκόμα μας οδήγησε στο κρεβάτι του.

Ήταν ένας σαραντάρης που παρέμενε ακίνητος με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι. Μόλις μπήκαμε, παρ'όλο που δεν γύρισε το κεφάλι, άρχισε να μουρμούριζει περίεργα, οπότε και ο εργοδότης μου μού έκανε νόημα να ετοιμαστώ να καταγράψω όλα όσα θα μου μετέφραζε.

«Αυτή είναι η γλώσσα», είπε ο Δρ. Πέτρα. «Παρατηρώ πως έχει κάποιους επαναλαμβανόμενους ήχους και δομές, αλλά κανείς στο Λονδίνο δεν φαίνεται να γνωρίζει την προέλευσή της».

«Ναι», του απάντησε ο Δρ. Σριούσμπερι. «Είναι η γλώσσα του Ρ'λίεχ».

Ο Δρ. Πέτρα φάνηκε να εκπλήσσεται. «Την αναγνωρίζετε;»

«Ναι. Είναι μια προ-ανθρώπινη γλώσσα που μιλιέται ακόμα σε ορισμένα κρυφά μέρη, τόσο πάνω στη γη, όσο και έξω από αυτήν».

Οι ήχοι που έβγαιναν από τα χείλη του ναυτεργάτη ήταν: *«Φ'νγκλούι μγκλου'ναφ Κθούλου Ρ'λίεχ βγκαχνάγκλ φταγκν»*. Το οποίο ο Δρ. Σριούσμπερι μετέφρασε αμέσως σαν: «Στον Οίκο του στο Ρ'λίεχ ο νεκρός Κθούλου περιμένει και ονειρεύεται». Ύστερα, έκανε μια ερώτηση στον Μάσι, ο οποίος γύρισε το κεφάλι του και μας κοίταξε. Ο Δρ. Πέτρα είπε πως ήταν το μόνο σημάδι αναγνώρισης που είχε δώσει.

Ακολούθησε η παρακάτω σύντομη συνομιλία, με τον Δρ. Σριούσμπερι να μιλάει την ίδια γλώσσα με τον ναυτεργάτη:

«Πού βρισκόσουν;»

«Μαζί με αυτούς που υπηρετούν Εκείνον που Πρόκειται να Ελθει».

«Ποιος είναι αυτός;»

«Ο Μέγας Κθούλου. Βρίσκεται στον Οίκο του στο Ρ'λίεχ. Δεν είναι νεκρός, αλλά κοιμάται. Μόλις τον καλέσουν, θα έρθει».

«Ποιοί θα τον καλέσουν;»

«Αυτοί που τον λατρεύουν».

«Πού βρίσκεται το Ρ'λίεχ;»

«Μέσα στη θάλασσα».

«Εσύ όμως δεν βρέθηκες κάτω από το νερό».

«Όχι, ήμουν πάνω σε ένα νησί».

«Αχά! Τί είδους νησί;»

«Αναδύθηκε από μια έκρηξη στο βυθό του ωκεανού».

«Είναι μέρος του Ρ'λίεχ;»

«Είναι μέρος του Ρ'λίεχ».

«Πού βρίσκεται;»

«Στον Ινδικό Ωκεανό, κοντά στις Ινδίες».

«Σε τί συντεταγμένες;»

«Νομίζω πως ήταν 49° 51΄ Πλάτος, 128° 34΄ Μήκος. Είναι έξω από τη Νέα Ζηλανδία, Δυτικά των Ινδιών».

«Τον είδες;»

«Όχι, αλλά ήταν εκεί».

«Πώς έφτασες στο νησί;»

«Κάτι με άρπαξε από τα νερά του Τάμεση μια νύχτα».

«Τί ήταν αυτό;»

«Έμοιαζε με άνθρωπο, αλλά δεν ήταν άνθρωπος. Μπορούσε να κολυμπάει σε όλα τα νερά. Ανάμεσα στα δάχτυλά του υπήρχαν

μεμβράνες και το πρόσωπό του έμοιαζε με βατράχου».

Σε αυτό το σημείο, ο Μάσι άρχισε να βαριανασαίνει εξαντλημένος, κι ο Δρ. Πέτρα σταμάτησε τη συζήτηση, ζητώντας συγγνώμη από τον καθηγητή. Ο Δρ. Σριούσμπερι του είπε πως είχε ακούσει αρκετά και του έδωσε κάποιες αόριστες εξηγήσεις, παρόμοιες με αυτές που συνήθιζε να μου δίνει στο σπίτι του στην οδό Κάργουιν. Ήταν φανερό πως βιαζόταν πολύ να φύγουμε, κι έτσι αποχαιρετήσαμε τον Δρ. Πέτρα και όσο πιο γρήγορα γινόταν κατευθυνθήκαμε με τα πόδια προς μια απομονωμένη αποβάθρα του Τάμεση. Εκεί, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, ο Δρ. Σριούσμπερι σταμάτησε, σφύριξε με την περίεργη σφυρίχτρα του και φώναξε: «Ιά! Ιά! Χαστούρ! Χαστούρ κφ'αγιάκ βουλγκτμμ, βουγκτλαγκλν, βουλγκτμμμ! Αϊ! Αϊ! Χαστούρ!»

Αμέσως, τα φτερωτά πλάσματα κατέβηκαν από τον ουρανό και μας μετέφεραν πίσω στο Άρκχαμ.

Περισσότερο από τα ίδια τα όνειρα, αυτό που με έστειλε τελικά στον ψυχίατρο, φοβούμενο για τα λογικά μου, ήταν το κενό ανάμεσα στο δεύτερο και το τρίτο. Κι αυτό γιατί, παρά το γεγονός ότι προφανώς βρισκόμουν στο σπίτι του Δρ. Σριούσμπερι, προετοιμάζοντας μαζί με τον εργοδότη μου κάποια χημικά για πολλές ώρες, το ανησυχητικό γεγονός ήταν πως *δεν μου φάνηκε πως υπήρξε κενό ανάμεσα στο δεύτερο και το τρίτο όνειρο!* Είχα χάσει κάθε ικανότητα να ξεχωρίζω ανάμεσα στο

όνειρο και την πραγματικότητα γιατί όλα τα συμβάντα του μεσοδιαστήματος, όσο καθαρά και να τα θυμάμαι, είχαν για μένα την ίδια υφή με τα όνειρα.

Ήμασταν πράγματι στο σπίτι του καθηγητή και ετοιμάζαμε τα μυστηριώδη δέματα που τελικά ο Δρ. Σριούσμπερι έφερε στο γραφείο του; Ή μήπως ήμουν παγιδευμένος μέσα σε ένα όνειρο τόσο αληθοφανές ώστε να μην μπορώ να ξυπνήσω; Πάντως, υπήρχε μια τέτοια ατμόσφαιρα άγχους και απόλυτης βιασύνης μπροστά σε έναν ανείπωτο κίνδυνο, ώστε δεν είχα καμιά διάθεση ή ανάγκη για φαγητό ή ποτό — εκτός από το παράξενο υδρόμελι. Οι καθημερινές ασχολίες είχαν δώσει τη θέση τους στη νέα προτετοιμασία, την ουσία της οποίας ο καθηγητής ως συνήθως κρατούσε μυστική.

Ο Δρ. Ντε Βότο κατέγραψε όλες αυτές τις εντυπώσεις καθώς και τα όνειρα. Δεν έκανε κανένα σχόλιο πάνω σ'αυτά, και οι περιστάσεις δεν μου επέτρεψαν να τον ξαναδώ. Μετά το τρίτο όνειρο, όλα έγιναν με τρομαχτική ταχύτητα. Δεν είμαι σίγουρος αν αυτό το όνειρο το είδα εκείνη ή κάποια άλλη νύχτα, αν έλαβε χώρα στη διάρκεια της μέρας ή αν ακόμα δεν ήταν μια απλή συνέχεια του δεύτερου ονείρου από το οποίο δεν είχα ακόμα ξυπνήσει. Το μόνο που ξέρω είναι πως άρχισε όπως και τα άλλα δύο με τον Δρ. Σριούσμπερι να μπαίνει στο δωμάτιο και να καλεί τα παράξενα φτερωτά πλάσματα, μόνο που αυτή τη φορά φόρτωσε επάνω τους και τα δέματα που είχε ετοιμάσει.

Το τρίτο και τελευταίο όνειρο, όπως το κατέγραψε ο δρ. Ντε Βότο έχει ως εξής:

Μας ακούμπησαν σε ένα αλλόκοτο άγονο μέρος με εντελώς εξώκοσμη όψη. Ο ουρανός ήταν σκοτεινός και απειλητικός. Μου φαινόταν πως πρασινωπές ομίχλες αναδεύονταν παντού γύρω μας. Κάπου κάπου διέκρινε μέσα τους μισογκρεμισμένα μονολιθικά κτίρια, σκεπασμένα από ξεραμένα φύκια. Παντού τριγύρω μας ακουγόταν ο ήχος της θάλασσας, κι η γη κάτω από τα πόδια μας ήταν μια πρασινόμαυρη λάσπη. Κάτι παρόμοιο με το έδαφος της σπηλιάς στο πρώτο μου όνειρο.

Ο καθηγητής προχώρησε προσεκτικά μέχρι που έφτασε σε μια πύλη, μπροστά στην οποία βρίσκονταν πολλές μικρότερες πέτρες. Από εκεί, ο καθηγητής σήκωσε μια περίεργη πέτρα σε σχήμα πεντάκτινου αστεριού και μου την έδωσε λέγοντας: «Ο σεισμός απέσπασε προφανώς από τη θέση τους αυτά τα φυλακτήρια που είχαν τοποθετήσει οι Πρεσβύτεροι Θεοί για να φυλακίσουν τον Κθούλου. Αυτή είναι μια από τις πύλες για το Επέκεινα».

Πήρε ένα από τα δέματα και το ξετύλιξε. Τότε είδα πως περιείχε εκρηκτικά τρομερής ισχύος. Με καθοδήγησε να τα τοποθετήσω σε καίριες θέσεις γύρω από την πύλη κι εγώ, παρ'όλο το δέος που ένιωθα για το περιβάλλον γύρω μου, τον υπάκουσα. Όταν οι ομίχλες αραίωναν κάπως, το θέαμα άφηνε κάποιον άφωνο. Τα ερείπια που στέκονταν ακόμα όρθια παρά το σεισμό που είχε κάνει το νησί να αναδυθεί από τα βάθη του ωκεανού, ανήκαν σε κτίρια με τέτοιες απίθανες διαστάσεις που, καλυμμένα καθώς ήταν μάλιστα από φριχτά και ανόσια ιερογλυφικά, μου προκαλούσαν το πιο έντονο συναίσθημα φόβου. Οι γωνίες και τα επίπεδα των κτισμάτων της μεγάλης βυθισμένης πόλης δεν φαίνονταν να ανήκουν στην Ευκλείδια γεωμετρία, και θύμιζαν τις διαστάσεις πέρα από τις δικές μας για τις οποίες έγραφε στο βιβλίο του ο καθηγητής.

Η πύλη στην οποία δουλεύαμε, αποτελούσε το πλαίσιο μιας γιγάντιας πόρτας που έχασκε μισάνοιχτη, αλλά όχι τόσο πολύ ώστε να επιτρέπει την είσοδο. Δεν ξέρω πότε ακριβώς το άνοιγμα αυτό της πόρτας άρχισε ανεπαίσθητα να μεγαλώνει, αλλά ήταν ο καθηγητής που πρώτος πρόσεξε τα όντα που είχαν βγει από τη θάλασσα και σέρνονταν τώρα ανάμεσα στα χαλάσματα προς το μέρος μας.

Ο καθηγητής ετοίμασε τον πυροκροτητή που θα προκαλούσε την έκρηξη και μου έδειξε ψύχραιμα τα αλλόκοτα όντα με το φολιδωτό δέρμα, τις μεμβράνες στα δάχτυλα χεριών και ποδιών και τα ανθρωπόμορφα και βατραχοειδή συνάμα χαρακτηριστικά τους. Μου είπε να μη φοβάμαι, επειδή το πεντάκτινο αστέρι που μου είχε δώσει θα με προστάτευε από αυτά, αν κι όχι από «Εκείνον που βρισκόταν από κάτω μας».

Εκείνη τη στιγμή, πρόσεξε πως η χαραματιά της πόρτας φαινόταν λίγο μεγαλύτερη.

«Ήταν η πόρτα τόσο ανοιγμένη στην αρχή;» με ρώτησε με ανησυχία.

Του απάντησα πως δεν νόμιζα κάτι τέτοιο.

«Τότε, για όνομα του Θεού, τρέχα!»

Πριν ακόμα πισωπατήσω, οι αισθήσεις μου κατέγραψαν δυο πράγματα — μια φοβερή μπόχα που φαινόταν να βγαίνει από την πόρτα που τώρα άνοιγε αργά και έναν περίεργο ήχο, λες και ένα πελώριο μουλιασμένο σφουγγαρόπανο να σερνόταν στο έδαφος.

Ο Δρ. Σριούσμπερι έτρεξε προς τον πυροκροτητή, ενώ η πόρτα άνοιγε διάπλατα και ένα πλάσμα αβυσσαλέας φρίκης γέμισε το άνοιγμα. Δεν μπορώ να το περιγράψω. Ήταν παρόμοιο με αυτό που είχα δει στην υπόγεια λίμνη της Κορντιλιέρα Βιλκανότα στο Περού, αλλά ήταν ακόμα πιο τρομερό και αηδιαστικό επειδή δεν διέθετε ούτε καν πλοκάμια αλλά ήταν μια άμορφη πρωτοπλασμική μάζα η οποία κατευθυνόταν από κάποια διάνοια που μπορούσε να της δώσει το σχήμα που ήθελε.

Στην αρχή, ήταν απλά ένας σωρός σάρκας που γέμιζε ολόκληρη την είσοδο. Ύστερα, ξαφνικά, ένα τεράστιο δαιμονικό μάτι εμφανίστηκε μέσα της. Την ίδια στιγμή, η άμορφη μάζα άρχισε να ρέει έξω με έναν αναγουλιαστικό ήχο που τον συνόδευε μια περίεργη μουσική αυλού.

Εκείνη τη στιγμή, ο καθηγητής κατέβασε τον πυροκροτητή και οι πέτρες γύρω από την είσοδο διαλύθηκαν από την τρομερή δύναμη των εκρηκτικών που ο Δρ. Σριούσμπερι είχε φέρει μαζί του. Οι κίονες και τα κομμάτια του αετώματος καταπλάκωσαν το πλάσμα στο κατώφλι.

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο Δρ. Σριούσμπερι έψαλλε την επίκληση προς τα φτερωτά όντα που ήρθαν φτεροκοπώντας από τους ουρανούς για να μας πάρουν μακριά. Πριν φύγουμε, όμως, είδα ένα ακόμα πράγμα, πιο τρομερό από όσα είχα δει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Το πλάσμα που είχε γίνει κομμάτια από την έκρηξη και είχε συνθλιβεί κάτω από τα ερείπια, αναπλαθόταν σαν σταγόνες υδράργυρου που ενώνονται μεταξύ τους. Την ίδια ώρα που χιλιάδες πλοκάμια ρευστού πρωτοπλάσματος σέρνονταν με εκπληκτική ταχύτητα προς το μέρος μας, μέσα από την πρασινόμαυρη λάσπη, η γη άρχισε να σείεται, προφανώς εξαιτίας της μεγάλης έκρηξης που είχε διαταράξει την εύθραυστη ισορροπία του νησιού.

Πριν δω τί απέγινε, τα φτερωτά όντα πέταξαν και μας μετέφεραν στο σπίτι της οδού Κάργουιν.

4

Μετά κι από αυτό το όνειρο, αναγκάστηκα να ζητήσω ιατρική συμβουλή από τον Δρ. Άσεναθ Ντε Βότο στη Βοστώνη. Δεν μπορούσα πια να είμαι βέβαιος για την πνευματική μου ισορροπία. Έπρεπε να ζητήσω την διαβεβαίωση ενός ικανού ψυχιάτρου. Κατά ειρωνία της τύχης, η μόνη συμβουλή που μπορούσε να μου δώσει η Ντε Βότο ήταν να φύγω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από το σπίτι της οδού

Κάργουιν και τον ίδιο το Άρκχαμ, επειδή ήταν εμφανές πως τόσο το σπίτι όσο και ο ίδιος ο καθηγητής εξασκούσαν αρνητική επίδραση επάνω μου. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να εξηγήσει τα περίεργα γεγονότα που συνειδητοποίησα μετά το ξύπνημά μου από το τρίτο όνειρο, αποδίδοντάς τα σε δικές μου ψευδαισθήσεις και παρακρούσεις. Ωστόσο, εγώ ήμουν πια βέβαιος ότι τα όνειρα που είχα δει στο σπίτι της οδού Κάργουιν δεν ήταν όνειρα, αλλά τρομερά γεγονότα τα οποία είχαν συμβεί στην πραγματικότητα και στα οποία εγώ είχα πάρει μέρος!

Πώς αλλιώς θα μπορούσα να εξηγήσω όσα συνέβησαν και όσα άλλα πρόκειτο να συμβούν;

Γιατί όταν ξύπνησα εκείνο το πρωί, ανακάλυψα πως τα παπούτσια μου ήταν σκεπασμένα από πρασινόμαυρη γλίτσα — όπως αυτή που αποτελούσε το έδαφος του καταραμένου νησιού του τελευταίου ονείρου! Και όχι μόνο αυτό, αλλά στην τσέπη μου, εκεί ακριβώς που το είχα βάλει στο όνειρο, ήταν το παράξενο πεντάκτινο αστέρι, καλυμμένο με ακατανόητα ιερογλυφικά!

Θα μπορούσε, ίσως, να υπάρχει μια παρατραβηγμένη εξήγηση για αυτά τα δυο συμβάντα. Ίσως κάποιος, στην απίθανη περίπτωση που γνώριζε τί όνειρο είχα δει, να είχε βουτήξει τα παπούτσια μου στη λάσπη και να είχε κατασκευάσει μια παρόμοια πέτρα. Όμως κανείς δεν θα μπορούσε να μου έχει βάλει στην εσωτερική τσέπη του σακακιού μου αυτό που

βρήκα εκεί κατά το δεύτερο όνειρό μου. Το ότι αυτό το κάτι ήταν τόσο κοινότυπο, το έκανε ακόμα πιο τρομακτικό: Ήταν ένα φύλλο των Τάιμς του Λονδίνου, διπλωμένο ακριβώς πάνω στο άρθρο για τον άτυχο ναυτεργάτη με ημερομηνία της προηγούμενης μέρας, δηλαδή τόσο πρόσφατο που κανένα ανθρώπινο μεταφορικό μέσο δεν θα μπορούσε να την έχει φέρει μέσα σε λίγες ώρες στο σπίτι της οδού Κάργουιν!

Αυτή η ανακάλυψη με οδηγήσε στην ανώφελη επίσκεψή μου στον Δρ. Ντε Βότο και στη συνέχεια πίσω στο Άρκχαμ για να μιλήσω ανοιχτά με τον εργοδότη μου. Ωστόσο, η αναστάτωσή του ήταν τέτοια που ανέβαλλα τα όσα είχα να του πω, αφού ο ίδιος με υποδέχθηκε με ένα χείμαρρο από λόγια καθώς έμπαινα στο γραφείο του.

«Πού είχες πάει, Άντριου; Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Πρέπει να βιαστείς. Μετέφερε τα αρχεία μου στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου Μισκατόνικ. Ίσως κάποιος μελλοντικός μελετητής να τα χρησιμοποιήσει».

Με μεγάλη μου έκπληξη είδα πως στη διάρκεια της απουσίας μου είχε αρχίσει να ψάχνει τα αρχεία του, και είχε κάνει επιλογές από φακέλλους και κουτιά με χαρτιά τα οποία ήθελε να μεταφερθούν σε ένα πιο ασφαλές σημείο. Ενώ μου έλεγε να βιαστώ, ο ίδιος έψαχνε το δωμάτιο και πρόσθετε νέο υλικό σε μια στίβα στη μέση του δωματίου — τα χειρόγραφα από το πρώτο και το δεύτερο βιβλίο του, παλιά κείμενα, σημειώσεις που ο ίδιος είχε πάρει από

τα Πνακοτικά Χειρόγραφα, το Νεκρονομικό και άλλα απόκρυφα βιβλία, καθώς και ένα σφραγισμένο ντοσιέ που είχε επάνω του γραμμένο με το χέρι τον τίτλο *Αποσπάσματα της Κελαινώς* και το οποίο ο Δρ. Σριούσμπερι από την πρώτη στιγμή της συνεργασίας μου είχε τονίσει πως δεν έπρεπε να το ανοίξω.

Όλη αυτή την ώρα μουρμούριζε αφηρημένα φράσεις όπως: «Ήταν λάθος μου... Δεν έπρεπε να τον έχω προσλάβει...» ενώ με κοιτούσε με μια παράξενη έκφραση οίκτου. Κάπου κάπου, σταματούσε και αφουγκραζόταν, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο προς τη μεριά του ποταμού, λες και περίμενε κάτι να εμφανιστεί. Η συμπεριφορά του ήταν τόσο ανησυχητική, ώστε βγαίνοντας έξω άρχισα κι εγώ να ρίχνω κλεφτές ματιές πίσω μου. Όμως, ο απογευματιάτικος ήλιος σύντομα έσβησε τους φόβους μου.

Γυρίζοντας πίσω, βρήκα τον εργοδότη μου απορροφημένο μπροστά στο ανοιχτό ντοσιέ των *Αποσπασμάτων της Κελαινώς*. Για μια φορά ακόμα μου έδειξε ένα δείγμα της περίεργης διαίσθησής του, γιατί είχα μπει αθόρυβα στο δωμάτιο κι εκείνος είχε γυρισμένη την πλάτη του προς το μέρος μου, αλλά άρχισε να μιλάει τη στιγμή που μπήκα μέσα.

«Η μόνη μου επιφύλαξη είναι για το αν είναι επικίνδυνο ή όχι να δώσω αυτές της σημειώσεις στη δημοσιότητα, παρ'όλο που ξέρω ότι δεν υπάρχουν πολλοί που θα πιστέψουν τα όσα αναφέρω...»

Πλησίασα πίσω του και κοίταξα πάνω από τον ώμο του. Τα μάτια μου έπιασαν σε ένα κείμενο που σίγουρα ήταν μια συνταγή. Ήταν, όμως, τόσο γεμάτη με περίεργα ονόματα, που το μόνο που μπόρεσα να κατανοήσω ήταν μια λεζάντα στο τέλος της. Με τη λεπτή γραφή του Δρ. Σριούσμπερι, ήταν εκεί γραμμένα τα παρακάτω λόγια:

Το χρυσό υδρόμελι των Πρεσβύτερων Θεών καθιστά όποιον το πίνει ανεπηρέαστο από το χώρο και το χρόνο, ώστε να μπορεί να ταξιδέψει σε αυτές τις διαστάσεις. Επιπλέον, οξύνει τις αισθήσεις του, έτσι ώστε παραμένει συνεχώς σε μια κατάσταση που αγγίζει το όνειρο...

Πριν προλάβω να διαβάσω παρακάτω, ο εργοδότης μου έκλεισε το ντοσιέ και ετοιμάστηκε να το σφραγίσει πάλι.

«Το υδρόμελι!» φώναξα.

«Ναι, Άντριου», μου απάντησε. «Πώς αλλιώς νόμιζες... Ξέχασα, όμως. Δεν πρέπει κανείς να αφήνει την φαντασία του να τον παγιδεύει».

«Τη φαντασία του;» διαμαρτυρήθηκα εγώ. «Φαντασία μου ήταν που βρήκα λάσπη στα παπούτσια μου, την πέτρα στην τσέπη μου και τους Τάιμς του Λονδίνου στο σακάκι μου; Θα μπορούσα μονάχα να υποθέσω ότι έγινε, αλλά είμαι σίγουρος ότι πράγματι βρεθήκαμε εκεί».

Με κοίταξε σκεπτικά για ενα λεπτό.

«Έτσι δεν είναι;» ρώτησα.

Ακόμα και εκείνη τη στιγμή, ήλπιζα ότι θα μπορούσε να μου δώσει καποια λογική εξήγη-

ση κι ένας Θεός ξέρει με πόση ικανοποίηση θα τη δεχόμουν! Εκείνος, όμως, απλά κούνησε το κεφάλι του κουρασμένα, μου έπιασε το μπράτσο σαν να ήθελε να μου δώσει κουράγιο και είπε: «Ναι».

«Και εκείνη τη νύχτα του Ιουνίου — τη δεύτερη νύχτα μετά την επίσκεψή μας στη σπηλιά — γυρίσατε πίσω και τινάξατε το μέρος στον αέρα. Σας άκουσα να κατεβαίνετε... άκουσα την έκρηξη...»

«Άρα θα πρέπει να ήπιες κι εσύ από το υδρόμελι εκείνο το βράδυ! Μπήκες στο δωμάτιό μου;»

Εγώ ένευσα.

«Ίσως έπρεπε να στο είχα πει. Ήταν, όμως, λάθος μου. Δεν έπρεπε να σε είχα πάρει μαζί μου. Σε κάποια φάση ήμουν υπερβολικά προσεκτικός και σε κάποια άλλη υπερβολικά απρόσεκτος, υποθέτωντας λανθασμένα πως ποτέ δεν θα το καταλάβαινες. Όμως, τώρα, μας έχουν δει και ξέρουν ποιοι ανατινάζουν και σφραγίζουν τις πύλες...» Κούνησε για μια φορά ακόμα το κεφάλι. «Τώρα... τώρα είναι πια πολύ αργά!»

Ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο απειλητικός, ώστε για μια στιγμή έμεινα άφωνος. Ύστερα, κάπως βραχνά, ρώτησα: «Τί εννοείτε;»

«Ακόμα κι αυτή τη στιγμή που μιλάμε μας καταδιώκουν. Η δραστηριότητα είναι μεγάλη στην πόλη του Γι'χαν' θλέι και ανώτερα όντα έχουν καταφτάσει από το Ρ'λίεχ. Άκου! Ακου τις δαιμονικές πατημασιές! — Μα ξέχασα πως εσύ δεν μπορείς, γιατί δεν διαθέτεις τις δικές

μου αισθήσεις που έχουν οξυνθεί στο έπακρο τα τελευταία είκοσι χρόνια».

«Ναι, τα είκοσι χρόνια...» επανέλαβα, καθώς θυμόμουν τη συνομιλία μου στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου Μισκατόνικ. «Πού ήσασταν όλον αυτόν τον καιρό;»

«Βρισκόμουν στην Κελαινώ — σε αυτή τη μεγάλη βιβλιοθήκη των αρχαίων μονόλιθων που τα βιβλία και οι πάπυροί της έχουν κλαπεί από τους Πρεσβύτερους Θεούς».

Σταμάτησε ξαφνικά, γέρνοντας λίγο το κεφάλι του στο πλάι και αφουγκράστηκε. Σχεδόν αμέσως άρχισε να τρέμει, το στόμα του παραμορφώθηκε από έναν μορφασμό αηδίας. Ύστερα στράφηκε προς το μέρος μου και μου είπε να βιαστώ να μεταφέρω και το υπόλοιπο υλικό στο πανεπιστήμιο και μετά να γυρίσω αμέσως πίσω γιατί το σούρουπο πλησίαζε και δεν μπορούσα να περάσω άλλη νύχτα στο σπίτι. Με βεβαίωσε πως, όταν επέστρεφα, όλα θα ήταν έτοιμα για την αναχώρησή μου.

Έτσι κι έγινε, και όταν επέστρεψα βρήκα τον καθηγητή πιο ανήσυχο παρά ποτέ. Είχα ήδη υποστεί μια εκνευριστική καθυστέρηση, μέχρι οι υπάλληλοι του πανεπιστήμιου να δεχτούν τα χαρτιά και τα βιβλία του Δρ. Σριούσμπερι, καθώς και μια μακροσκελή συζήτηση με τον Δρ. Λάνφερ, διευθυντή της βιβλιοθήκης, ο οποίος τελικά με πληροφόρησε πως είχε δώσει εντολή να τοποθετήσουν τα χαρτιά του εργοδότη μου σε ένα κλειστό θησαυροφυλάκειο, μαζί με το σπανιότατο αντίγραφο του Νεκρονομικού που κατείχε το πανεπιστήμιο.

Το αποτέλεσμα όλης αυτής της καθυστέρησης ήταν ότι η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβω και ήταν ήδη ηλιοβασίλεμμα όταν επέστρεψα στο σπίτι της οδού Κάργουιν.

«Πού ήσουν, παλικάρι μου;» ρώτησε αγχωμένα ο Δρ. Σριούσμπερι.

Δεν μου έδωσε, όμως, ευκαιρία να του απαντήσω, γιατί και πάλι σταμάτησε για να αφουγκραστεί. Αυτή τη φορά ένιωσα κι εγώ όπως θα έπρεπε να ένιωθε — μια αόρατη απειλή που μας τριγύριζε από παντού, λες και ολόκληρο το σπίτι είχε αποκτήσει ξαφνικά μια δαιμονική ζωή. Για πρώτη φορά άκουσα και κάτι — στην αρχή απλά ένα πλατσούρισμα, σαν κάτι να κολυμπούσε, και στη συνέχεια ένα τρέμουλο στα βάθη της γης που φαινόταν να ανεβαίνει προς τα πάνω, *λες και κάποιο γιγάντιο πλάσμα περπατούσε στα υδάτινα μέρη κάτω από τη γη!*

«Πρέπει να φύγεις αμέσως», είπε ο εργοδότης μου με ανήσυχη φωνή. «Έχεις μαζί σου το πεντάκτινο αστέρι από το νησί;»

Εγώ ένευσα.

Μου έσφιξε το μπράτσο. «Θυμάσαι τα λόγια για να καλέσεις τα διαστρικά όντα που υπηρετούν τον Χαστούρ;»

Ένευσα ξανά.

Έβγαλε από την τσέπη του ένα πανομοιότυπο της μικρής σφυρίχτρας που είχε χρησιμοποιήσει και ένα φυαλίδιο που όπως είδα περιείχε μια ποσότητα χρυσωπό υδρόμελι.

«Έχε αυτά μαζί σου, καθώς και την πέτρα», μου είπε. «Οι Απύθμενοι δεν μπορούν να σε

βλάψουν όσο την κρατάς. Ενάντια σε άλλους όμως, η πέτρα αυτή είναι άχρηστη. Πήγαινε στη Βοστώνη, στη Νέα Υόρκη, όπου τέλος πάντων σου αρέσει, αλλά άφησε αυτό το καταραμένο μέρος πίσω σου. Αν ποτέ ακούσεις τον Περιπατητή στα νερά κάτω από τη γη, μη διστάσεις — πιες το υδρόμελι, κράτα το αστέρι δίπλα σου και επανέλαβε τα λόγια όπως με έχεις δει να κάνω. Θα έρθουν και θα σε μεταφέρουν στην Κελαινώ όπου πηγαίνω τώρα κι εγώ μέχρι να πάψουν να με αναζητούν. Κράτα, όμως, την πέτρα πάντα μαζί σου. Εγώ δεν την είχα στην αρχή, κι έτσι με έπιασαν και με βασάνισαν — εσύ, όμως, μη φοβάσαι, γιατί δεν πρόκειται να σε αγγίξουν. Αν αναγκαστείς να έρθεις, θα σε περιμένω».

Πήρα τη φιάλη γεμάτος απορίες και χιλιάδες ερωτήσεις που ήθελα να κάνω αλλά δεν μπορούσα. Ο ίδιος ο αέρας γύρω μου παλλόταν απειλητικά, και κάπου κάτω από το σπίτι ερχόταν ένα τέτοιο κύμα τρόμου που όλες οι αισθήσεις μου φώναζαν να το βάλω στα πόδια.

«Βρίσκονται στην εκβολή του Μισκατόνικ», είπε ο καθηγητής σκεπτικά. «Είμαι, όμως, έτοιμος. Μερικοί θα έρθουν από το ποτάμι... πολύ γρήγορα». Γύρισε προς το μέρος μου. «Φύγε, Άντριου! Φύγε!»

Έκανε να με σπρώξει, αλλά στην προσπάθειά του γλίστρησε και χτύπησε σε ένα από τα ράφια, έτσι που τα γυαλιά του έφυγαν από τη θέση τους. Αυτό που είδα με έκανε να φύγω τρέχοντας και ουρλιάζοντας από το καταρα-

μένο σπίτι της οδού Κάργουιν. Μήπως ονειρεύτηκα μέσα στη φυγή μου και τα πλάσματα με τις μεμβράνες στα χέρια και τα πόδια και τα βατραχίσια μάτια που φωσφώριζαν μέσα στο σκοτάδι, να βγαίνουν από τα νερά του ποταμού και να έρπουν προς το σπίτι; Δεν σταμάτησα ούτε μια στιγμή. Σφίγγοντας τη σφυρίχτρα και το μπουκαλάκι με το χρυσωπό υγρό, άρχισα να τρέχω, έχοντας μέσα στο μυαλό μου την εικόνα του προσώπου του καθηγητή, έτσι όπως το είδα για τελευταία φορά στο μισοσκόταδο του καταδικασμένου σπιτιού.

Παρ'όλο που τον είχα δει να διαβάζει εφημερίδες και σημειώσεις, παρ'όλο που μου είχε περιγράψει πρόσωπα και πράγματα και έδινε αμέτρητες ενδείξεις μιας άριστης όρασης πέρα από τη διαίσθηση που κατείχε, εκείνη τη φριχτή στιγμή που τα γυαλιά έφυγαν από το πρόσωπό του είδα πως εκεί που έπρεπε να είναι τα μάτια του υπήρχαν μονάχα δυο σκοτεινές, άδειες κόγχες!

5

Μόλις δυο εβδομάδες έχουν περάσει από τα γεγονότα που κατέγραψα. Το σπίτι της οδού Κάργουιν καταστράφηκε τελείως από φωτιά τη νύχτα της φυγής μου, και ο Δρ. Σριούσμπερι σύμφωνα με τις αρχές υποτίθεται πως χάθηκε μέσα στο ολοκαύτωμα. Παρ'ότι όμως ρώτησα πολλούς, κανείς δεν φαίνεται να βρή-

κε ίχνη από ανθρώπινα κόκκαλα μέσα στα αποκαΐδια και έτσι μπορώ μονάχα να υποθέσω ότι ο καθηγητής κατάφερε να ξεφύγει.

Καταλαβαίνω τώρα που γράφω, κάτω από την πίεση ενός φόβου πολύ μεγαλύτερου από αυτόν που μοιράστηκα με τον πρώην εργοδότη μου, ότι ο Δρ. Σριούσμπερι είχε ανακαλύψει τα ίχνη του μεγάλου Κθούλου και είχε βαλθεί με κάθε τρόπο να κλείσει τους δρόμους που οδηγούσαν στο Επέκεινα. Για να τα καταφέρει, έμαθε πώς να ελέγχει αλλόκοτα όντα από άλλες διαστάσεις χώρου και χρόνου, σκοπεύοντας να εμποδίσει τον κόσμο που γνώριζε από το να βυθιστεί μέσα σε μια φριχτή περίοδο κακού πέρα από κάθε αντίληψη της ανθρωπότητας.

Έχω ανακαλύψει την Κελαινώ. Είναι ένα αστέρι στις Πλειάδες που βρίσκεται ανάμεσα στην Αλκυόνη και την Ηλέκτρα από τη μια και τη Μάγια με την Ταΰγέτη από την άλλη. Μου φαίνεται απίθανο, αλλά αν όσα έγραφε ή υποπτευόταν ο καθηγητής είναι σωστά, η σκοτεινή λίμνη του Χάλι δεν είναι μακριά. Βρίσκεται κοντά στον Αλντεμπαράν και είναι η κατοικία του Χαστούρ του Ακατανόμαστου, εκείνου που σύμφωνα με τους αρχαίους μύθους υπηρετείται από παράξενα φτερωτά όντα που μπορούν να ταξιδεύσουν στο χρόνο και το χώρο.

Τις τελευταίες ώρες, κλεισμένος εδώ, στο δωμάτιό μου στη Βοστώνη, προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου όπως και πολλές άλλες φορές, ότι όλα ήταν ένα φριχτό όνειρο, μα δεν

μπορώ πια να πω κάτι τέτοιο με μεγάλη πεποίθηση. Γιατί καθώς γύριζα πίσω απόψε από το λιτό μου δείπνο, είδα μέσα στις σκιές μια τερατώδη όψη — έναν από τους άνθρωπους - βατράχους που στοιχειώνουν τα όνειρά μου! Σίγουρα δεν είναι η φαντασία μου που με πείθει πως κάτι περπατάει από κάτω μου, μέσα στα υπόγεια νερά της γης! Σίγουρα εγώ, που ποτέ δεν είχα μεγάλη φαντασία, δεν μπορεί να φαντάζομαι όλα αυτά τα πράγματα!

Γιατί από τα βάθη κάτω από το σπίτι, έρχεται ένας φριχτός ρουφηχτός ήχος, λες και μια πελώρια έκταση πρωτοπλασμικής σάρκας σέρνεται και πλατσουρίζει μέσα στη λασπουριά. Ένας αηδιαστικός ήχος όπως αυτόν που ακούσαμε στο καταραμένο νησί, πριν το Πράγμα ρεύσει μέσα από την πόρτα της σπηλιάς!

Έχω κλειδώσει το δωμάτιό μου και έχω ανοίξει το παράθυρο, αλλά η απειλή με πνίγει από παντού — δεν μπορώ να γυρίσω το κεφάλι χωρίς να δω μπροστά μου τους ανθρωποβάτραχους ή τις φριχτές άδειες κόγχες του καθηγητή να με κοιτάζουν.

Και τώρα-τώρα που οι Πλειάδες και μαζί τους η Κελαινώ είναι πάνω από τον ορίζοντα στα βορειοδυτικά, ήπια το χρυσό υδρόμελι. Στάθηκα στο παράθυρο και σφύριξα με την περίεργη σφυρίχτρα που μου έδωσε ο καθηγητής Σριούσμπερι, την τελευταία εκείνη απελπισμένη ώρα που βρεθήκαμε μαζί. Στάθηκα και φώναξα τα ακατανόητα λόγια του στο κενό:

«Ιά! Ιά! Χαστούρ! Χαστούρ κφ'αγιάκ βουλγκτμμ, βουγκτλάγκλν, βουλγκτμμ! Αϊ! Αϊ! Χατούρ!».

Τα βήματα συνεχίζονται — απαίσιοι γλιεροί ήχοι — και μοιάζουν τώρα να έρχονται ακριβώς κάτω από το σπίτι.

Μεγαλοδύναμε Θεέ! Τί πλάσματα είναι αυτά στο παράθυρο!

Ιά Ιά! Χαστούρ φταγκν...!

Επίλογος, από τον Κήρυκα της Βοστώνης της 3ης Σεπτεμβρίου:

Καμιά εξήγηση δεν μπόρεσε να δοθεί στην παράξενη εξαφάνιση του Άντριου Φέλαν, 28 ετών, από την οδό Θορό 17. Μάλλον ο νεαρός εξαφανίστηκε εσκεμμένα, γιατί η πόρτα του δωματίου του ήταν κλειδωμένη. Ένα παράθυρο ήταν ανοιχτό, αλλά δεν υπάρχει κανένα σημάδι ότι έπεσε στο έδαφος ή σκαρφάλωσε στην οροφή. Η πράξη του δεν μπορεί να αποδοθεί σε κανένα κίνητρο. Ωστόσο, ένας ξάδελφος του κυρίου Φέλαν εξέφρασε κάποιες αμφιβολίες για την πνευματική του κατάσταση κατά τη στιγμή της εξαφάνισης, καταθέτοντας πως του έλεγε ότι ακούει ήχους από κάποιον υπερφυσικό διώκτη. Μια και αυτό το δείγμα της παράκρουσης συνδυάζεται με το παράξενο χειρόγραφο που άφησε πίσω του, πιστεύεται πως με κάποιο τρόπο και για λόγους άγνωστους, ο κύριος Φέλαν αυτοκτόνησε...

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΪ ΓΙΑΝΝΙΟΥ

του Νικολάι Γκόγκολ

Ο Νικολάι Βασίλιεβιτς Γκόγκολ (1809-1852) είναι ένας από τους σπουδαιότερους Ρώσσους συγγραφείς και ένας από τους ιδρυτές του νατουραλισμού στη ρωσική λογοτεχνία. Χαρακτηριστικό είναι πως τόσο ο Ντοστογιέφσκι όσο και ο Τολστόι με τον Τσέχωφ έλεγαν «Εμείς γεννηθήκαμε από το διήγημα του Γκόγκολ: Ο Επενδύτης». Το διήγημα του που ακολουθεί είναι εντυπωσιακό όχι μόνο για το απαράμιλλο χρώμα της ρωσσικής υπαίθρου του δέκατου όγδοου αιώνα, αλλά και γιατί πρόκειται για μια ιστορία τρόμου που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τους «μαιτρ» του 20ου αιώνα. Απολαύστε το.

Θ.Μ.

Ο Τομά Γκριγκόροβιτς είχε ένα πολύ περίεργο κουσούρι: μέχρι τη μέρα του θανάτου του, δεν ήθελε ποτέ να λέει το ίδιο πράγμα δυο φορές. Ήταν φορές που, έτσι και του ζητούσες να σου διηγηθεί κάποιο γεγονός ξανά, το παραποιούσε τόσο πολύ ώστε να το κάνει αγνώριστο. Κάποτε, ένας από αυτούς τους κύριους που εμείς οι απλοί άνθρωποι δυσκολευόμαστε να πούμε αν είναι γραφιάδες ή όχι, ξέρετε, αυτούς που τριγυρνούν ζητιανεύοντας κι αρπάζοντας κάθε ιστορία που θ'ακούσουν για να εκδόσουν κάθε μήνα ή βδομάδα ένα μικρό βιβλιαράκι, όχι παχύτερο από το αλφαβητάρι — ένας απ'αυτούς τους κύριους, λοιπόν, κατάφερε να πάρει από το στόμα του Τομά Γκριγκόροβιτς αυτή την ιστορία κι ο γέρος στη συνέχεια την ξέχασε. Ο ίδιος αυτός κύριος, που νομίζω είχε γεννηθεί στην Πολτάβα, γύρισε στο χωριό μας με ένα μικρό βιβλίο, κι ανοίγοντάς το στη μέση, μας το έδειξε. Ο Τομά Γκριγκόροβιτς ήταν έτοιμος να βάλει τα ματογυάλια του στη μύτη, αλλά μετά θυμήθηκε πως είχε ξεχάσει να τα τυλίξει με κλωστή και να τα κολλήσει με κερί, κι έτσι έδωσε το

βιβλίο σε μένα. Μια κι εγώ ξέρω κάτι από ανάγνωση και γραφή, και δεν φοράω γυαλιά, ανέλαβα να το διαβάσω. Δεν είχα γυρίσει δυο σελίδες όταν με γράπωσε απ'το χέρι και με σταμάτησε.

«Μια στιγμή! Τί διαβάζεις εκεί πέρα;»

Ομολογώ πως ξαφνιάστηκα λιγάκι από την ερώτησή του.

«Τί διαβάζω, Τομά Γκριγκόροβιτς; Μα, είναι τα ίδια σου τα λόγια».

«Ποιος σου είπε πως αυτά είναι δικά μου λόγια;»

«Εδώ είναι γραμμένο: «Μου το διηγήθηκε ο τάδε Χριστιανός». Τί άλλο θέλεις;»

«Σουβλί στο κεφάλι αυτουνού που τό'γραψε! Λέει ψέματα, το σκυλί! Εγώ τα είπα αυτά; Ετούτα είναι λόγια τρελού! Ακούστε με, και θα σας πω την αληθινή ιστορία».

Μαζευτήκαμε όλοι γύρω από το τραπέζι, κι εκείνος άρχισε:

Ο παπούλης μου (Θεός σχωρέστον και μακάρι να τρώει μόνο ψωμί σταρένιο και *μακοβνίκια* με μέλι στον άλλο κόσμο) μπορούσε να λέει μια ιστορία με τον καλύτερο τρόπο. Όταν άρχιζε, κανείς δεν κουνιόταν από τη θέση του μέχρι να τελειώσει, έστω κι αν έφτανε το ξημέρωμα. Δεν ήταν σαν τους σημερινούς παραμυθάδες που σε φλομώνουν στο ψέμα λες κι έχουν να βάλουν τρεις μέρες μπουκιά στο στόμα τους, έτσι που παίρνεις κι εσύ το σκούφο σου και τους παρατάς σύξυλους. Τώρα που το καλοθυμάμαι, η γιαγιά μου ήταν ακόμα ζωντα-

νή. Τα ατέλειωτα χειμωνιάτικα βράδια, όταν ο πάγος σφράγιζε τα στενά πατζούρια του σπιτιού μας, καθόταν στη ρόκα της, τραβώντας το μακρύ νήμα με το χέρι και μουρμουρίζοντας ένα τραγούδι που λες και τ'ακούω τώρα μεσ'στο αυτί μου.

Η λάμπα, που τρεμόσβηνε σαν να φοβόταν κάτι, μας φώτιζε το καλύβι. Η ρόκα γύριζε ασταμάτητα κι όλοι εμείς οι μικροί μαζευόμασταν ένα σμάρι κι ακούγαμε τον παπού που είχε να φύγει μακριά απ'τη σόμπα πάνω από πέντε χρόνια, εξαιτίας της μεγάλης του ηλικίας. Όμως, οι θαυμαστές ιστορίες για τις εισβολές των Κοζάκων και των Πολωνών, τα κατορθώματα του Πόντκοβα, του Πολτόρ - Κοζούκ και του Σαγκάιντατσνι δεν μας ενδιέφεραν τόσο πολύ όσο κάποιες τρομαχτικές αφηγήσεις που έκαναν τις τρίχες μας να σηκώνονται όρθιες στα κεφάλια μας. Μερικές φορές, φοβόμασταν τόσο πολύ, που για μέρες μετά ένας Θεός ξέρει τί βλέπαμε με τη φαντασία μας. Βγαίναμε έξω απ'το καλύβι με το πέσιμο της νύχτας, και νομίζαμε πως κάποιος επισκέπτης απ'τον άλλο κόσμο είχε πλαγιάσει στο κρεβάτι μας. Και δεν θα το ξανάλεγα για δεύτερη φορά, αν εγώ ο ίδιος δεν είχα νομίσει από μακριά την πουκαμίσα μου, στα πόδια του κρεβατιού, για τον Οξαποδώ που είχε τυλιχτεί κουβάρι! Το πιο σημαντικό, όμως, πράγμα με τις ιστορίες του παπούλη μου ήταν πως ποτέ δεν είχε πει ψέμα στη ζωή του, κι ό,τι κι αν έλεγε μπορούσες να ήσουν βέβαιος πως έτσι ήταν.

Θα σας πω λοιπόν μια από τις καταπληκτι-

κές του ιστορίες. Ξέρω πως υπάρχουν πολλοί που παριστάνουν τους σοφούς στις αυλές των βασιλιάδων και που μπορούν ακόμα και να διαβάζουν επίσημα έγγραφα, αλλά όταν τους βάλεις στο χέρι ένα απλό προσευχητάρι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν ούτε το πρώτο γράμμα. Αυτοί οι άνθρωποι κοροϊδεύουν ό,τι και να τους πεις. Τέτοια απιστία έχει πέσει στις μέρες μας στον κόσμο! (Ο Χριστός κι η Παναγία να πάψουν να μ’αγαπούν αν δεν είναι πολύ πιθανό ούτε και σεις να μην με πιστέψετε!).

Κανείς δεν θα αναγνώριζε το χωριό μας πριν εκατό χρόνια. Καμιά δεκαριά πανάθλιες καλύβες όλες κι όλες, ασοβάτιστες και σκορπισμένες εδώ κι εκεί μέσα στα χωράφια. Δεν υπήρχε κανένα σωστό παχνί ή στάβλος για να καλύψει τα ζωντανά ή τα κάρα. Έτσι ζούσαν μονάχα οι πλούσιοι. Όσο για τους φτωχούς, αυτοί αρκούνταν σε μια τρύπα στο χώμα. Μόνο από τον καπνό καταλάβαινες πως εκεί μέσα κατοικούν άνθρωποι. Θα με ρωτήσετε γιατί ζούσαν έτσι; Δεν ήταν μόνο εξαιτίας της φτώχειας, γιατί όλοι σχεδόν οι χωριανοί είχαν κάνει κάποτε κοζάκοι και είχαν μαζέψει αρκετό πλιάτσικο στα ξένα. Απλά, δεν έβλεπαν το λόγο να στήσουν ένα σωστό σπιτικό. Άλλωστε, πόσοι ήταν αυτοί που περιπλανιόνταν στη χώρα — Κριμαίοι, Πολωνοί, Λιθουανοί! Ακόμα κι οι ίδιοι τους οι συμπατριώτες μπορεί να κατέβαιναν να τους πλιατσικολογήσουν. Όλα ήταν πιθανά.

Σ’αυτό το χωριό, λοιπόν, έκανε συχνά την

εμφάνισή του ένας άνθρωπος, ή μάλλον ένας δαίμονας με εμφάνιση ανθρώπου. Από πού ερχόταν και πού πήγαινε, δεν το γνώριζε κανείς. Τριγυρνούσε εδώ κι εκεί, μεθούσε, και ξαφνικά χανόταν στα καλά καθούμενα. Ύστερα, πάλι, μια μέρα εμφανιζόταν ξαφνικά στο δρόμο του χωριού απ’τον οποίο δεν απομένει τώρα ούτε ίχνος, και μάζευε όσους κοζάκους μπορούσε να βρει. Τραγουδούσαν, γέλαγαν κι η βότκα κυλούσε σαν νερό... Χάριζε στα κορίτσια κορδέλες, σκουλαρίκια και χάντρες — τόσα πολλά που δεν ήξεραν τί να τα κάνουν. Είναι αλήθεια πως τα όμορφα κορίτσια δίσταζαν να δεχτούν τα δώρα του, μια κι ο Θεός μόνο ήξερε από τί ακάθαρτα χέρια είχαν περάσει. Η θεία του παπούλη μου, που εκείνη την εποχή είχε μια ταβέρνα στην οποία σύχναζε ο Μπασαβριούκ (έτσι τον έλεγαν τον διαβολάνθρωπο) έλεγε πως για τίποτα στον κόσμο δεν θα έπαιρνε δώρο από τα χέρια του. Από την άλλη, όμως, πώς και του το αρνηθείς; Ο φόβος έπνιγε τον καθένα όταν έσμιγε τα φρύδια του και σε λοξοκοίταζε. Έτσι και δεχόσουν, όμως, την επόμενη νύχτα σε επισκεπτόταν κάποιος δαίμονας απ’το βάλτο με κέρατα στο κεφάλι και άρχιζε να σου σφίγγει το λαιμό, αν είχες επάνω σου ένα κολιέ με χάντρες ή να σου τραβάει τα μαλλιά αν τά’χες τυλίξει με την κορδέλα. Αλλοίμονο σ’αυτόν που κατείχε τέτοια δώρα. Το κακό ήταν πως δεν μπορούσες καν να τα ξεφορτωθείς. Αν τα πετούσες στο νερό, αυτά ξανάβγαιναν στην επιφάνεια και γύριζαν στο χέρι σου.

Υπήρχε μια εκκλησία στο χωριό — ο Άγιος Παντελεήμονας, αν δεν κάνω λάθος. Εκεί ζούσε κι ένας παπάς, ο πάτερ Αθανάσιος — αιωνία του η μνήμη. Προσέχοντας πως ο Μπασαβριούκ δεν ερχόταν στην εκκλησία μήτε το Πάσχα, αποφάσισε να του επιβάλλει κανόνα. Το λοιπόν, μόλις και μετά βίας γλίτωσε τη ζωή του. «Άκου εδώ, τραγόπαπα!» του είχε απαντήση ο Μπασαβριούκ. «Κοίτα τη δουλειά σου, αντί να μπλέκεις στις δουλειές των αλλονών, αλλιώς θα σε πνίξω με τα κόλυβά σου!»

Τί μπορούσε να κάνει κανείς μ'αυτόν τον αμετανόητο άνθρωπο; Ο πάτερ Αθανάσιος αρκέστηκε να ανακοινώσει πως, όποιος έκανε παρέα με τον Μπασαβριούκ θα θεωρούνταν καθολικός, εχθρός του Χριστού και μαύρο πρόβατο για την εκκλησία.

Στο χωριό ζούσε κι ένας κοζάκος που λεγόταν Κορτζ και που είχε στη δούλεψή του ένα παλικάρι που το φώναζαν Πέτρος ο Ορφανός — ίσως επειδή κανείς δεν θυμόταν ούτε τον πατέρα ούτε τη μάνα του. Ο επίτροπος της εκκλησίας υποστήριζε πως είχαν πεθάνει από πανούκλα όταν το παιδί ήταν δυο χρονών, αλλά η θειά του παπούλη μου προσπαθούσε με κάθε τρόπο να του βρει γονείς, παρ'όλο που ο ταλαίπωρος ο Πέτρος τους χρειαζόταν όσο κι εμείς το περσινό χιόνι. Η θειά, λοιπόν, έλεγε πως ο πατέρας του είχε πιαστεί αιχμάλωτος από τους Τούρκους, είχε υποστεί ένας Θεός ξέρει τί βασανιστήρια και τέλος είχε δραπετεύσει μεταμφιεσμένος σε ευνούχο. Βέβαια, οι κοπελιές του χωριού λίγο νοιαζόντου-

σαν από πού βαστούσε η σκούφια του. Απλά παρατηρούσαν πως, αν είχε ένα καινούργιο σακάκι, ένα κόκκινο ζωνάρι, ένα μάλλινο καπέλο στο κεφάλι, ένα τούρκικο σπαθί στο πλευρό, ένα καμουτσίκι στο ένα χέρι και μια ομορφοσκαλισμένη πίπα στο άλλο, θα ξεπερνούσε όλους τους άλλους νεαρούς. Δυστυχώς, όμως, ο φτωχός ο Πέτρος είχε μονάχα μια γκρίζα πουκαμίσα πού'χε επάνω της περισσότερες τρύπες απ'όσα φλουριά έχει η τσέπη ενός Εβραίου. Κι αυτό δεν ήταν το χειρότερο. Ο Κορτζ είχε και μια κόρη με τέτοια ομορφιά που σπάνια θα έχετε δει στη ζωή σας. Αυτό το έλεγε η συγχωρεμένη η θειά του παπούλη μου, και ξέρετε καλά πως είναι πιο εύκολο για μια γυναίκα να φιλήσει τον Οξαποδώ στα αμελέτητά του παρά να αποκαλέσει άλλη γυναίκα όμορφη.

Η αλήθεια, όμως ήταν πως τα μάγουλα αυτής της κοπέλας ήταν αφράτα και ροδαλά σαν την παπαρούνα που μόλις λούστηκε στην πρωινή δροσιά και λάμποντας ανοίγει τα πέταλά της και κορτάρει με τον ήλιο που ανατέλει. Τα φρύδια της έμοιαζαν με τα μαύρα κορδόνια, όπως αυτά που αγοράζουν οι κοπέλες από τους Μοσχοβίτες γυρολόγους για να κρεμάνε τα φλουριά τους, κι αψιδώνονταν τέλεια, λες κι ήθελαν να κοιτάξουν μέσα στα καθάρια μάτια της. Το μικρό της στόμα, που όποιος νέος τό'βλεπε του έτρεχαν τα σάλια, φαινόταν να έχει φτιαχτεί για να βγάζει από μέσα του το τραγούδι του αηδονιού. Τα μαλλιά της, μαύρα σαν τα φτερά του κοράκου και μαλακά

σαν το νιό λινάρι, έπεφταν σε μπούκλες πάνω στο μπούστο της (τα κορίτσια μας τότε δεν έπλεκαν χοντροπλεξούδες τα μαλλιά τους). Να μην προλάβω να πω άλλο κυριελέησον στο ψαλτήρι, αν την είχα τώρα μπροστά μου κι αρνιόμουν να τη φιλήσω, παρά την γκριζάδα του γέρικου μαλλιού μου και τη γριά μου που έχω σαν αγκάθι στο πλευρό μου!

Τώρα, βέβαια, ξέρετε τί συμβαίνει όταν νιές και παλικάρια μένουν πλάι πλάι. Μέσα στο σούρουπο, τα χνάρια από τις μπότες ήταν πάντα ορατά εκεί που η Πιντόρκα συναντούσε τον Πέτρο της. Ο Κορτζ δεν θα υποπτευόταν τίποτα, αν μια μέρα, ολοφάνερα σπρωγμένος από τον Οξαποδώ, ο Πέτρος δεν αποφάσιζε να φιλήσει τα κόκκινα χείλη της κοπέλας χωρίς πρώτα να καλοκοιτάξει γύρω του. Και σίγουρα πάλι ο Οξαποδώς — που να ονειρευτεί τον τίμιο σταυρό στον ύπνο του, το σκυλογέννημα! — έκανε το γέρο να ανοίξει την πόρτα του σπιτιού την ίδια ακριβώς στιγμή. Ο Κορτζ πέτρωσε, το σαγόνι του έπεσε, και προσπάθησε να στηριχτεί στην πόρτα. Αυτό το άτυχο φιλί τον είχε αφήσει σύξυλο. Τον ξάφνιασε περισσότερο κι από το κοπάνισμα ενός γουδογεριού στον τοίχο — όπως αυτά με τα οποία οι μουζίκοι ξεσπάνε μέσα στο μεθύσι τους στις μέρες μας λόγω της έλλειψης φυσιγγιών και μπαρουτιού.

Όταν τελικά συνήλθε, πήρε το βούρδουλα του παπού του από τον τοίχο και ήταν έτοιμος να αργάσει την πλάτη του Πέτρου, αλλά ο Ιβάς, ο εξάχρονος αδελφός της Πιντόρκα, πε-

τάχτηκε ξαφνικά από μια γωνιά και, αγκαλιάζοντας τα πόδια του πατέρα του με τα μικρά του χέρια, φώναξε: «Μη, μπαμπά! Μη δείρεις τον Πέτρο!».

Τί έπρεπε να γίνει; Η καρδιά ενός πατέρα δεν είναι καμωμένη από πέτρα. Κρεμόντας ξανά το βούρδουλα στον τοίχο, τον έσπρωξε ήρεμα να βγει από την πόρτα. Ύστερα, γύρισε προς τον Πέτρο. «Αν σε δω ποτέ ξανά μέσα στο σπίτι μου, ή ακόμα κι έξω από τα παράθυρά του, φυλάξου, Πέτρο! Μα το Θεό, το μαύρο σου μουστάκι θα εξαφανιστεί και οι μαύρες μπούκλες σου, που τώρα τυλίγονται δυο φορές γύρω απ'τα αυτιά σου, θα αποχαιρετήσουν το κρανίο σου. Αν δεν το κάνω, να μην με λένε Τερέντι Κόρτζ!» Και με αυτά τα λόγια του έδωσε μια γεύση της γροθιάς του στο σβέρκο που έκανε τον κόσμο να σκοτεινιάσει γύρω από τον Πέτρο.

Έτσι, τα φιλιά κι οι αγάπες πήραν τέλος. Η θλίψη έπνιξε τα πιτσουνάκια της ιστορίας μας. Στο χωριό διαδόθηκε η φήμη πως κάποιος Πολωνός είχε αρχίσει να συχνάζει στο σπίτι του Κορτζ. Τα ρούχα του ήταν γεμάτα χρυσά κεντίδια. Είχε μουστάκια, σπειρούνια και σπαθί και οι τσέπες του κουδούνιζαν όπως τα κουδουνάκια στην αγιαστούρα του πάτερ Αθανάσιου. Όλοι, βέβαια, ξέρουν γιατί ένας πατέρας δέχεται επισκέψεις όταν υπάρχει μια μαυροφρύδα κοπέλα στο σπιτικό.

Έτσι, μια μέρα η Πιντόρκα ξέσπασε σε κλάμματα και έσφιξε τα χέρια του Ιβάς. «Ιβάς, αγάπη μου! Ιβάς, καλέ μου! Τρέχα στον Πέ-

τρο, χρυσό μου αγόρι, γρήγορα σαν σαΐτα. Πές του τα όλα: Πώς ήθελα να αγαπήσω τα καστανά του μάτια και να φιλήσω το λευκό του πρόσωπο, αλλά η μοίρα μου προστάζει αλλιώς. Αμέτρητες πετσέτες μούσκεψα με τα καυτά δάκριά μου. Η καρδιά μου είναι βαριά. Ο ίδιος ο πατέρας μου έγινε εχθρός μου. Δεν πρόκειται να παντρευτώ αυτόν τον Πολωνό που δεν αγαπώ. Πές του πως ετοιμάζονται για γάμο, αλλά στο γάμο δεν πρόκειται να τραγουδήσουν μουσικάντηδες αλλά ψαλτάδες. Δεν πρόκειται να χορέψω, αλλά θα με βγάλουν σηκωτή. Σκοτεινό θα είναι το σπιτικό μου, φτιαγμένο από σφενταμιά, κι αντί για καμινάδα θα έχω το σταυρό επάνω απ'το κεφάλι μου».

Όταν ο Πέτρος άκουσε το αθώο παιδάκι να συλλαβίζει τα λόγια της Πιντόρκα, κοκκάλωσε στη θέση του. «Κι εγώ ο δύστυχος σκεφτόμουν να πάω στην Κριμαία ή την Τουρκία, να κερδίσω χρυσάφι και να γυρίσω για να σε πάρω, ομορφιά μου! Μας έφαγε το κακό μάτι! Κι εγώ θα παντρευτώ, ψαράκι μου, αλλά αντί για τον παπά, τα κοράκια θα κρώζουν από πάνω μου. Σπίτι μου θα είναι ένα χωράφι και οροφή μου τα γκρίζα σύννεφα. Ο αητός θα ξεσκίσει με τα νύχια του τα καστανά μου μάτια. Η βροχή θα ξεπλύνει τα κόκκαλά μου κι οι ανεμοστρόβιλοι θα τα στεγνώσουν. Μα ποιος είμαι εγώ και σε ποιον παραπονιέμαι; Είναι ολοφάνερο πως είναι θέλημα Θεού. Αν είναι να χαθώ, ας γίνει έτσι!». Και πήγε κατευθείαν στην ταβέρνα.

Η θειά του συγχωρεμένου του παπούλη μου ξαφνιάστηκε κάπως όταν είδε τον Πέτρο στην ταβέρνα, σε μια ώρα που οι καλοί άνθρωποι πήγαιναν στη λειτουργία. Τον κοίταξε έκπληκτη όταν της ζήτησε ένα κανάτι βότκα. Όμως, μάταια προσπαθούσε ο δύστυχος να πνίξει τη στενοχώρια του. Η βότκα τσιμπούσε τη γλώσσα του σαν τσουκνίδα και η γεύση της ήταν πιο πικρή από σκουλικιασμένο ξύλο. Πέταξε το κανάτι στο πάτωμα.

«Αρκετή θλίψη πέρασες, κοζάκε», είπε μια βαριά φωνή. Κοίταξε πίσω του — και είδε τον Μπασαβριούκ! Τί μούτρα ήταν εκείνα! Τα μαλλιά του έμοιαζαν με βούρτσα και τα μάτια του γυάλιζαν σαν του ταύρου. «Ξέρω τί σου λείπει! Εδώ το έχω!» Και έπαιξε με τα δάχτυλα ένα δερμάτινο πουγκί που κρεμόταν από τη ζώνη του, χαμογελώντας διαβολικά. Ο Πέτρος ρίγησε. «Βλέπεις πώς γυαλίζουν;» μούγκρισε, αδειάζοντας τα φλουριά στη φούχτα του. «Και πώς κουδουνίζουν. Μονάχα ένα πράγμα ζητάω, για έναν ολόκληρο σωρό από δαύτα».

«Ο Οξαποδώ!» φώναξε ο Πέτρος. «Φέρτα μου εδώ! Είμαι έτοιμος για όλα!»

Έσφιξαν τα χέρια και συμφώνησαν. «Έπεσες πάνω στην ώρα, Πέτρο», του είπε ο Μπασαβριούκ. «Αύριο είναι η γιορτή του Άι Γιάννη του Βαφτιστή. Μονάχα αυτή τη νύχτα του χρόνου ανθίζει η φτέρη. Μην αργείς καθόλου. Τα μεσάνυχτα θα σε περιμένω στη ρεμματιά της αρκούδας».

Δεν πιστεύω πως οι κότες περιμένουν με

περισσότερη αγωνία την ώρα που η γυναίκα θα τους φέρει το καλαμπόκι απ'ό,τι ο Πέτρος περίμενε να έρθει εκείνο το βράδυ. Κοίταγε να δει αν οι σκιές των δέντρων μακραίνουν και αν ο ήλιος γέρνει προς τη δύση του. Τελικά, ήρθε το σούρουπο κι άρχισε να νυχτώνει. Με την καρδιά έτοιμη να σπάσει μέσα στον κόρφο του, πήρε το δρόμο και κατέβηκε προσεκτικά μέσα από το πυκνό δάσος στη βαθιά κλεισούρα που ονόμαζαν «η ρεμματιά της αρκούδας». Ο Μπασαβριούκ τον περίμενε ήδη εκεί. Ήταν τόσο σκοτεινά που δεν μπορούσες να δεις ούτε τη μύτη σου. Χέρι με χέρι πέρασαν μέσα από τα αγκάθια, παραπατώντας σχεδόν σε κάθε βήμα, μέχρι που τελικά έφτασαν σε ένα ξέφωτο. Ο Πέτρος κοίταξε γύρω του. Δεν είχε τύχει να βρεθεί ποτέ σ'αυτό το μέρος. Ο Μπασαβριούκ σταμάτησε.

«Βλέπεις μπροστά σου τρία λοφάκια; Πολλών λογιών λουλούδια φυτρώνουν πάνω τους. Ούτε να διανοηθείς να κόψεις κάποιο από αυτά. Περίμενε μονάχα μέχρι να ανθίσει η φτέρη και μόλις δεις τον ανθό άρπαξέ τον, χωρίς να κοιτάξεις γύρω σου και χωρίς να νοιαστείς για ο,τιδήποτε ακούσεις πίσω σου».

Ο Πέτρος πήγε να τον ρωτήσει, αλλά είδε πως ο Μπασαβριούσκ δεν βρισκόταν πια δίπλα του. Πλησίασε τα τρία υψώματα. Πού ήταν τα λουλούδια; Δεν έβλεπε κανένα. Τα αγριόχορτα έπνιγαν τα πάντα μέσα τους. Μα να, που μια αστραπή έσκισε τον ουρανό και στο φως της είδε πως στεκόταν μέσα σε αμέτρητα λουλούδια, όλα πανέμορφα κι όλα παράξενα. Μετά, το φως της έσβησε κι όλα τα σκέπασε πάλι το σκοτάδι. Ο Πέτρος αμφέβαλλε για τις αισθήσεις του και στάθηκε σκεπτικός μπροστά τους με τα χέρια χαμηλωμένα.

«Τί είναι πάλι ετούτο;» είπε από μέσα του. «Αυτά τα αγριχόρταρα τα βλέπει κανείς ό,τι ώρα θέλει. Μήπως αυτός ο διαβολάνθρωπος με κορόιδεψε;»

Κι όμως! Ενα μικροσκοπικό μπουμπούκι κοκκίνησε κι άρχισε να κινείται σαν πλάσμα ζωντανό. Η κορυφή του έσκασε απότομα σαν κόκκινο αστέρι και το λουλούδι άνοιξε τα πέταλά του μπροστά στα μάτια του, σαν μια φωτιά. «Τώρα είναι η στιγμή!» είπε ο Πέτρος, κι άπλωσε το χέρι του. Αμέσως, είδε εκατοντάδες μαλλιαρά χέρια να ξεπετάγονται από πίσω του, προσπαθώντας να πιάσουν κι αυτά το λουλούδι, ενώ πίσω απ'την πλάτη του άκουγε παράξενα τρεξίματα και πατημασιές. Έσφιξε τα μάτια, τράβηξε βίαια το κοτσάνι, και το λουλούδι έμεινε μέσα στα χέρια του. Η σιωπή ξανάπεσε.

Ο Μπασαβριούκ καθόταν πάνω σε έναν κομένο κορμό, μπλαβιασμένος σαν πτώμα. Δεν κουνούσε ούτε το δαχτυλάκι του. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα σε κάτι που μονάχα εκείνος έβλεπε. Το στόμα του έχασκε άλαλο. Γύρω του, τίποτα δεν κουνιόταν. Ύστερα, όμως, ακούστηκε ένα σφύριγμα που έκανε την καρδιά του Πέτρου να παγώσει μέσα του. Του φάνηκε πως το χορτάρι άρχισε να ψιθυρίζει και τα λουλούδια να μιλούν μεταξύ τους με σιγανές φωνές, σαν ασημένια καμπανάκια.

Το πρόσωπο του Μπασαβριούκ πήρε ξαφνικά ζωή και τα μάτια του άστραψαν. «Η μάγισσα επέστρεψε», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια. «Κοίτα εκεί, Πέτρο. Σε μια στιγμή θα εμφανιστεί μπροστά σου μια καλλονή. Να κάνεις ό,τι σου πει, αλλιώς είσαι χαμένος για πάντα».

Χώρισε τα αγκάθια με ένα ροζιασμένο ραβδί, και μπροστά του είδε μια μικρή καλύβα που στηριζόταν πάνω σε δυο πόδια κοτόπουλου. Ο Μπασαβριούκ τη χτύπησε με τη γροθιά του και ο τοίχος σείστηκε.

Ένα μεγάλο μαύρο σκυλί βγήκε από την καλύβα. Στο δρόμο, μεταμορφώθηκε σε γάτα και όρμησε κατευθείαν στα μάτια του. «Μη θυμώνεις, μη θυμώνεις, γερο-Σατανά!» είπε ο Μπασαβριούκ, χρησιμοποιόντας λόγια που θα έκαναν έναν πιστό Χριστιανό να βουλώσει τα αυτιά του. Αντί για γάτα, στεκόταν τώρα μπροστά τους μια γριά, με πρόσωπο ζαρωμένο σαν ψημένο μήλο, με μια τεράστια καμπούρα. Η μύτη μαζί με το πηγούνι της έμοιαζαν με καρυδοσπάστη. «Σπουδαία καλλονή!» σκέφτηκε ο Πέτρος, και κρύα ρίγη του διαπέρασαν τη ραχοκοκκαλιά. Η μάγισσα άρπαξε το λουλούδι από το χέρι του, έσκυψε από πάνω του και μουρμούριζε για ώρα πολλή περίεργα λόγια, ενώ το ράντιζε με κάποιου είδους νερό. Σπίθες έβγαιναν από τα μάτια της και αφροί από το στόμα της.

«Πέταξέ το μακριά», είπε στον Πέτρο, ξαναδίνοντάς του το λουλούδι.

Ο Πέτρος το πέταξε, και τί θαύμα ήταν αυτό; Το λουλούδι δεν έπεσε κατευθείαν στη γη,

αλλά για ώρα πολλή πετούσε μέσα στο σκοτάδι σαν φλογισμένη σφαίρα. Τελικά, άρχισε να χαμηλώνει, κι έπεσε τόσο μακριά ώστε η λάμψη του δεν φαινόταν στα μάτια του Πέτρου μεγαλύτερη από έναν σπόρο παπαρούνας.

«Εκεί!» έκρωξε η γριά με μια απαθή φωνή.

Ο Μπασαβριούκ του έχωσε ένα φτιάρι μέσα στα χέρια. «Σκάψε εκεί κάτω, Πέτρο, και θα βρεις περισσότερο χρυσάφι απ'ό,τι θα μπορούσε να ονειρευτεί ο Κόρτζ».

Ο Πέτρος έφτυσε τα χέρια του, έπιασε το φτιάρι, το κάρφωσε με το πόδι του, και έσκαψε τη γη μια, δυο, τρεις, τέσσερις φορές... Ύστερα, το φτιάρι συνάντησε κάτι σκληρό και δεν πήγαινε πιο κάτω. Το παλικάρι μπόρεσε να διακρίνει ένα μικρό, σιδερόδετο μπαούλο. Προσπάθησε να το αρπάξει, αλλά το μπαούλο άρχισε να βυθίζεται όλο και βαθύτερα στο χώμα.

Πίσω του άκουσε ένα γέλιο που έμοιαζε περισσότερο με σφύριγμα φιδιού. «Χρυσάφι δεν πρόκειται να δεις μέχρι να χύσεις ανθρώπινο αίμα», είπε η μάγισσα, και οδήγησε κοντά του ένα μικρό παιδί τυλιγμένο με ένα άσπρο σεντόνι, κάνοντάς νόημα πως έπρεπε να του κόψει το κεφάλι. Ο Πέτρος έμεινε άναυδος! Δεν ήταν και μικρό πράγμα να κόψεις το κεφάλι ενός ανθρώπου, και μάλιστα παιδιού, χωρίς κανένα λόγο! Έσκισε οργισμένος το σεντόνι που σκέπαζε το κεφάλι, και είδε μπροστά του τον Ιβάς! Το παιδί είχε σταυρωμένα στο στήθος τα χεράκια του και το κεφάλι κατεβασμένο...

Ο Πέτρος όρμησε σαν τρελός με το μαχαίρι του πάνω στη μάγισσα και ήταν έτοιμος να τη σφάξει.

«Τί υποσχέθηκες για την κοπέλα;» βροντοφώναξε ο Μπασαβριούκ που βρέθηκε σαν αστραπή στην πλάτη του. Η μάγισσα χτύπησε το χώμα με το πόδι. Μια γαλάζια φλόγα βγήκε μέσα από τη γη και φώτισε τα πάντα από κάτω τους, λες και η γη ήταν φτιαγμένη από διάφανο γυαλί. Κιούπια και μπαούλα γεμάτα φλουριά και πολύτιμα πετράδια βρίσκονταν στίβες κάτω από το σημείο που στεκόντουσαν.

Τα μάτια του φλόγισαν και το μυαλό του σκοτίστηκε... έσφιξε το μαχαίρι σαν τρελός και το αθώο αίμα πιτσίλισε τα μάτια του. Διαβολικά γέλια αντήχησαν από όλες τις μεριές. Η μάγισσα, γραπώνοντας με τα χέρια της το ακέφαλο κορμί, άρχισε να ρουφάει άπληστα το αίμα που ανάβλυζε από το λαιμό... Όλα γύριζαν μέσα στο κεφάλι του Πέτρου. Συγκεντρώνοντας όση δύναμη του είχε απομείνει, άρχισε να τρέχει. Τα δέντρα γύρω του φαίνονταν μουλιασμένα στο αίμα. Ο ουρανός ήταν κατακόκκινος... Εκτυφλωτικά σημάδια σαν αστραπές πετάριζαν μέσα στα μάτια του. Εντελώς εξαντλημένος, χώθηκε στην άθλια τρώγλη του και έπεσε κάτω σαν κούτσουρο. Ένας λήθαργος που έμοιαζε με θάνατο τον συνεπήρε...

Δυο μέρες και δυο νύχτες κοιμόταν ο Πέτρος, χωρίς να ξυπνήσει ούτε μια στιγμή. Όταν τελικά την τρίτη μέρα συνήλθε, κοίταξε γύρω του, αλλά μάταια προσπαθούσε να θυ-

μηθεί τί είχε συμβεί. Η μνήμη του έμοιαζε με την τσέπη ενός σπαγγοραμμένου, απ'την οποία δεν μπορείς να ξετρυπώσεις ούτε μισό καπίκι.

Καθώς σηκώθηκε, άκουσε ένα παράξενο κουδούνισμα κάτω από τα πόδια του. Κοίταξε, και τί να δει; Δυο σακιά χρυσάφι! Τότε μονάχα, σαν μέσα σε όνειρο, θυμήθηκε πως έψαχνε κάποιο θησαυρό και πως κάτι τον είχε τρομάξει μέσα στο δάσος... Με τί τίμημα, όμως, τον είχε αποκτήσει και πώς; Αυτό δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να ξεθάψει απ'το μυαλό του.

Μόλις ο Κορτζ είδε τα σακιά, μαλάκωσε. «Τί καλό παλικάρι αυτός ο Πέτρος! Μήπως εγώ δεν τον αγαπούσα; Μήπως δεν τον είχα σαν παιδί δικό μου;» κι ο γέρος συνέχιζε τα ψέματά του μέχρι που τον πήραν τα κλάματα.

Η Πιντόρκα του έλεγε λυπημένα πως κάποιοι περαστικοί γύφτοι είχαν αρπάξει τον Ιβάς, αλλά ο Πέτρος ούτε καν μπορούσε να θυμηθεί το παιδάκι — μέχρις αυτού του σημείου ο Διάβολος είχε σκοτίσει το μυαλό του!

Δεν υπηρχε λόγος για καθυστέρηση. Ο Πολωνός έφυγε κακήν-κακώς και άρχισε η προετοιμασία της γιορτής του γάμου. Έψησαν κρεατικά και κέντησαν πετσέτες και μαντήλια. Το νεαρό ζευγάρι κάθισε στο τραπέζι. Κόπηκε το γαμήλιο καρβέλι. Μπαλαλάικες, πίπιζες και τουμπελέκια ηχούσαν, και όλοι διασκέδαζαν με την καρδιά τους.

Οι γάμοι τα παλιά τα χρόνια δεν ήταν σαν κι αυτούς που βλέπουμε σήμερα. Η θειά του

παπούλη μου συνήθιζε να περιγράφει πώς ήταν ντυμένες οι κοπέλες όταν χόρευαν την *γκορλίτζα* — φορώντας γιορτινά φακιόλια με κίτρινες, γαλάζιες και ροζ κορδέλες, γύρω από τα οποία έδεναν χρυσά κορδόνια. Λεπτές πουκαμίσες κεντημένες με κόκκινο μετάξι και στολισμένες με μικροσκοπικά ασημένια λουλούδια. Και μαροκινά παπούτσια με ψηλά σιδερένια τακούνια.

Οι νέοι φορούσαν στα κεφάλια τους δίκωχα από το πιο όμορφο προβατίσιο δέρμα, με μια μικρή σχισμή στο σβέρκο απ'όπου ξεπρόβαλε ο φιλές των μαλλιών τους. Φορώντας *κουντούσας* από το καλύτερο μπλε μετάξι με κόκκινες μπορντούρες, σταύρωναν τα χέρια περήφανα στο στήθος και χόρευαν το *γκοπάκ*.

Ακόμα κι ο Κορτζ δεν μπορούσε να κρατηθεί, βλέποντας τους νεαρούς να διασκεδάζουν. Με την πίπα στο στόμα κι ένα ποτήρι βότκα πάνω στο κεφάλι, άρχισε να χορεύει τον εθνικό χορό μέσα σε δυνατές φωνές και παλαμάκια. Τί δεν σκέφτονταν οι άνθρωποι μέσα στη χαρά τους! Έφταναν στο σημείο να μεταμφιεστούν, έτσι που κανείς δεν μπορούσε να τους ξεχωρίσει. Πού να συγκρίνει κανείς εκείνες τις μεταμφιέσεις μ'αυτές που έχουμε στους γάμους σήμερα! Τί μασκαρεύεται ο κόσμος τώρα; Το πολύ πολύ να παριστάνουν τους γύφτους ή τους Μοσκοβίτες γυρολόγους. Δεν ήταν έτσι τα παλιά τα χρόνια! Ένας μασκαρευόταν Εβραίος, ένας άλλος Διάβολος. Στην αρχή φιλιούνταν και χαϊδεύονταν και τελικά κατέληγαν στο μαλλιοτράβηγμα... Ο Θεός να τους σχωρνάει! Γελούσες μέχρι που έπιανες την κοιλιά σου. Άλλοι ντύνονταν Τούρκοι ή Τάταροι, κι όλα απάνω τους αστραποβολούσαν σαν φωτιά. Άρχιζαν τα αστεία και οι φάρσες... Τότε πια, οι άγιοι πήγαιναν περίπατο!

Στο γάμο εκείνο έγινε κι ένα πολύ αστείο περιστατικό με τη θειά του παπού μου. Ήταν ντυμένη με μια τεράστια στολή Τάταρου, και με ένα ποτήρι στο χέρι διασκέδαζε την ομήγυρη. Ο Οξαποδώς έβαλε κάποιον να της χύσει βότκα στην πλάτη. Την ίδια στιγμή ένας άλλος, προφανώς όχι τυχαία, άναψε μια φωτιά και την ακούμπησε επάνω της. Η φλόγα φούντωσε και η φτωχή η θεία μέσα στον τρόμο της, πέταξε από πάνω της το ρούχο μπροστά στα μάτια όλων... Από παντού ακούγονταν γέλια, φωνές και αστεία. Με δυο λόγια, οι πιο παλιοί δεν μπορούσαν να θυμηθούν έναν πιο εύθυμο γάμο.

Ο Πέτρος κι η Πιντόρκα άρχισαν να ζουν σαν αρχόντοι. Όλα τα είχαν άφθονα στο σπιτικό τους... Όμως, οι τίμιοι άνθρωποι κούναγαν τα κεφάλια τους όταν έβλεπαν πώς ζούσαν. «Από το Διάβολο, δεν μπορείς να περιμένεις καλό», συμφωνούσαν όλοι. «Κι από πού αλλού μπορούν να προέρχονται όλα αυτά τα πλούτη, αν όχι από τον πειραστή των ορθόδοξων χριστιανών; Από ποιον άλλον θα μπορούσε να βρει τόσο χρυσάφι; Γιατί την ίδια μέρα που πλούτισε ο Πέτρος, η γη άνοιξε και κατάπιε τον Μπασαβριούκ;»

Κι ας πει κανείς πως όλα αυτά ήταν φαντασίες! Δεν είχε περάσει ένας μήνας, κι ο Πέτρος είχε γίνει αγνώριστος. Τί του είχε συμβεί; Μόνο ο Θεός το ξέρει. Καθόταν σε ένα σημείο όλη την ώρα και δεν έλεγε κουβέντα σε κανέναν. Ήταν συνεχώς συλλογισμένος, λες και προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι. Όταν η Πιντόρκα τον κατάφερνε να μιλήσει, φαινόταν να ξεχνιέται να αρχίζει τη συζήτηση, ακόμα και να ευθυμεί. Όμως, κάποια στιγμή, αναπόφευκτα, τα μάτια του έπεφταν πάνω στα σακιά. «Σταμάτα! Κάτι ξέχασα!» φώναζε και βυθιζόταν ξανά στη χαύνωσή του, προσπαθώντας να θυμηθεί τί ήταν αυτό. Κάποιες φορές, όταν καθόταν πολλή ώρα σε ένα σημείο, του φαινόταν σαν κάτι να ερχόταν στο μυαλό του... αλλά την άλλη στιγμή όλα ξεθώριαζαν και πάλι.

Τί έκανε η Πιντόρκα; Πήγε και συμβουλεύτηκε τη γιάτρισσα του χωριού. Προσπάθησαν να του «χύσουν το φόβο» και να του βράσουν στομαχόζουμο. (Το «χύσιμο του φόβου» είναι ένα ξόρκι που γίνεται όταν κάποιος έχει μια φοβία. Όταν θέλουν να μάθουν τί την προκάλεσε, ρίχνουν λιωμένο μολύβι ή κερί μέσα στο νερό, και το σχήμα που παίρνει αυτό φανερώνει το πράγμα που φοβίζει τον άρρωστο, οπότε κι ο φόβος του περνάει. Οσο για το *σονιασνίτσα*, το στομαχόζουμο, αυτό το φτιάχνουν όταν κάποιος έχει ζαλάδες και πόνους στα σωθικά. Καίνε ένα κομμάτι στουπί, το ρίχνουν σε ένα κανάτι, κι από εκεί το αναποδογυρίζουν μέσα σε μια γαβάθα με νερό. Μετά από το

ψάλσιμο ενός ξορκιού, δίνουν στον άρρωστο να πιεί μια κουταλιά από το νερό αυτό). Όλα, όμως, ήταν μάταια.

Το καλοκαίρι πέρασε. Πολλοί κοζάκοι θέρισαν τη σοδιά τους, κι άλλοι πάλι πήγαν να βρουν πλιάτσικο σε μέρη μακρινά. Οι βάλτοι είχαν ήδη γεμίσει από πάπιες, αλλά ο Πέτρος δεν έδειχνε κανένα σημάδι καλυτέρεψης.

Οι στέπες κοκκίνισαν. Οι θημωνιές του σταριού γέμιζαν τα χωράφια μοιάζοντας με κοζάκικα καπέλα. Στη δημοσιά, συναντούσε κανείς κάρα γεμάτα με κούτσουρα και αφάνες για προσάναμμα. Το έδαφος είχε σφίξει και σε μερικά σημεία το είχε σκεπάσει ο πάγος. Είχαν ήδη πέσει τα πρώτα χιόνια, και τα κλαδιά των δέντρων ήταν σκεπασμένα με ψιλόχιονο σαν το τομάρι του κουνελιού. Οι σπίνοι χοροπηδούσαν πάνω στο χιόνι, κορδωμένοι σαν Πολωνοί ευγενείς, τσιμπολογόντας σπόρους καλαμποκιού. Τα παιδιά, με τεράστια ραβδιά, κυνηγούσαν ξύλινες σβούρες πάνω στον πάγο, ενώ οι πατεράδες τους κάθονταν μπροστά στις σόμπες με αναμμένες πίπες, συζητώντας για τον καιρό ή πηγαίνοντας μέχρι τον αχυρώνα για να λυχνίσουν το σιτάρι.

Τα χιόνια τελικά άρχισαν να λιώνουν, αλλά ο Πέτρος ήταν πάντα στην ίδια κατάσταση. όσο μάλιστα περνούσε ο καιρός, τόσο χειρότερα γινόταν. Καθόταν στη μέση του δωματίου, λες και τον είχαν καρφωμένο στη θέση του, με τα σακιά του χρυσού στα πόδια του. Τα μαλλιά και τα γένια του μάκρυναν. Έγινε τρομερός στην όψη, αλλά συνέχιζε να έχει ένα μο-

νάχα πράγμα μέσα στο μυαλό του. Ακόμα προσπαθούσε να θυμηθεί, κι εξοργιζόταν γιατί δεν μπορούσε. Συχνά πεταγόταν από το κάθισμά του κι έκανε βίαιες χειρονομίες, καρφώνοντας το βλέμμα του στο κενό, λες κι επιθυμούσε να αρπάξει κάτι. Το στόμα του ανοιγόκλεινε σαν να ήθελε να προφέρει κάποια λόγια, αλλά παρέμενε βουβό. Τότε, τον έπιανε η τρέλα. Δάγκωνε τα χέρια του και τραβούσε τα μαλλιά του, μέχρι που και πάλι ηρεμούσε και ξανακαθόταν ακίνητος κι αμίλητος στη θέση του... Τί θεϊκή κατάρα ήταν αυτή;

Η Πιντόρκα δεν ήταν ούτε νεκρή, αλλά ούτε και ζωντανή. Στην αρχή της ήταν πολύ δύσκολο να μείνει μόνη μέσα στο σπίτι, αλλά με το πέρασμα του χρόνου η φτωχή κοπέλα συνήθισε στη θλίψη. Είχε γίνει, όμως, κι αυτή αγνώριστη. Ούτε κοκκίνιζε, ούτε χαμογελούσε. Το σαράκι της ψυχής της τής είχε φάει και το σώμα, και τα λαμπερά της μάτια είχαν ξεθωριάσει από τα πολλά δάκρυα.

Μια μέρα, κάποιος τη συμβούλεψε να πάει να βρει τη μάγισσα που κατοικούσε στη ρεμματιά της αρκούδας και λέγανε πως μπορούσε να γιατρέψει κάθε αρρώστια. Αποφάσισε να δοκιμάσει κι αυτή την τελευταία γιατριά, και με τα καλοπιάσματα έπεισε τη γριά να έρθει στο σπίτι της. Έτυχε νά'ναι πάλι παραμονή του Άι Γιαννιού. Ο Πέτρος ήταν ξαπλωμένος σαν αναίσθητος στο κρεβάτι του και δεν καταλάβαινε τίποτα. Λίγο λίγο, όμως, ανασηκώθηκε και κοίταξε γύρω του. Ξαφνικά, κάθε μέλος του τρεμούλιασε, λες κι άφηνε την ψυχή του

στην κρεμάλα. Οι τρίχες σηκώθηκαν στο κεφάλι του κι έβγαλε ένα τέτοιο γέλιο που η καρδιά της Πιντόρκα πετάρισε στα στήθια της.

«Θυμήθηκα! Θυμήθηκα!» φώναξε με μια τρομερή χαρά. Και πιάνοντας έναν μπαλτά από πίσω του, τον πέταξε πάνω στη γριά με όλη του τη δύναμη.

Ο μπαλτάς καρφώθηκε τέσσερα δάχτυλα μέσα στο ξύλο της πόρτας. Η γριά εξαφανίστηκε, κι ένα μικρό αγόρι με λευκά ρούχα και σκεπασμένο το κεφάλι φανερώθηκε στη μέση του δωματίου...

Το σκέπασμα έπεσε.

«Ιβάς!» φώναξε η Πιντόρκα, κι έτρεξε κοντά του. Εκείνη τη στιγμή, όμως, το φάντασμα σκεπάστηκε με αίμα από την κορυφή ως τα νύχια, φωτίζοντας το δωμάτιο με ένα αλλόκοτο φως. Τρελαμένη από το φόβο, εκείνη πετάχτηκε έξω, μέσα στη νύχτα. Λίγα βήματα πιο πέρα, όμως, πήρε θάρρος κι έκανε να ξαναγυρίσει πίσω.

Μάταιος κόπος! Η πόρτα είχε σφαλίσει πίσω της με τέτοιο τρόπο, που δεν μπορούσε να την ανοίξει. Οι άνθρωποι από τα γύρω σπίτια μαζεύτηκαν κι άρχισαν να χτυπούν, σπάζοντας τελικά την πόρτα.

Ολόκληρο το δωμάτιο ήταν γεμάτο καπνούς, κι ακριβώς στη μέση, εκεί που στεκόταν ο Πέτρος, ήταν μονάχα ένας σωρός από στάχτη που κάπνιζε. Έπεσαν στα σακιά, αλλά αντί για φλουριά βρήκανε μέσα τους μονάχα κομμάτια από σπασμένα κανάτια. Όλοι έμειναν κοκκαλωμένοι στις θέσεις τους, χωρίς να

τολμούν να κουνήσουν ούτε το δάχτυλό τους. Τόσο τρόμο τους είχε προκαλέσει αυτό το θέαμα.

Δεν θυμάμαι τί έγινε στη συνέχεια. Η Πιντόρκα πήρε όρκο να φύγει για κάποιο προσκύνημα. Πήρε όλη την περιουσία που της είχε αφήσει ο πατέρας της, και σε λίγες μέρες χάθηκε από το χωριό. Οι γριές του χωριού ήταν σίγουρες πως είχε καταλήξει κι αυτή στο ίδιο μέρος που είχε πάει κι ο Πέτρος, αλλά ένας κοζάκος από το Κίεβο είπε πως έτυχε να δει σ' ένα μοναστήρι μια καλόγρια τόσο ζαρωμένη που έμοιαζε με σκελετό, να προσεύχεται ασταμάτητα. Οι συγχωριανοί της αναγνώρισαν από τα λόγια του πως ήταν η Πιντόρκα. Γιατί τους είπε πως δεν την είχαν ακούσει ποτέ να μιλήσει σε κανέναν, πως είχε φτάσει στο μοναστήρι με τα πόδια, και πως είχε μαζί της μια εικόνα της Παναγίας στολισμένη με πολύτιμα πετράδια.

Μη βιάζεστε, όμως, γιατί δεν τέλειωσαν όλα εδώ. Την ίδια μέρα που ο Οξαποδώς πήρε μαζί του τον Πέτρο, ο Μπασαβριούκ εμφανίστηκε ξανά. Τώρα, όμως, όλοι έφευγαν από το διάβα του. Ήξεραν καλά τί σόι πράγμα ήταν — ο ίδιος ο Σατανάς που είχε πάρει ανθρώπινη μορφή για να ξεθάψει κρυμμένους θησαυρούς, και μια κι οι θησαυροί δεν παραδίδονται σε ακάθαρτα χέρια, προσπαθούσε να παρασύρει τους νέους. Την ίδια χρονιά, όλοι εγκατέλειψαν τις χωμάτινες καλύβες τους και μαζεύτηκαν στο χωριό. Όμως, ακόμα κι εκεί δεν έβρισκαν ησυχία εξαιτίας αυτού του καταραμέ-

νου Μπασαβριούκ. Η θειά του συγχωρεμένου του παπούλη μου έλεγε πως ήταν πολύ θυμωμένος μαζί της, επειδή είχε εγκαταλείψει την παλιά της ταβέρνα, και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την εκδικηθεί.

Κάποια φορά, οι γέροντες του χωριού μαζεύτηκαν στην ταβέρνα και κάθισαν σ'ένα μεγάλο τραπέζι με ένα ψητό αρνί στη μέση. Μιλούσαν για διάφορα θαυμαστά και περίεργα του κόσμου, και τότε είδαν κάτι που κανείς δεν θα πίστευε τον άλλον ό,τι το είχε δει αν δεν το έβλεπαν όλοι μαζί: Το αρνί σήκωσε το κεφάλι του, τα γυμνά του μάτια ζωντάνεψαν κι άστραψαν και το μαύρο μουστάκι που έκανε την εμφάνισή του στο μουσούδι του θρόϊσε καθώς το κεφάλι γυρνούσε εδώ κι εκεί να δει τους συναγμένους. Όλοι αναγνώρισαν την όψη του Μπασαβριούκ, κι η θειά του παπού μου νόμιζε πως ήταν έτοιμος να της ζητήσει βότκα... Οι γέροντες μάζεψαν τα σκουφιά τους και γύρισαν βιαστικά ο καθένας σπίτι του.

Κάποια άλλη φορά, ο ίδιος ο παπάς, που κάπου-κάπου του άρεσε να πίνει λίγη βότκα, δεν είχε βρει τον πάτο δυο φορές, όταν είδε το ποτήρι να υποκλίνεται μπροστά του και να λέει: «Έλα να σε σταυρώσω, που να σε πάρει ένας διάβολος!»... Τα ίδια έπαθε κι η παπαδιά του. Μόλις είχε αρχίσει να ζυμώνει, όταν η σκάφη σηκώθηκε όρθια. «Τί πας να βάλεις μέσα μου;» είπε στην έντρομη γυναίκα, και μετά άρχισε να κόβει βόλτες στο δωμάτιο... Μπορεί να γελάτε, αλλά για τους παπούδες σας δεν ήταν καθόλου αστείο. Μάταια ο πάτερ Αθανά-

σιος άγιασε όλο το χωριό για να διώξει το Διάβολο. Η θειά του συγχωρεμένου του παπούλη μου παραπονιόταν μάλιστα για καιρό μετά, ότι μόλις σκοτείνιαζε κάποιος της χτυπούσε την πόρτα και έξυνε τον τοίχο της.

Τώρα πια, το χωριό μας φαίνεται να έχει ησυχάσει, αλλά δεν πάει και τόσος καιρός — ο πατέρας μου ήταν ακόμα ζωντανός — όταν ο κάθε τίμιος άνθρωπος που ο δρόμος του τον έφερνε κοντά στο χάλασμα της ταβέρνας, το περνούσε τρέχοντας, λες και του είχαν βάλει φτερά στα πόδια. Γιατί από τη μισογκρεμισμένη καμινάδα έβγαινε μαύρος καπνός που απλωνόταν σαν σύννεφο κι έβρεχε στάχτες πάνω στη στέππα. Κι ο Σατανάς (μακριά, νά'ναι απ'όλους μας, το κακό σκυλί) κλαψούριζε τόσο τρομαχτικά μέσα στη φωλιά του, που τα κοράκια φτεροκοπούσαν ξαφνιασμένα από τις γύρω βελανιδιές και πετούσαν στον αέρα κρώζοντας σαν δαιμονισμένα.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΙΜΟΥΣ

του Γουίλιαμ Τζέικομπς

Το διήγημα που ακολουθεί είναι αυτό που έκανε διάσημο τον Γουίλιαμ Τζέικομπς (1863-1943), έναν συγγραφέα που η επιτυχία του βασίστηκε κυρίως σε ναυτικές ιστορίες. Το «Χέρι της Μαϊμούς», όμως, είναι καθαρά διήγημα τρόμου και εξελίσσεται σχεδόν ολόκληρο μέσα σε ένα μεσοαστικό σπίτι της Αγγλίας του περασμένου αιώνα. Ο Λούις Πάρκερ το μετέτρεψε για πρώτη φορά σε μονόπρακτο το 1903 και από τότε έχει παρουσιαστεί εκατοντάδες φορές σε ολόκληρο τον κόσμο. Νομίζω πως αξίζει να παρουσιαστεί και σ'αυτή την ανθολογία, στην πρωτότυπη μορφή του. Σίγουρα θα σας παγώσει.

Θ.Μ.

I

Έξω η νύχτα ήταν παγερή και υγρή, αλλά μέσα στο μικρό σαλόνι οι κουρτίνες ήταν τραβηγμένες και η φωτιά στο τζάκι ανέδιδε μια γλυκιά θαλπωρή. Πατέρας και γιος έπαιζαν σκάκι. Ο δεύτερος είχε νεωτερίζουσες ιδέες για τον τρόπο παιξίματος και εξέθετε το βασιλιά του σε τέτοιους ξαφνικούς και άσκοπους κινδύνους ώστε προκαλούσε σχόλια ακόμα κι από την ασπρομάλλα κυρία που έπλεκε γαλήνια δίπλα στη φωτιά.

«Άκου τον άνεμο», είπε ο κύριος Γουάιτ, ο οποίος, έχοντας δει ένα μοιραίο λάθος του αφού ήταν πια ήδη αργά, προσπαθούσε να εμποδίσει το γιο του να το προσέξει.

«Ακούω», είπε εκείνος, εξετάζοντας με σοβαρότητα τη σκακιέρα καθώς άπλωνε το χέρι του. «Ρουά».

«Δεν νομίζω πως θα έρθει με τέτοιον καιρό», είπε ο πατέρας.

«Ρουά ματ», του απάντησε ο γιός.

«Δεν υπάρχει χειρότερος τόπος από αυτόν εδώ!» μούγκρισε ο κύριος Γουάιτ με μια ξαφνική και απροσδόκητη βιαιότητα. «Από όλα τα

άθλια μέρη του κόσμου, αυτό είναι το χειρότε-
ρο. Ο δρόμος έχει πλημμυρίσει και η γύρω πε-
ριοχή έχει μετατραπεί σε βάλτο! Δεν ξέρω τί
λένε οι αρχές. Ίσως επειδή υπάρχουν μόνο
δυο σπίτια πάνω στο δρόμο, νομίζουν πως δεν
έχει σημασία».

«Δεν πειράζει, χρυσέ μου», του είπε η γυ-
ναίκα του καθησυχαστικά. «Ίσως κερδίσεις
την επόμενη παρτίδα».

Ο κύριος Γουάιτ σήκωσε το βλέμμα απότο-
μα, ακριβώς πάνω στην ώρα για να προσέξει
μια ματιά γεμάτη σημασία που αντάλλασσαν
μάνα και γιος. Τα λόγια έσβησαν στα χείλη
του, κι έκρυψε ένα ένοχο μειδίαμα κάτω από
το αραιό γκρίζο γένι του.

Η καγγελόπορτα αντήχησε και βαριά βή-
ματα ακούστηκαν να πλησιάζουν την πόρτα.

«Ήρθε!» είπε ο Χέρμπερτ Γουάιτ.

Σηκώθηκε βιαστικά και άνοιξε την πόρτα.
Ένα λεπτό αργότερα, ο κύριος Γουάιτ επέ-
στρεφε στο δωμάτιο ακολουθούμενος από έ-
ναν ψηλό γεροδεμένο άνδρα με κοκκινωπό
πρόσωπο και μικροσκοπικά μάτια.

«Ο αρχιλογίας Μόλις», είπε, συστήνοντάς
τον.

Ο αρχιλοχίας αντάλλαξε χειραψίες με τα
άλλα δυο μέλη της οικογένειας και ύστερα κά-
θισε δίπλα στη φωτιά, στην πολυθρόνα που
του πρόσφεραν. Ο οικοδεσπότης του έφερε
ουίσκι και ποτήρια, κι έβαλε μια μικρή χύτρα
σε ένα τρίποδο πάνω στη φωτιά.

Με το τρίτο ποτήρι, τα μάτια του καλεσμέ-
νου γυάλισαν και άρχισε να μιλάει. Η μικρή οι-

κογένεια παρακολουθούσε με αχόρταγο εν-
διαφέρον τον επισκέπτη από τα ξένα καθώς
βολεύτηκε καλύτερα στην πολυθρόνα και άρ-
χισε να τους αφηγείται για πολέμους, λιμούς,
άγρια τοπία και παράξενους λαούς.

«Είκοσι ένα χρόνια», είπε ο κύριος Γουάιτ,
νεύοντας στη γυναίκα και στο γιο του. «Όταν
έφυγε από το σπίτι του, ήταν ακόμα παιδαρέ-
λι. Για κοιτάξτε τον τώρα»

«Δεν μου φαίνεται πως έχει αλλάξει και πο-
λύ», είπε η κυρία Γουάιτ ευγενικά.

«Θα ήθελα να πήγαινα κι εγώ στην Ινδία»,
είπε ο γέρος. »Έτσι, μονάχα για να ρίξω μια
ματιά, ξέρεις».

«Καλύτερα εδώ που είσαι», είπε ο αρχιλοχίας,
κουνώντας το κεφάλι. Κατέβασε το άδειο ποτή-
ρι του, αναστέναξε και ξανακούνησε το κεφάλι.

«Θά'θελα να δω τους αρχαίους ναούς, τους
φακίρηδες και τους θαυματοποιούς», είπε ο
γέρος. «Τί ήταν αυτά που μου έλεγες τις προ-
άλλες για το χέρι της μαιμούς, Μόρις;»

«Τίποτα», είπε ο στρατιωτικός βιαστικά.
«Τουλάχιστον, τίποτα άξιο λόγου».

«Χέρι της μαϊμούς;» είπε η κυρία Γουάιτ όλο
περιέργεια.

«Είναι κάτι που θα μπορούσατε να αποκα-
λέσετε μαγεία», είπε ο αρχιλοχίας αδιάφορα.

Οι τρεις ακροατές έγειραν μπροστά ανυπό-
μονα. Ο επισκέπτης σήκωσε αφηρημένα το ά-
δειο ποτήρι του στα χείλη και μετά το κατέβα-
σε πάλι. Ο οικοδεσπότης του το γέμισε.

«Στην εμφάνιση», είπε ο αρχιλοχίας, ψα-
χουλεύοντας την τσέπη του, «είναι ένα απλό

μουμιοποιημένο χέρι πίθηκου».

Έβγαλε κάτι και το πρόσφερε στους συνομιλητές του. Η κυρία Γουάιτ τραβήχτηκε πίσω με έναν μορφασμό απέχθειας, αλλά ο γιος της το πήρε και το εξέτασε με περιέργεια.

«Τί το ιδιαίτερο έχει;» ρώτησε ο κύριος Γουάιτ, αφού το πήρε από το γιο του και το περιεργάστηκε, αφήνοντάς το τελικά πάνω στο τραπέζι.

«Κάποιος γέρος φακίρης, ένας πολύ άγιος άνθρωπος, του έχει κάνει ένα ξόρκι», είπε ο αρχιλοχίας. «Ήθελε να αποδείξει πως το πεπρωμένο κυβερνά τις ζωές των ανθρώπων, κι όσοι προσπαθούν να το αλλάξουν το πληρώνουν πολύ ακριβά. Το ξόρκι επιτρέπει σε τρεις ξεχωριστούς άνθρωπους να εκπληρώσουν ο καθένας τρεις ευχές με τη βοήθειά του».

Το ύφος του ήταν τόσο σοβαρό, ώστε οι συνομιλητές του γέλασαν νευρικά.

«Και γιατί δεν κάνετε τις τρεις ευχές σας;» ρώτησε ο Χέρμπερτ Γουάιτ πονηρά.

Ο στρατιωτικός τον κοίταξε με τον τρόπο που οι μεσόκοποι κοιτάζουν τους νέους. «Τις έκανα», είπε χαμηλόφωνα, και το κοκκινωπό του πρόσωπο χλώμιασε.

«Και πραγματοποιήθηκαν στ'αλήθεια οι τρεις ευχές σας;» ρώτησε η κυρία Γουάιτ.

«Μάλιστα», απάντησε ο αρχιλοχίας, και τα δυνατά του δόντια χτύπησαν πάνω στο γυάλινο ποτήρι.

«Ευχήθηκε κανείς άλλος;» επέμεινε η γριά.

«Του πρώτου εκπληρώθηκαν κι οι τρεις ευχές του», ήταν η απάντηση. «Δεν ξέρω ποιες

ήταν οι δυο πρώτες, αλλά η τρίτη ζητούσε το θάνατο. Έτσι ήρθε στην κατοχή μου το χέρι».

Οι τόνοι του ήταν τόσο σοβαροί ώστε όλοι έμειναν αμίλητοι.

«Αφού έκανες τις ευχές σου, δεν σε ωφελεί πια σε τίποτα, Μόρις», είπε τελικά ο γέρος. «Γιατί το κρατάς, λοιπόν;»

Ο στρατιωτικός έσεισε το κεφάλι. «Από καπρίτσιο, νομίζω», είπε αργά. «Σκέφτηκα κάποια στιγμή να το πουλήσω, αλλά δεν νομίζω πως θα το κάνω. Αρκετή δυστυχία έχει προκαλέσει ήδη. Εξάλλου, οι άνθρωποι δεν με πιστεύουν. Κι αν κάποιοι ακούν τα λόγια μου, θέλουν πρώτα να το δοκιμάσουν και μετά να με πληρώσουν».

«Αν σου δίνονταν άλλες τρεις ευχές», είπε ο γέρος, κοιτάζοντάς τον επίμονα, «θα τις έκανες;»

«Δεν ξέρω», είπε ο άλλος. «Δεν ξέρω...»

Έπιασε το χέρι της μαϊμούς ανάμεσα στον αντίχειρα και το δείκτη, το κοίταξε για μια στιγμή και μετά το πέταξε στη φωτιά. Ο Γουάιτ, με μια μικρή κραυγή, πετάχτηκε επάνω και το τράβηξε έξω.

«Καλύτερα να το αφήσεις να καεί», είπε κουρασμένα ο αρχιλοχίας.

«Αν δεν το θέλεις, Μόρις, δόστο σε μένα», του είπε ο Γουάιτ.

«Δεν θέλω κάτι τέτοιο», είπε ο φίλος του επίμονα. «Το πέταξα στη φωτιά. Αν θες να το κρατήσεις, μη με κατηγορήσεις για ό,τι συμβεί. Ρίξε το πάλι στη φωτιά, σαν λογικός άνθρωπος».

Ο άλλος κούνησε αρνητικά το κεφάλι και εξέτασε το νέο του απόκτημα προσεκτικά. «Πώς το κάνεις;» ρώτησε.

«Κράτα το στο δεξί σου χέρι και ευχήσου δυνατά», είπε ο αρχιλοχίας. «Σε προειδοποιώ για τις συνέπειες».

«Όπως στις *Χίλιες και Μια Νύχτες*», είπε η κυρία Γουάιτ, καθώς σηκώθηκε για να ετοιμάσει το τραπέζι. «Κοίτα μονάχα μην σκεφτείς να ευχηθείς να αποκτήσω τέσσερα ζευγάρια χέρια για να κάνω πιο γρήγορα τις δουλειές του σπιτιού».

Ο αρχιλοχίας, με μια όψη αναστάτωσης, του γράπωσε το χέρι.

«Αν θέλεις να ευχηθείς για κάτι», είπε βαριά, «ευχήσου τουλάχιστον κάτι λογικό».

Ο κύριος Γουάιτ έρριξε το χέρι της μαϊμούς στην τσέπη του και μετά έκανε νόημα στο φίλο του να καθίσει στο τραπέζι. Κατά τη διάρκεια του φαγητού το φυλαχτό ξεχάστηκε, και στη συνέχεια όλοι κάθισαν γύρω από τη φωτιά για να ακούσουν καταγοητευμένοι τις περιπέτειες του αρχιλοχία στην Ινδία.

«Αν η ιστορία με το χέρι της μαϊμούς δεν είναι αληθινότερη από τα παραμύθια που μας αράδιασε», είπε ο Χέρμπερτ, καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω από τον επισκέπτη τους, «τότε δεν πρέπει να ελπίζουμε και πάρα πολλά».

«Του έδωσες κάποια χρήματα σε αντάλλαγμα;» ρώτησε η κυρία Γουάιτ, κοιτάζοντας επίμονα τον άντρα της.

«Ένα μηδαμινό ποσό», απάντησε εκείνος, κοκκινίζοντας ελαφρά. «Δεν το ήθελε, και τον

πίεσα για να το πάρει. Με συμβούλεψε ξανά να το πετάξω».

«Όχι δα», είπε ο Χέρμπερτ με προσποιητό τρόμο. «Αφού μπορούμε να γίνουμε πλούσιοι, διάσημοι και ευτυχισμένοι. Ευχήσου να γίνεις αυτοκράτορας, πατέρα. Τότε, κανείς δεν θα μπορεί να σου κολλήσει».

Ο κύριος Γουάιτ έβγαλε το μουμιοποιημένο χέρι και το κοίταξε γεμάτος αμφιβολία. «Ειλικρινά, δεν ξέρω τί να ζητήσω», είπε αργά. «Μου φαίνεται πως τα έχω όλα».

«Εσένα θα σου αρκούσε απλά να ευχηθείς να καθαριστεί μόνο του το σπίτι», είπε ο Χέρμπερτ, ακουμπόντας το χέρι στον ώμο του. «Ζήτα, λοιπόν, διακόσιες λίρες. Αυτές αρκούν».

Ο πατέρας του, χαμογελώντας κάπως αμήχανα με την ευπιστία του, σήκωσε ψηλά το φυλαχτό, καθώς ο γιος του με προσποιητή σοβαρότητα κάθισε στο πιάνο και χτύπησε μερικές βαριές νότες.

«Εύχομαι να αποκτήσω διακόσιες λίρες», είπε ο γέρος καθαρά.

Μια τελευταία νότα από το πιάνο συμπλήρωσε αυτά τα λόγια, αλλά διακόπηκε από την κραυγή του έντρομου γέρου. Ο γιος του κι η γυναίκα του έτρεξαν προς το μέρος του.

«Κουνήθηκε», φώναξε, κοιτάζοντας με απέχθεια το αντικείμενο που ήταν πεσμένο στο πάτωμα. «Την ώρα που έκανα την ευχή, συσπάστηκε μέσα στο χέρι μου σαν φίδι!».

«Δεν βλέπω πουθενά τα λεφτά», είπε ο γιος του καθώς το σήκωνε και το ακουμπούσε στο

τραπέζι, «και βάζω στοίχημα πως ούτε πρόκειται να τα δω».

«Μπορεί να ήταν η φαντασία σου», είπε η κυρία Γουάιτ, κοιτάζοντάς τον αγχωμένα.

Εκείνος έσεισε το κεφάλι. «Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Δεν έπαθα τίποτα, αν κι ομολογώ πως κατατρόμαξα».

Κάθισαν πάλι δίπλα στη φωτιά, κι οι άνδρες άναψαν τις πίπες τους. Έξω, ο αέρας είχε δυναμώσει, κι ο γέρος κοιτούσε κάθε τόσο νευρικά προς τη σκάλα του πάνω ορόφου, όπου κάποια ανοιχτή πόρτα χτυπούσε συνέχεια. Μια ασυνήθιστη κατάθλιψη είχε πιάσει και τους τρεις τους, και αυτή η ατμόσφαιρα διατηρήθηκε μέχρι που οι γέροι σηκώθηκαν να πάνε για ύπνο.

«Ίσως να βρεις τα λεφτά τυλιγμένα μασούρι πάνω στο κρεβάτι σου», είπε ο Χέρμπερτ καθώς τους καληνύχτιζε, «και κάτι εφιαλτικό να έχει κουρνιάσει στην κορυφή της ντουλάπας και να σε κοιτάζει καθώς θα παίρνεις τα ανεμομαζώματά σου».

Κάθισε μόνος μέσα στο σκοτάδι, κοιτάζοντας τη φωτιά που έσβηνε και διακρίνοντας πρόσωπα μέσα της. Το τελευταίο ήταν τόσο φριχτό και τόσο πιθικήσιο που τον έκανε να τα χάσει. Φαινόταν τόσο ζωντανό που με ένα νευρικό γέλιο σηκώθηκε και ψαχούλεψε το τραπέζι για να βρει κάποιο ποτήρι νερό ώστε να σβήσει τη φωτιά. Τά δάχτυλά του ακούμπησαν μέσα στο σκοτάδι το χέρι της μαϊμούς. Με ένα μικρό ρίγος, σκούπισε το χέρι του πάνω στο σακάκι του και μετά πήγε στο κρεβάτι του.

II

Μέσα στο φως του χειμωνιάτικου ήλιου που έλουζε το τραπέζι με το πρωινό, γέλασε με τους ανόητους φόβους του. Το δωμάτιο είχε μια ήρεμη, χαρούμενη όψη που δεν διέθετε την προηγούμενη νύχτα, και το βρώμικο ζαρωμένο μικροσκοπικό χέρι ήταν παραπεταμένο σε μια γωνιά με μια αδιαφορία που δεν πρόδιδε μεγάλη πίστη στις ικανότητές του.

«Όλοι οι συνταξιούχοι στρατιωτικοί είναι ίδιοι», είπε η κυρία Γουάιτ. «Πώς καθίσαμε κι ακούγαμε τέτοιες ανοησίες! Είναι δυνατόν να εκπληρώνονται ευχές στη σημερινή εποχή; Κι αν ακόμα γινόταν κάτι τέτοιο, πώς θα μπορούσαν να σε βλάψουν διακόσιες λίρες;»

«Ίσως, αν του έπεφταν στο κεφάλι από τον ουρανό», είπε ειρωνικά ο Χέρμπερτ.

«Ο Μόρις ανέφερε πως τα γεγονότα εξελίσσονται τόσο φυσικά, που αν θέλει κάποιος μπορεί να τα αποδόσει σε σύμπτωση», είπε ο κύριος Γουάιτ.

«Μην βάλεις χέρι στα λεφτά μέχρι να γυρίσω», είπε ο Χέρμπερτ, καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι. «Φοβάμαι μήπως γίνεις ένας κακός γερο-τσιγγούνης κι αναγκαστούμε να σε αποκληρώσουμε».

Η μητέρα του γέλασε και τον ακολούθησε μέχρι την πόρτα για να τον ξεπροβοδίσει.

«Ο Χέρμπερτ θα σε πειράξει κι άλλο όταν

γυρίσει», είπε η κυρία Γουάιτ ενώ κάθονταν να φάνε μεσημεριανό.

«Έτσι νομίζω κι εγώ», είπε ο κύριος Γουάιτ, βάζοντας στο ποτήρι του λίγη μπύρα, «αλλά παρ'όλα αυτά, θα έπαιρνα όρκο πως αυτό το πράγμα κουνήθηκε μέσα στο χέρι μου».

«Σου φάνηκε», είπε η ηλικιωμένη κυρία καθησυχαστικά.

«Σου λέω ότι το ένιωσα», της απάντησε ο γέρος. «Δεν είχα το μυαλό μου — Τί συμβαίνει;»

Η γυναίκα του δεν απάντησε. Παρατηρούσε τις μυστηριώδεις κινήσεις ενός άνδρα απ'έξω, που κοιτούσε την πόρτα του σπιτιού διστακτικά, λες και προσπαθούσε να αποφασίσει αν θα έπρεπε να χτυπήσει ή όχι. Συνδέοντας τον άνδρα με τις διακόσιες λίρες, η κυρία Γουάιτ παρατήρησε πως ο άγνωστος ήταν καλοντυμένος και φορούσε ένα ολοκαίνουριο μεταξωτό καπέλο. Τρεις φορές σταμάτησε στην καγγελόπορτα και την προσπέρασε. Τελικά, την τέταρτη φορά την έσφιξε με το χέρι και, δείχνοντας μια ξαφνική αποφασιστικότητα, την άνοιξε διάπλατα και προχώρησε στο μικρό μονοπάτι του κήπου. Την ίδια στιγμή, η κυρία Γουάιτ έλυνε βιαστικά την ποδιά της και την παράχωνε πίσω από το μαξιλάρι της πολυθρόνας της.

Έφερε τον ξένο που φαινόταν πολύ ανήσυχος μέσα στο δωμάτιο. Την κοίταζε με αμηχανία, καθώς αυτή του ζητούσε συγγνώμη για την ακαταστασία του δωματίου και για το σακάκι που φορούσε ο σύζυγός της, ένα ρούχο

που όπως τον διαβεβαίωνε χρησιμοποιούσε μόνο όταν ασχολούνταν με τον κήπο.

«Μου... μου ζήτησαν να σας επισκεφτώ», είπε τελικά ο άγνωστος άνδρας, και έσκυψε να βγάλει μια κλωστή που είχε κολλήσει στο παντελόνι του. «Έρχομαι από την εταιρία «Μόου και Μέγκινς»...»

Η γριά φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Συμβαίνει τίποτα;» ρώτησε με κομμένη την ανάσα. «Έπαθε τίποτα ο Χέρμπερτ; Τί είναι;»

Ο σύζυγός της μπήκε στη μέση. «Ησύχασε», της είπε βιαστικά. «Κάθισε κάτω και μη βγάζεις τόσο εύκολα συμπεράσματα. Δεν πιστεύω να μας φέρνετε άσχημα νέα, κύριε», είπε και κοίταξε τον άλλον γεμάτος ελπίδα.

«Λυπάμαι» πήγε να πει ο επισκέπτης τους.

«Χτύπησε;» ρώτησε η μητέρα αλλοπρόσαλλη.

Ο επισκέπτης ένευσε. «Χτύπησε πολύ άσχημα», είπε χαμηλόφωνα, «αλλά δεν πονάει πια».

«Δόξα το Θεό!» είπε η γριά, σφίγγοντας τα χέρια της. «Δόξα το...»

Η μιλιά της κόπηκε ξαφνικά, καθώς συνειδητοποιούσε τί είχε συμβεί και έβλεπε την τρομερή επιβεβαίωση των φόβων της στο σκυμμένο κεφάλι του άνδρα. Γύρισε προς τον άντρα της που φαινόταν να τα έχει εντελώς χαμένα, κι ακούμπησε το τρεμάμενο γέρικο χέρι της πάνω στο δικό του. Ακολούθησε μια μεγάλη σιωπή.

«Τον έπιασε το μηχάνημα», είπε τελικά ο επισκέπτης με μια σβησμένη φωνή.

«Τον έπιασε το μηχάνημα...» επανέλαβε ο κύριος Γουάιτ σαν υπνωτισμένος.

Κοίταξε έξω από το παράθυρο και έσφιξε το χέρι της γυναίκας του μέσα στο δικό του, όπως συνήθιζαν να κάνουν την εποχή που ήταν νέοι και ερωτευμένοι.

«Ήταν ο μόνος που μας είχε απομείνει», είπε γυρίζοντας αργά προς τον επισκέπτη. «Είναι πολύ οδυνηρό για μας».

Ο άλλος ξερόβηξε και πλησίασε αργά το ηλικιωμένο ζευγάρι. «Η εταιρία μου ανέθεσε να σας εκφράσω τα πιο βαθιά συλλυπητήρια για τη μεγάλη σας απώλεια», είπε χωρίς να τους κοιτάξει. «Σας παρακαλώ να καταλάβετε πως εγώ είμαι μονάχα ένας υπάλληλος και απλά εκτελώ εντολές».

Δεν υπήρξε απόκριση. Το πρόσωπο της γριάς ήταν χλωμό, τα μάτια της παγωμένα και η ανάσα της ανεπαίσθητη. Το πρόσωπο του άντρα της είχε μια τέτοια όψη όπως αυτή που θα μπορούσε να έχει ο φίλος του ο λοχίας στην πρώτη μάχη της ζωής του.

«Μου δόθηκε εντολή να σας πω ότι η εταιρία δεν δέχεται καμιά ευθύνη για το ατύχημα», συνέχισε ο άλλος. «Παρ'όλα αυτά, και λόγω των υπηρεσιών που πρόσφερε ο γιος σας, θα ήθελαν να σας προσφέρουν κάποιο ποσό για την ψυχική οδύνη που σας προκλήθηκε».

Ο κύριος Γουάιτ άφησε το χέρι της γυναίκας του και γυρίζοντας κοίταξε έντρομος τον επισκέπτη. «Ποιο είναι το ποσό», ψέλλισε μέσα από τα ξεραμένα του χείλη.

«Διακόσιες λίρες», ήταν η απάντηση.

Χωρίς να ακούσει το ουρλιαχτό της γυναίκας του, ο γέρος χαμογέλασε αχνά, άπλωσε τα χέρια μπροστά του σαν τυφλός, και μετά σωριάστηκε αναίσθητος στο πάτωμα.

III

Στο καινούριο τεράστιο νεκροταφείο, κάπου δυο μίλια απόσταση, οι γέροι έθαψαν το νεκρό παιδί τους και γύρισαν πίσω σε ένα σπίτι βουτηγμένο στις σκιές και τη σιωπή. Είχαν γίνει όλα τόσο γρήγορα που στην αρχή δεν μπορούσαν να το συνειδητοποιήσουν και παρέμεναν σε μια κατάσταση προσμονής, λες και κάτι άλλο επρόκειτο να συμβεί — κάτι που να αλαφρύνει αυτό το φορτίο που οι γέρικες καρδιές τους δεν μπορούσαν να σηκώσουν.

Όμως, οι μέρες περνούσαν και η προσμονή έδωσε τη θέση της στην αποδοχή — αυτή την ανήμπορη αποδοχή των ηλικιωμένων που μερικές φορές λανθασμένα αποκαλείται απάθεια. Σπάνια αντάλλασαν μια κουβέντα μεταξύ τους, αφού δεν είχαν πια τίποτα για να πουν και οι μέρες τους φαίνονταν ατέλειωτες.

Είχε περάσει μια βδομάδα, όταν ο γέρος ξύπνησε ξαφνικά μέσα στη νύχτα, άπλωσε το χέρι δίπλα του και ανακάλυψε πως ήταν μόνος. Το δωμάτιο ήταν κατασκότεινο, κι ο ήχος από πνιχτά αναφυλλητά ερχόταν από το παράθυρο. Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι και αφουγκράστηκε.

«Έλα να ξαπλώσεις», είπε τρυφερά. «Κάνει κρύο».

«Για το γιο μου κάνει περισσότερο κρύο», απάντησε η γριά και άρχισε να κλαίει ξανά.

Ο ήχος των λυγμών της έσβησε μέσα στ' αυτιά του. Το κρεβάτι ήταν ζεστό και τα βλέφαρά του βαριά από τη νύστα. Τον είχε πάρει ο ύπνος, όταν μια ξαφνική άγρια κραυγή από τη γυναίκα του τον έκανε να πεταχτεί πάλι όρθιος.

«Το χέρι!» φώναζε εκείνη σαν τρελή. «Το χέρι της μαϊμούς!»

«Πού είναι;» είπε εκείνος σαν χαμένος. «Τί συνέβη;»

Ήρθε τρεκλίζοντας προς το μέρος του. «Το θέλω», του είπε σιγανά. «Δεν πιστεύω να το πέταξες;»

«Είναι στο σαλόνι, πάνω στην εταζέρα», της απάντησε γεμάτος απορία. «Γιατί;»

Εκείνη γέλασε και έκλαψε ταυτόχρονα, κι ύστερα σκύβοντας τον φίλησε στο μάγουλο.

«Γιατί δεν το είχα σκεφτεί νωρίτερα;» είπε υστερικά. «Γιατί δεν το σκέφτηκες κι εσύ;»

«Να σκεφτώ τί;»

«Τις άλλες δυο ευχές!» του απάντησε εκείνη. «Κάναμε μονάχα τη μία».

«Δεν ήταν αρκετή;» τη ρώτησε αγριεμένος.

«Όχι!» του φώναξε θριαμβευτικά. «Θα κάνουμε ακόμα μία. Πήγαινε κάτω, πιάσε το και ευχήσου ο γιος μας να ξαναζωντανέψει».

Ο γέρος ανασηκώθηκε και πέταξε τα σκεπάσματα από τα τρεμάμενα πόδια του. «Τρελάθηκες τελείως;» της φώναξε γεμάτος φρίκη.

«Πήγαινε φέρ' το», συνέχισε εκείνη ξεψυχισμένα. «Πήγαινε φέρ' το και ευχήσου! Αχ, αγόρι μου! Αγόρι μου!»

Ο σύζυγός της άναψε ένα σπίρτο και μ'αυτό ένα κερί. «Ξάπλωσε στο κρεβάτι», της είπε αβέβαια. «Δεν ξέρεις τί λες».

«Η πρώτη ευχή εκπληρώθηκε», επέμενε η γριά. «Γιατί να μην εκπληρωθεί και η δεύτερη;»

«Ήταν σύμπτωση», τραύλισε ο γέρος.

«Πήγαινε να το βρεις και ευχήσου», φώναξε η γυναίκα του, τρέμοντας από την ανυπομονησία.

Ο γέρος γύρισε και την κοίταξε, μιλώντας με μεγάλη δυσκολία. «Πάνε τώρα δέκα μέρες που έχει πεθάνει και εξάλλου — δεν μπορούσα να σου το πω, αλλά τον αναγνώρισα μονάχα από τα ρούχα του. Αν η κατάστασή του ήταν τόσο απαίσια τότε, πώς θα σου φαινόταν τώρα;»

«Φέρτον πίσω!» φώναξε η γριά, σέρνοντάς τον προς την πόρτα. «Νομίζεις πως θα φοβηθώ το παιδί που βύζαξα;»

Κατέβηκε μέσα στο σκοτάδι και τριγύρισε ψηλαφίζοντας το σαλόνι μέχρι που βρήκε την εταζέρα. Το φυλαχτό ήταν στη θέση του. Τον κατέλαβε ένας τρομερός φόβος ότι η αδήλωτη ευχή μπορεί να έφερνε τον παραμορφωμένο γιο μπροστά του πριν μπορέσει να ξεφύγει από το σκοτεινό δωμάτιο, κι η ανάσα του κόπηκε καθώς κατάλαβε πως είχε χάσει τον προσανατολισμό του και δεν ήξερε πού βρισκόταν η πόρτα. Κρύος ιδρώτας είχε λούσει το μέ-

τωπό του, καθώς παραπάτησε ψηλαφίζοντας τα έπιπλα μέχρι που βγήκε στο μικρό διάδρομο με το ανόσιο αντικείμενο στο χέρι του.

Ακόμα και το πρόσωπο της γυναίκας του φαινόταν αλλαγμένο, καθώς μπήκε στο δωμάτιο. Ένιωσε πως τη φοβόταν.

«Ευχήσου!» του είπε με δυνατή φωνή.

«Είναι ανόητο και βλάσφημο», ψέλλισε εκείνος.

«Ευχήσου!» επανέλαβε η γυναίκα του.

Σήκωσε το χέρι του. «Εύχομαι ο γιος μου να ξαναζωντανέψει».

Το φυλαχτό έπεσε στο πάτωμα κι εκείνος το κοίταξε τρομοκρατημένος. Ύστερα, σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα, καθώς η γριά με φλεγόμενα μάτια πήγε μέχρι το παράθυρο και τράβηκε την κουρτίνα.

Καθόταν έτσι μέχρι που ξύλιασε από το κρύο, ρίχνοντας κάπου κάπου μια ματιά στη γριά που συνέχιζε να στέκεται στο παράθυρο. Το απομεινάρι του κεριού που έκαιγε στον πάτο της τρύπας του πορσελάνινου κηροπήγιου έρριχνε τρεμάμενες σκιές στο ταβάνι και στους τοίχους μέχρι που, με ένα τρεμόπαιγμα πιο δυνατό από τα άλλα, έσβησε τελείως. Ο γέρος, με μια ανείπωτη αίσθηση ανακούφισης για την αποτυχία του φυλαχτού, σύρθηκε πίσω στο κρεβάτι, κι ένα ή δυο λεπτά αργότερα η γριά ήρθε να ξαπλώσει αμίλητη δίπλα του.

Κανείς τους δεν μιλούσε, αλλά κάθονταν και αφουκράζονταν τον χτύπο του ρολογιού. Η σκάλα έτριξε, κι ένα ποντίκι πέρασε με θόρυβο πίσω από τον τοίχο. Το σκοτάδι ήταν α-

ποπνικτικό, κι έτσι αφού περίμενε για λίγη ώρα να πάρει θάρρος, άρπαξε το κουτί με τα σπίρτα και ανάβοντας ένα κατέβηκε κάτω για να φέρει ένα άλλο κερί.

Στη βάση της σκάλας το σπίρτο έσβησε, και σταμάτησε για να ανάψει ένα άλλο. Την ίδια στιγμή, ένα χτύπημα τόσο σιγανό, που μετά βίας ακούστηκε, αντήχησε στην μπροστινή πόρτα.

Τα σπίρτα έπεσαν από τα χέρια του και σκόρπισαν στο πάτωμα. Έμεινε ακίνητος, κρατώντας την ανάσα του, μέχρι που το χτύπημα επαναλήφθηκε. Ύστερα, γύρισε κι ανέβηκε τρέχοντας με όλη του τη δύναμη στο δωμάτιό του, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ένα τρίτο χτύπημα αντήχησε μέσα σε ολόκληρο το σπίτι.

«Τί ήταν αυτό;» φώναξε η γριά ξαφνιασμένη.

«Κάποιος αρουραίος», είπε ο γέρος τρεμουλιαστά. «Πέρασε από δίπλα μου, καθώς ανέβαινα τις σκάλες».

Η γυναίκα του ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και αφουγκράστηκε. Ένα νέο δυνατό χτύπημα ακούστηκε.

«Είναι ο Χέρμπερτ!» φώναξε. «Είναι ο Χέρμπερτ!»

Έτρεξε προς την πόρτα, αλλά ο άντρας την την πρόλαβε και την κράτησε σφιχτά από το μπράτσο.

«Τί πας να κάνεις;» της ψιθύρισε βραχνά.

«Είναι το αγόρι μου, ο Χέρμπερτ!» φώναξε, παλεύοντας μηχανικά να του ξεφύγει. «Ξέχα-

σα πως ήταν δύο μίλια μακριά. Γιατί με κρατάς; Άφησέ με να ανοίξω την πόρτα».

«Για όνομα του Θεού, μην ανοίγεις», φώναξε ο γέρος, τρέμοντας.

«Φοβάσαι τον ίδιο σου το γιο;» είπε εκείνη παλεύοντας. «Άσε με κάτω! Έρχομαι, Χέρμπερτ! Έρχομαι!»

Ακολούθησαν κι άλλα χτυπήματα στην πόρτα. Η γριά, με μια ξαφνική σύσπαση ξέφυγε και βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο. Ο σύζυγός της την ακολούθησε, ικετεύοντάς την να σταματήσει καθώς αυτή κατέβαινε τις σκάλες. Άκουσε την αλυσσίδα της πόρτας να τρίζει και την κάτω μπάρα να βγαίνει αργά από τη θέση της. Ύστερα, ήρθε στ'αυτιά του η λαχανιασμένη φωνή της γριάς: «Η αμπάρα! Κατέβα κάτω να με βοηθήσεις! Δεν τη φτάνω!»

Μα ο άντρας της ήταν πεσμένος στα τέσσερα και ψαχούλευε στο πάτωμα για το χέρι της μαϊμούς. Έπρεπε να το βρει πριν αυτό που ήταν απ'έξω έμπαινε μέσα. Μια πραγματική ομοβροντία από χτυπήματα έκανε όλο το σπίτι να σείεται και άκουσε το σύρσιμο μιας καρέκλας που είχε βρει η γυναίκα του, την ώρα ακριβώς που εκείνος ανακάλυπτε το χέρι της μαιμούς και έκανε απελπισμένα την τρίτη και τελευταία του ευχή.

Τα χτυπήματα έπαψαν ξαφνικά, αν και ολόκληρο το σπίτι αντηχούσε ακόμα. Άκουσε την καρέκλα να τραβιέται πίσω και την πόρτα να ανοίγει. Ένας παγερός άνεμος ξεχύθηκε στη σκάλα και ένα δυνατό ουρλιαχτό απογοήτευσης και δυστυχίας από τη γυναίκα του τού έ-

δωσε θάρρος να τρέξει δίπλα της και να κοιτάξει έξω.

Το φανάρι στην απέναντι γωνιά φώτιζε έναν ήσυχο και έρημο δρόμο.

ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙ ΤΟΥ ΜΑΙΝΤΖ

του Ζαν Ρέυ

Δεν έχω να σας δώσω πολλές πληροφορίες για τον συγγραφέα αυτού του διηγήματος πέρα από το ότι μια συλλογή διηγημάτων του μεταφρασμένη στα αγγλικά δημοσιεύτηκε το 1965. Το βέβαιο πάντως είναι πως το διήγημα που ακολουθεί είναι ένα από τα συγκλονιστικότερα που έχω διαβάσει. Μετά από αναρίθμητες ιστορίες τρόμου, το να ανακαλύπτεις κάποια η οποία σε κάνει να ανατριχιάζεις πραγματικά είναι κάτι πολύ σπάνιο. Δεν θα ήταν υπερβολή να πω ότι αποτελεί το διαμάντι αυτής της ανθολογίας.

Θ.Μ.

Ένας ετοιμοθάνατος δεν μπορεί να είναι και πολύ κομψός με τα τελευταία του λόγια. Επειδή βιάζεται να πει με συντομία τα όσα θέλει, έχει την τάση να τα κάνει όσο γίνεται πιο σαφή.

Όμως, τα πράγματα δεν είχαν έτσι με τον Μπάλιστερ, καθώς κειτόταν ετοιμοθάνατος στο πρόστεγο του Αλιευτικού *Βόρειο Ακρωτήρι* από το Γκρίμσμπι.

Μάταια είχαμε προσπαθήσει να σταματήσουμε την αιμορραγία που του στράγγιζε τη ζωή. Δεν είχε πυρετό. Η ομιλία του ήταν σταθερή και γρήγορη. Δεν φαινόταν να προσέχει τους επίδεσμους ή τη λεκάνη που ήταν γεμάτη με αίμα. Τα μάτια του ακολουθούσαν απόμακρα και εκπληκτικά οράματα.

Ο Ρέινς, ο ασυρματιστής, κρατούσε σημειώσεις.

Ο Ρέινς περνά τον ελεύθερο χρόνο του γράφοντας διηγήματα και άρθρα για βραχύβια λογοτεχνικά περιοδικά. Έτσι και κάποιο καινούργιο εμφανιστεί στην αγορά, το όνομά του είναι βέβαιο πως θα βρίσκεται στον κατάλογο των συνεργατών του. Μην ξαφνιάζεστε,

λοιπόν από τον μάλλον περίεργο τρόπο με τον οποίο έχει αποδοθεί αυτός ο μονόλογος ενός θανάσιμα τραυματισμένου ναυτικού. Υπεύθυνος είναι ο Ρέινς, ένας άδοξος συγγραφέας, που τον κατέγραψε. Μπορώ, όμως, να σας διαβεβαιώσω πως τα γεγονότα που καταγράφει είναι τα ίδια όπως αυτά που διηγήθηκε ο ναυτικός μπροστά σε τέσσερα μέλη του πληρώματος του αλιευτικού: Τον Μπέντζαμιν Κόρμον, τον καπετάνιο, εμένα, τον Τζον Κόπλαντ, λοστρόμο, τον Εφραίμ Ρόουζ, μηχανικό, και τον προαναφερόμενο Άρτσιμπαλντ Ρέινς.

Η διήγηση του Μπάλιστερ ήταν η εξής:

Τον δάσκαλο τον συνάντησα για πρώτη φορά στην ταβέρνα «Η Καλή Καρδιά». Εκεί κλείσαμε τη συμφωνία μας και μου έδωσε τις εντολές του.

Η «Καλή Καρδιά» είναι ένα μέρος όπου συγκεντρώνονταν περισσότεροι βαρκάρηδες παρά ναυτικοί. Η ξεθωριασμένη της επιγραφή καθρεφτίζεται μέσα στα νερά μιας από τις αποβάθρες του Λίβερπουλ, όπου είναι αραγμένες οι μαούνες από τον ποταμό.

Κοιτούσα το καλοφτιαγμένο σχεδιάγραμμα μιας μικρής σκούνας.

«Μοιάζει σχεδόν με κότερο», είπα. «Σε άσχημο καιρό θα μπορεί να πλέει μαζί με τον άνεμο, κι η πλατιά πλώρη του θα μας βοηθά να κάνουμε εύκολα τους ελιγμούς όταν έχουμε κόντρα τον αέρα».

«Υπάρχει και μια βοηθητική μηχανή», μου είπε.

Έγώ στραβομουτσούνιασα, γιατί πάντα προτιμούσα τα πανιά.

«Το έχει κατασκευάσει η εταιρία Χάλεκ και Χάλεκ στη Γλασκόβη, το 1909», είπα. «Είναι πολύ καλά εξοπλισμένο. Με τους εξήντα τόνους του κι ενα πλήρωμα έξι ανδρών, θα τα καταφέρνει καλύτερα κι από υπερωκεάνειο».

Το πρόσωπό του πήρε μια όψη ικανοποίησης και παράγγειλε άλλο ένα κέρασμα ακριβών ποτών.

«Γιατί αλλάξατε το όνομά της από *Παπαγαλίνα;*», ρώτησα. «Ήταν ωραίο όνομα. Πάντα μου άρεσαν οι παπαγάλοι».

Εκείνος φάνηκε να διστάζει.

«Οι λόγοι είναι συναισθηματικοί...ή μάλλον οφείλονται σε κάποιο είδος ευγνωμοσύνης, αν προτιμάτε».

«Ώστε το πλοίο θα ονομαστεί *Το Ψαλτήρι του Μαιντζ*... περίεργο όνομα, αλλά τουλάχιστον πρωτότυπο».

Το οινόπνευμα τον είχε κάνει κάπως πιο ομιλητικό.

«Ο λόγος δεν είναι η πρωτοτυπία», είπε. «Πριν ένα χρόνο, κάποιος αδελφός του παπού μου πέθανε και μου άφησε ένα μπαούλο γεμάτο παλιά βιβλία».

«Και λοιπόν;»

«Υπομονή! Τα ξεφύλλιζα χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό, όταν ένα από αυτά προσέλκυσε την προσοχή μου. Ήταν ένα αρχέτυπο...»

«Ένα τί;»

«Ένα αρχέτυπο», μου εξήγησε με κάποια έκφραση πνευματικής ανωτερότητας, «είναι

ένα βιβλίο που έχει τυπωθεί λίγο μετά την ανακάλυψη της τυπογραφίας. Ξαφνιάστικα όταν ανακάλυψα επάνω του τη σφραγίδα των Φουστ και Σέφερ! Αυτά τα ονόματα μπορεί να μη σας λένε τίποτα, θα πρέπει, όμως, να ξέρετε πως ο Φουστ κι ο Σέφερ ήταν συνέταιροι του Γκούτενμπεργκ, του εφευρέτη της τυπογραφίας. Το βιβλίο που είχα στα χέρια μου δεν ήταν τίποτε λιγότερο από ένα σπάνιο και θαυμάσια διατηρημένο αντίγραφο του περίφημου βιβλίου *Το Ψαλτήρι του Μαιντζ*, που εκδόθηκε γύρω στο τέλος του δέκατου πέμπτου αιώνα».

Εγώ τον κοίταξα ευγενικά αλλά και χωρίς να τον καταλαβαίνω.

«Ίσως να σας εντυπωσιάσει περισσότερο, κύριε Μπάλιστερ», μου είπε, «το γεγονός πως το βιβλίο αυτό άξιζε μια περιουσία».

«Αχά!» είπα εγώ, με ένα ξαφνικό ενδιαφέρον.

«Ναι, άξιζε ένα μεγάλο μάτσο χαρτονομίσματα, αρκετά μεγάλο για να μου επιτρέψει να αγοράσω την πρώην *Παπαγαλίνα* και να πληρώσω καλά το πλήρωμα των έξι ανδρών για το ταξίδι που θέλω να κάνω. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, γιατί θέλω να δώσω ένα τόσο περίεργο όνομα στο μικρό μας σκάφος;»

Το καταλάβαινα απόλυτα και τον συνεχάρηκα για το μεγαλείο της ψυχής του.

«Ωστόσο», πρόσθεσα, «θα μου φαινόταν πιο λογικό αν του δίνατε το όνομα του μακαρίτη του θείου σας που σας άφησε το βιβλίο».

Εκείνος ξέσπασε σε ένα δυνατό, κακόηχο γέλιο και ομολογώ πως δυσαρεστήθηκα από

αυτή την εκδήλωση αγένειας εκ μέρους ενός μορφωμένου ανθρώπου.

«Θα φύγετε από τη Γλασκώβη», είπε, «και θα οδηγήσετε το πλοίο μέσω του Βόρειου Μιντς στο Ακρωτήρι της Οργής».

«Αυτά είναι επικίνδυνα νερά».

«Σας διάλεξα ακριβώς επειδή τα γνωρίζετε, κύριε Μπάλιστερ».

Δεν μπορείς να κάνεις καλύτερη φιλοφρόνηση σε ναυτικό από το να του πεις πως γνωρίζει αυτόν τον φοβερό θαλάσσιο δρόμο του Πορθμού του Μιντς. Η καρδιά μου φούσκωσε από υπερηφάνια.

«Είναι αλήθεια», είπα. «Κόντεψα να χάσω τη ζωή μου σε εκείνη την περιοχή».

«Νότια από το Ακρωτήρι της Οργής», συνέχισε, «είναι ένας απάνεμος ορμίσκος γνωστός μονάχα σε μερικούς γενναίους ναυτικούς, κι έχει ένα όνομα που δεν εμφανίζεται σε κανένα χάρτη: Ο Όρμος του Μεγάλου Δάχτυλου». Τον κοίταξα εντυπωσιασμένος.

«Ξέρετε τον Όρμο του Μεγάλου Δάχτυλου;» ρώτησα. «Να κάτι που θα προκαλούσε τον σεβασμό των τελωνειακών και πιθανόν θα έκανε κάποιους να θελήσουν να σας ξεκάνουν».

Εκείνος έκανε μια αδιάφορη χειρονομία.

«Θα επιβιβαστώ στο πλοίο από εκείνον τον Όρμο».

«Κι από εκεί;»

Έδειξε με το χέρι του προς τα δυτικά.

«Επικίνδυνο μέρος», είπα. «Μια αληθινή θαλάσσια έρημος, σπαρμένη με ύφαλους. Δεν θα

συναντήσουμε ψυχή στο δρόμο μας».

«Έχετε απόλυτο δίκιο», είπε.

Του έκλεισα το μάτι, νομίζοντας πως κατάλαβα.

«Αν πληρώνετε όσα λέτε, δεν με ενδιαφέρει τί σκοπεύετε να κάνετε».

«Νομίζω πως έχετε παρεξηγήσει τα σχέδιά μου, κύριε Μπάλιστερ. Είναι μάλλον... επιστημονικής φύσης, αλλά απλά δεν θέλω κάποιος επίδοξος αντίζηλος να μου κλέψει την ανακαλυψη. Όπως και νά'χει, όμως, το πράγμα, δεν παίζει κανένα ρόλο, αφού όπως είπατε κι εσείς είμαι διατεθημένος να σας πληρώσω καλά».

Περάσαμε μερικά λεπτά πίνοντας. Ύστερα, κι ενώ ετοιμαζόμασταν να συζητήσουμε το θέμα του πληρώματος, η κουβέντα μας πήρε αλλόκοτη τροπή.

«Δεν είμαι ναυτικός», είπε κοφτά, «κι έτσι δεν πρέπει να βασίζεστε σε κάποια δικιά μου βοήθεια πάνω στο πλοίο. Για να είμαι πιο σαφής, είμαι δάσκαλος».

«Σέβομαι τη μόρφωση», του απάντησα, «και νομίζω πως τη διαθέτω κι ο ίδιος ως κάποιο βαθμό. Δάσκαλος, λοιπόν... Πολύ ωραία!»

«Διδάσκω στο Γιόρκσαϊρ».

«Ας πούμε τώρα για το πλήρωμα», είπα εγώ. «Πρώτα, έχω να προτείνω τον Τέρνιπ. Το όνομά του είναι περίεργο, αλλά είναι άξιος ναυτικός. Έκανε κάποια χρόνια φυλακή... Μήπως σας πειράζει;»

«Καθόλου».

«Ωραία. Μπορείτε να τον προσλάβετε για έναν λογικό μισθό, ειδικά αν έχετε λίγο ρούμι στο αμπάρι. Ας είναι το πιο φτηνό, δεν τον νοιάζει για την ποιότητα, αρκεί να υπάρχει ποσότητα. Ύστερα, είναι ο Στίβενς, ένας Φλαμανδός. Δεν μιλάει σχεδόν ποτέ, αλλά μπορεί να σπάσει μια αλυσσίδα με την ίδια ευκολία που εσείς σπάτε ένα κλαρί».

«Να υποθέσω πως έχει κάνει κι αυτός κάποια χρόνια στη φυλακή;»

«Δεν είναι απίθανο».

«Θα τον προσλάβω. Πώς είπατε το όνομά του;»

«Στίβενς».

«Στίβενς... ζητάει πολλά;»

«Καθόλου, αν και εξισορροπεί το χαμηλό μισθό του τρώγοντας τεράστιες ποσότητες λαρδιού και γαλέτας. Και μαρμελάδας φραγκοστάφυλου, αν έχετε».

«Μπορούμε να αγοράσουμε μισό τόνο, αν σας αρέσει».

«Θα τον κάνετε σκλάβο σας... Τώρα, θα σας σύστηνα τον Γουόκερ, αλλά αυτός είναι πολύ άσχημος».

«Αστειεύεστε;»

«Καθόλου. Του λείπει η μισή μύτη, ένα μέρος από το πηγούνι του και ένα ολόκληρο αυτί, έτσι που δεν είναι και πολύ ευχάριστος στην όψη, ειδικά μια και τον εγχείρησαν κάποιοι Ιταλοί ναυτικοί που βιάζονταν λιγάκι».

«Και ποιον άλλον;»

«Δυο εξαιρετικούς άνδρες: Τον Τζέλγουιν και τον Πάτερ Τακ. Ο Πάτερ Τακ — δεν ξέρω

αν έχει άλλο όνομα — είναι ανάμεσα στα άλλα και μάγειρας, ένας άνθρωπος για όλες τις δουλειές. Αυτός κι ο Τζέλγουιν είναι πάντα αχώριστοι. Αν δείτε τον έναν, βλέπετε και τον άλλον, κι αν προσλάβετε τον έναν, θα πρέπει να προσλάβετε και τον άλλο. Είναι μυστηριώδεις τύποι. Λένε πως ο Τζέλγουιν έχει βασιλικό αίμα στις φλέβες του και πως ο Πάτερ Τακ ήταν ένας αφοσιωμένος υπηρέτης που τον ακουλούθησε στις δύσκολες στιγμές του ξεπεσμού του».

«Και το τίμημα που ζητούν είναι να μην ανασκαλέψω το παρελθόν τους;»

«Ακριβώς. Ο εκπεσών πρίγκηπας θα πρέπει να οδηγούσε κάποτε αυτοκίνητο, κι έτσι θα φροντίζει τη βοηθητική μηχανή σας».

Τότε συνέβη ένα περιστατικό που δεν έχει ιδιαίτερη σχέση με τα γεγονότα που ακολούθησαν, αλλά που το θυμάμαι με έκπληξη και φόβο.

Ένας ταλαίπωρος αλήτης είχε μπει μέσα στο μπαρ, σπρωγμένος από τον άνεμο της νύχτας. Ήταν το είδος του ανθρώπου που η μιζέρια της θάλασσας και του λιμανιού έχουν ξεθωριάσει κάθε ίχνος ζωής από τα μάτια του.

Παράγγειλε ένα ποτήρι τζιν και το έφερε άπληστα στα χείλη του. Ξαφνικά, άκουσα τον ήχο γυαλιού που έσπαζε και είδα τον αλήτη να σηκώνει ψηλά τα χέρια, να κοιτάζει τον δάσκαλο με απερίγραπτο τρόμο, και μετά να ξαναβγαίνει πάλι μέσα στη βροχή χωρίς καν να πάρει τα ρέστα του από τον πάγκο. Ο δάσκαλος δεν φάνηκε να προσέχει το γεγονός, αλλά

εγώ δεν μπορούσα να φανταστώ το λόγο για τον οποίο αυτό το ανθρώπινο ερείπιο μπορούσε να ρίξει το τζιν του στο πάτωμα, να παρατήσει τα λεφτά του, και να βγει ξανά μέσα στο αγιάζι όταν το μπαρ ήταν γεμάτο με γλυκιά ζεστασιά.

* * *

Μια από τις πρώτες μέρες της άνοιξης, το Βόρειο Μιντς ανοίχτηκε μπροστά μας λες κι ήθελε να μας αγκαλιάσει αδελφικά. Μερικά οργισμένα ρεύματα κυλούσαν ακόμα ύπουλα κάτω από την επιφάνεια του νερού, αλλά μπορούσαμε να τα διακρίνουμε από τις πράσινες πλάτες τους που ξετυλίγονταν σαν κομματιασμένα φίδια.

Ένας από αυτούς τους παράξενους σορόκους που φυσούν μονάχα σ'εκείνη την περιοχή, έφερνε στα ρουθούνια μας τη μυρωδιά από ιρλανδέζικα κρινάκια, από τις ακτές διακόσια μίλια μακριά μας, και βοήθησε τη μηχανή να μας πάει μέχρι τον Όρμο του Μεγάλου Δάχτυλου.

Εκεί, τα πράγματα άλλαξαν ριζικά. Ρουφήχτρες άνοιγαν τρύπες στο νερό, σφυρίζοντας σαν ατμομηχανές. Καταφέρναμε να τις αποφύγουμε μόνο με τη μεγαλύτερη δυσκολία. Το σαπισμένο σκαρί ενός βουλιαγμένου πλοίου αναδύθηκε από τα βάθη του Ατλαντικού, πέρασε σχεδόν κάτω από την καρίνα μας, κι έγινε χίλια κομμάτια πάνω σ'έναν βράχο της ακτής.

Πάνω από δέκα φορές το *Ψαλτήρι του Μαιντζ* κινδύνεψε να χάσει το κατάρτι του από φυσήγματα που έμοιαζαν με ξυραφιές από γιγάντια λεπίδια. Ευτυχώς ήταν γερό σκαρί και ξεπέρασε τις δυσκολίες. Λίγες ώρες νηνεμίας μας επέτρεψαν να βάλουμε σε πλήρη ταχύτητα τη μηχανή και έτσι να περάσουμε μέσα από το στενό του Όρμου του Μεγάλου Δάχτυλου ακριβώς την ώρα που μια νέα μανιασμένη παλίρροια ερχόταν ξοπίσω μας αφρίζοντας το βασανισμένο νερό.

«Είμαστε σε αφιλόξενα νερά», είπα στους άνδρες μου. «Αν οι λαθρέμποροι μας ανακαλύψουν εδώ, θα πρέπει να τους δώσουμε κάποια εξήγηση, και μια και θα δοκιμάσουν να μας διώξουν πριν να μας ακούσουν, καλά θα κάνουμε να έχουμε τα όπλα μας έτοιμα».

Οι λαθρέμποροι πράγματι εμφανίστηκαν, αλλά τους βρήκε μια καταστροφή που μας φάνηκε εντελώς ακατανόητη και ανεξήγητη.

Για μια εβδομάδα ήμασταν αραγμένοι στον μικρό αυτόν όρμο που ήταν ήρεμος σαν λιμνούλα. Οι μέρες περνούσαν ευχάριστα. Είχαμε τροφές και ποτά αρκετά για μια βασιλική θαλαμηγό. Κολυμπώντας δώδεκα απλωτές ή τραβώντας επτά κουπιές, φτάναμε σε μια μικρή αμμώδη ακτή και, λίγο πιο πέρα, σε ένα ρυάκι με καθαρό, παγωμένο νερό.

Ο Τέρνιπ ψάρευε μπακαλιάρους με μια πετονιά. Ο Στίβενς πήγαινε στα έρημα βαλτοτόπια της ενδοχώρας και μερικές φορές, όταν ο άνεμος φύσαγε προς τη μεριά μας, μπορούσαμε να ακούσουμε τις τουφεκιές του. Μας έφερνε πίσω πέρδικες, τσαλαπετεινούς, κάποιες φορές έναν μεγάλο λαγό, και πάντα μερικά πεντανόστιμα αγριοκούνελα με ευωδιαστή σάρκα.

Ο δάσκαλος δεν είχε εμφανιστεί, αλλά δεν ανησυχούσαμε. Μας είχε πληρώσει της μετρητοίς για έξι εβδομάδες προκαταβολικά· κι ο Τέρνιπ έλεγε πως δεν επρόκειτο να φύγει πριν τελειώσει κι η τελευταία σταγόνα από το ρούμι.

Ένα πρωινό, αυτή η γαλήνη χάλασε απότομα. Ο Στίβενς είχε μόλις γεμίσει ένα κανάτι με πόσιμο νερό όταν ένας στριγγός ήχος αντήχησε από πάνω του και ένας βράχος έγινε σκόνη τριάντα εκατοστά μακριά από το πρόσωπό του. Ήταν ψύχραιμος άνδρας, κι έτσι χωρίς να βιαστεί μπήκε στη θάλασσα και αγνοώντας τους πίδακες νερού που σήκωναν οι σφαίρες γύρω του, κολύμπησε μέχρι το πλοίο. Πήγε μέχρι το προστέγασμα, όπου το πλήρωμα είχε μόλις ξυπνήσει και είπε: «Κάποιος μας πυροβολεί».

Τα λόγια του τονίστηκαν από τρία ηχηρά χτυπήματα στα πλευρά του πλοίου. Πήρα ένα τουφέκι από τη θέση του και ανέβηκα στο κατάστρωμα. Έσκυψα ενστικτωδώς στο άκουσμα του σφυρίγματος μιας σφαίρας, και μια στιγμή αργότερα μια χούφτα σκλήθρες πετάχτηκαν στον αέρα και ένα μολυβένιο σκάγι αντήχησε πάνω στον μπρούτζο του καταρτιού.

Σήκωσα το τουφέκι μου προς το σημείο που μου έδειχνε ο Στίβενς. Είδα σύννεφα από καπνό μπαρουτιού να βγαίνουν από εκεί. Ξαφνι-

κά, όμως, οι πυροβολισμοί σταμάτησαν και ό ήχος τους αντικαταστάθηκε από ουρλιαχτά και κραυγές φόβου.

Κάτι χτύπησε στη σκούρα άμμο της παραλίας με ένα δυνατό γδούπο. Κοίταξα έκπληκτος: ήταν ένας άνδρας που μόλις είχε πέσει από ύψος εκατό μέτρων, από το χείλος του γκρεμού. Το τσακισμένο του σώμα είχε θαφτεί σχεδόν εντελώς από την άμμο, αλλά μπόρεσα να αναγνωρίσω τα χοντροκομμένα δερμάτινα ρούχα ενός λεηλατητή ναυαγίων του Ακρωτηρίου της Οργής.

Δεν είχα προλάβει να πάρω το βλέμμα μου από την άψυχη μάζα, όταν ο Στίβενς με άγγιξε στον ώμο.

«Πέφτει κι άλλος», μου είπε.

Ένα άκομψο σχήμα έπεφτε προς το έδαφος σαν μεγάλο πουλί που τα σκάγια το είχαν βρει σε μεγάλο ύψος και κατρακυλούσε νικημένο από τη βαρύτητα.

Για δεύτερη φορά, ένας γδούπος αντήχησε πάνω στην άμμο. Αυτή τη φορά, το πρόσωπο του εγκληματία συσπάστηκε για μερικά δευτερόλεπτα, φτύνοντας ματωμένο αφρό. Ο Στίβενς έδειξε αργά την κορυφή του γκρεμού.

«Κι άλλος», είπε με μια φωνή που είχε αρχίσει κάπως να τρέμει.

Αγριες κραυγές ακούγονταν από ψηλά. Ξαφνικά, είδαμε τον κορμό ενός άνδρα που πάλευε με κάτι αόρατο στο χείλος του γκρεμού. Έκανε μια απεγνωσμένη χειρονομία και μετά έπεσε στον γκρεμό λες και τον είχε εκτινάξει καταπέλτης. Ο αντίλαλος της κραυγής

του ερχόταν ακόμα στ'αυτιά μας όταν το σώμα του τσακίστηκε δίπλα στα δύο άλλα.

Μείναμε ακίνητοι.

«Είναι αλήθεια πως ήθελαν να μας σκοτώσουν», είπε ο Τζέλγουιν, «αλλά και πάλι θέλω να πάρω εκδίκηση για αυτούς τους ταλαίπωρους. Κύριε Μπάλιστερ, δώστε μου σας παρακαλώ το τουφέκι σας. Πάτερ Τακ, έλα εδώ».

Το ξυρισμένο κεφάλι του πάτερ Τακ ξεπρόβαλλε από τα βάθη του πλοίου.

«Ο πάτερ Τακ είναι ικανός σαν κυνηγόσκυλο», εξήγησε ο Τζέλγουιν με κάποια υπερηφάνια. «Ή, θα έλεγα καλύτερα, σαν ένα κοπάδι από δαύτα. Μυρίζεται το θήραμα από πολύ μακριά. Είναι καταπληκτικός... Τί λες λοιπόν γι'αυτό το θήραμα, παλιόφιλε;»

Ο πάτερ Τακ έβγαλε το στρογγυλό ογκώδες σώμα του στο κατάστρωμα και προχώρησε προς την κουπαστή. Κοίταξε τα τσακισμένα κουφάρια με φανερή έκπληξη και σχεδόν αμέσως μετά το πρόσωπό του έγινε σταχτί.

«Έχεις δει πολλά στη ζωή σου», του είπε ο Τζέλγουιν με ένα νευρικό γέλιο, «κι όμως τώρα χλώμιασες σαν νεαρή καμαριέρα».

«Δεν είναι αυτό», είπε ο πάτερ Τακ νωθρά. «Κάτι πολύ άσχημο κρύβεται πίσω από όλα αυτά... Εκεί είναι... Πυροβολήστε, υψηλότατε!» φώναξε ξαφνικά. «Εκεί ψηλά! Γρήγορα!»

Ο Τζέλγουιν γύρισε οργισμένος προς το μέρος του. «Σου έχω πει χίλιες φορές να μην με αποκαλείς έτσι!».

Ο πάτερ Τακ δεν απάντησε. «Κούνησε το

κεφάλι του και μετά μουρμούρισε: «Πολύ αργά. Χάθηκε».

«Τί χάθηκε;» ρώτησα εγώ.

«Αυτό που μας παρακολουθούσε από την κορφή του γκρεμού», είπε κάπως χαμένα.

«Και τί ήταν αυτό;»

Με λοξοκοίταξε φοβισμένα.

«Δεν ξέρω... Ό,τι και νά'ταν, χάθηκε».

Δεν τον πίεσα περισσότερο. Δυο δυνατά σφυρίγματα ακούστηκαν από την κορυφή του γκρεμού και μια σιλουέττα διαγράφηκε στο χείλος του.

Ο Τζέλγουιν σήκωσε το τουφέκι του, αλλά εγώ του το κατέβασα.

«Πρόσεχε τί κάνεις!»

Ο δάσκαλος κατέβαινε στην παραλία από ένα μονοπάτι που κανείς μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε παρατηρήσει.

Μια πανέμορφη καμπίνα στην πρύμνη ήταν κρατημένη για τον δάσκαλο, ενώ το διπλανό δωμάτιο είχε μετατραπεί σε κάμαρα για μένα, με δυο κουκέτες.

Μόλις ανέβηκε στο πλοίο, ο δάσκαλος κλείστηκε στην καμπίνα του και άρχισε να περνάει το χρόνο του διαβάζοντας μια στίβα από βιβλία που είχε φέρει μαζί του. Μια ή δυο φορές τη μέρα έβγαινε στο κατάστρωμα και με έναν εξάντα υπολόγιζε προσεκτικά τη θέση του ήλιου.

Πλέαμε με πορεία προς τα βορειοδυτικά.

«Κατευθυνόμαστε στην Ισλανδία», είπα στον Τζέλγουιν.

Εκείνος εξέτασε προσεκτικά τον χάρτη και σημείωσε κάποιους αριθμούς.

«Όχι», είπε. «Πάμε για τη Γροιλανδία».

«Και ποια η διαφορά;».

Είχαμε φύγει από τον Όρμο του Μεγάλου Δάχτυλου, αφήνοντας τα Βουνά του Ρος να ζεσταίνουν τις καμπούρες τους στον ήλιο που ανέτελε πίσω μας. Εκείνη τη μέρα περάσαμε κοντά από ένα πλοίο απ'τις Εβρίδες που οι ναύτες του είχαν άσχημα πλακουτσά πρόσωπα και με τους οποίους ανταλλάξαμε ένα σωρό βρισιές. Προς το απόγευμα, διακρίναμε ένα καΐκι με όλα τα πανιά ανοιγμένα, ακριβώς στα όρια του ορίζοντα.

Την επόμενη μέρα η θάλασσα αγρίεψε. Στα αριστερά μας είδαμε ένα δανέζικο ατμόπλοιο να παλεύει με τα κύματα. Οι αφροί γύρω του ήταν τόσο πολλοί που δεν μπορούσαμε να διαβάσουμε το όνομά του.

Αυτό ήταν και το τελευταίο πλοίο που είδαμε, αν και την τρίτη μέρα διακρίναμε στα νότια δυο στήλες καπνού που ο Γουόκερ είπε πως θα έβγαιναν από κάποιο σκάφος του Βρεττανικού Ναυτικού.

Κάθε απόγευμα, ο δάσκαλος με προσκαλούσε για ένα ποτό στην καμπίνα του. Ο ίδιος δεν έπινε ποτέ. Δεν ήταν πια ο ευπροσήγορος σύντροφος της ταβέρνας «Η Καλή Καρδιά», αλλά συνέχιζε να φέρεται ευγενικά αφού δεν άφηνε ποτέ το ποτήρι μου άδειο. Ενώ εγώ έπινα, εκείνος συνέχιζε να ξεφυλλίζει τα βιβλία του.

Θα πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν έχω πολλές αναμνήσεις από εκείνες τις μέρες. Περ-

νούσαν μονότονα, αλλά παρ'όλα αυτά το πλήρωμα μου φαινόταν φοβισμένο, ίσως εξαιτίας ενός γεγονότος που συνέβη κάποιο απόγευμα.

Μας έπιασε όλους μαζί ταυτόχρονα μια έντονη ναυτία, κι ο Τέρνιπ φώναξε πως είχαμε πάθει δηλητηρίαση. Εγώ τον διέταξα αυστηρά να σωπάσει. Η ναυτία πέρασε γρήγορα, και μια απότομη αλλαγή στην κατεύθυνση του ανέμου μας ανάγκασε να κάνουμε έναν δύσκολο ελιγμό κι έτσι ξεχάσαμε όλα τα άλλα.

Το ταξίδι είχε φτάσει την όγδοη μέρα του. Είδα πως όλοι στο πλήρωμα είχαν αγχωμένα και βλοσυρά πρόσωπα. Γνώριζα τέτοιου είδους εκφράσεις, και στη θάλασσα δεν είναι καλό σημάδι. Προδίδει ένα ανήσυχο και εχθρικό συναίσθημα που ενώνει τους πάντες κάτω από έναν κοινό φόβο ή μίσος και δηλητηριάζει την ατμόσφαιρα του πλοίου. Ο Τζέλγουιν ήταν ο πρώτος που μίλησε:

«Κύριε Μπάλιστερ, θέλουμε να σου μιλήσουμε, και θέλουμε να σου μιλήσουμε σαν σε φίλο και σύντροφο κι όχι σαν καπετάνιο».

«Ωραία εισαγωγή», είπα εγώ γελώντας.

«Σου μιλάμε ευγενικά επειδή είσαι φίλος μας», είπε ο Γουόκερ, και το φριχτό του πρόσωπο συσπάσθηκε.

«Πέστε μου τί έχετε στο νου», τους είπα.

«Κάτι πάει στραβά», πήρε το λόγο ο Τζέλγουιν, «και το χειρότερο από όλα είναι πως κανείς μας δεν μπορεί να εξηγήσει τί είναι αυτό».

Έρριξα ένα σκοτεινό βλέμμα γύρω μου και μετά ύψωσα το χέρι.

«Λες αλήθεια, Τζέλγουιν. Νιώθω το ίδιο όπως κι εσείς».

Τα πρόσωπα φωτίστηκαν. Οι άνδρες είχαν βρει ένα σύμμαχο στο πρόσωπο του καπετάνιου τους.

«Κοίτα τη θάλασσα, κύριε Μπάλιστερ».

«Την πρόσεξα κι εγώ», είπα, χαμηλώνοντας το βλέμμα.

Πράγματι την είχα προσέξει! Τα νερά είχαν μια αλλόκοτη όψη που δεν είχα ξαναδεί άλλη φορά, στα είκοσι χρόνια που ταξίδευα στη θάλασσα. Έπαιρναν παράξενους χρωματισμούς και μερικές φορές άφριζαν ξαφνικά χωρίς λόγο. Άγνωστοι ήχοι, που μερικές φορές έμοιαζαν με γέλια, έρχονταν κάπου κάπου από ένα κύμα, κάνοντας τους άνδρες να κοιτάζουν γύρω τους ανήσυχοι.

«Δεν μας ακολουθεί ούτε ένα πουλί», είπε ο πάτερ Τακ.

Ήταν αλήθεια.

«Χθες βράδυ», συνέχισε με μια βαριά, αργή φωνή, «ένα μικρό κοπάδι ποντικών που ζούσε στο αμπάρι, βγήκε τρέχοντας στο κατάστρωμα. Πήδησαν όλοι μαζί στη θάλασσα. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι τέτοιο».

«Ποτέ!» είπαν οι άλλοι ναυτικοί σε έναν φοβισμένο αντίλαλο.

«Εχω ταξιδέψει κι άλλες φορές σ'αυτά τα νερά», είπε ο Γουόκερ, «και μάλιστα την ίδια περίπου εποχή του χρόνου. Ο αέρας έπρεπε να είναι γεμάτος με κοπάδια από αγριόπαπιες, και κοπάδια δελφινιών έπρεπε να μας α-

κολουθούν απ'το πρωί ίσαμε το βράδυ. Βλέπετε κανένα;»

«Κοίταξες τον ουρανό χθες βράδυ, κύριε Μπάλιστερ;» με ρώτησε χαμηλόφωνα ο Τζέλγουιν.

«Όχι», παραδέχτηκα, και θα πρέπει να κοκκίνησα λίγο. Το προηγούμενο βράδυ είχα πιει πολύ με τη σιωπηλή συντροφιά του δάσκαλου, και ο πονοκέφαλος έσφιγγε ακόμα τα μελίγγια μου σαν τανάλια.

«Πού στο διάβολο μας πηγαίνει αυτός ο άνθρωπος;» ρώτησε ο Τέρνιπ.

«Ίσως εκεί ακριβώς που είπες», του απάντησε κακόκεφα ο Στίβενς.

Πήρα μια ξαφνική απόφαση.

«Τζέλγουιν, άκουσέ με», είπα. «Είναι αλήθεια πως είμαι ο καπετάνιος, αλλά δεν ντρέπομαι να παραδεχτώ μπροστά σε όλους πως εσύ είσαι ο εξυπνότερος από το πλήρωμα. Ασφαλώς, γνωρίζω και ότι δεν είσαι κοινός ναυτικός».

Εκείνος χαμογέλασε θλιμμένα.

«Ξέρεις περισσότερα από τους υπόλοιπους για την κατάσταση;» τον ρώτησα.

«Όχι,», απάντησε. «Αλλά ο πάτερ Τακ είναι ένα μάλλον... περίεργο φαινόμενο. Όπως σου έχω ήδη πει, διαισθάνεται πράγματα χωρίς να μπορεί να τα εξηγήσει. Είναι σαν να διαθέτει μια αίσθηση παραπάνω από εμάς τους άλλους. Μια αίσθηση κινδύνου... Μίλα, πάτερ Τακ».

«Ξέρω πολύ λίγα, σχεδόν τίποτα», είπε η χαμηλή φωνή. «Το μόνο που ξέρω είναι πως

κάτι μας τριγυρίζει, κάτι χειρότερο από ο,τιδήποτε άλλο, ακόμα κι απ'τον θάνατο!»

Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο αναστατωμένοι.

«Ο δάσκαλος», συνέχισε ο Πάτερ Τακ, διαλέγοντας με προσοχή την κάθε λέξη του, «δεν αγνοεί την κατάσταση».

«Τζέλγουιν», είπα, «δεν έχω το θάρρος να πάω εγώ ο ίδιος, κι έτσι θέλω να του μιλήσεις εσύ».

«Πολύ καλά», απάντησε.

Κατέβηκε κάτω. Τον ακούσαμε να χτυπάει την πόρτα της καμπίνας του δάσκαλου ξανά και ξανά και τελικά να ανοίγει την πόρτα.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής.

Όταν ο Τζέλγουιν ξαναβγήκε στο κατάστρωμα ήταν κατάχλωμος.

«Δεν είναι στην καμπίνα του», είπε. «Ψάξτε όλο το πλοίο. Δεν υπάρχει μέρος για να κρυφτεί κάποιος για πολύ».

Ψάξαμε όλο το πλοίο και μετά συγκεντρωθήκαμε ένας-ένας στην πλώρη. Ο δάσκαλος είχε εξαφανιστεί.

* * *

Με το πέσιμο της νύχτας, ο Τζέλγουιν μου έκανε νόημα να ανέβω στο κατάστρωμα. Όταν στάθηκα δίπλα του, μου έδειξε τον ουρανό.

Νομίζω πως τα πόδια μου λύθηκαν και έπεσα στα γόνατα.

Οι γνώριμοι αστερισμοί δεν ήταν πια στη

θέση τους στο νυχτερινό στερέωμα. Άγνωστα αστέρια σε καινούριους σχηματισμούς έλαμπαν αμυδρά μέσα σε μια τρομαχτική μαυρίλα.

«Μεγαλοδύναμε Θεέ!» φώναξα. «Πού βρισκόμαστε;»

Βαριά σύννεφα άρχισαν να σκεπάζουν τον ουρανό.

«Καλύτερα έτσι», είπε ο Τζέλγουιν ήρεμα. «Αν το έβλεπαν κι οι άλλοι, ίσως παραφρονούσαν... Ρωτάς να μάθεις πού βρισκόμαστε; Πού θέλεις να ξέρω; Ας προσπαθήσουμε να γυρίσουμε πίσω, κύριε Μπάλιστερ, αν και κατά τη γνώμη μου είναι ανώφελο».

Έπιασα το κεφάλι μου μέσα στα χέρια μου.

«Η πυξίδα είναι αδρανής εδώ και δυο μέρες», μουρμούρισα.

«Το ξέρω», είπε ο Τζέλγουιν.

«Μα πού είμαστε; Πού;»

«Ηρέμησε, κύριε Μπάλιστερ», είπε, κάπως ειρωνικά. «Μην ξεχνάς πως εσύ είσαι ο κυβερνήτης. Δεν γνωρίζω πού είμαστε. Θα μπορούσα βέβαια να κάνω μια υπόθεση, για να χρησιμοποιήσω μια λέξη που μερικές φορές καλύπτει την τολμηρή φαντασία».

«Προτιμώ να ακούσω ιστορίες για μάγισσες και δαίμονες, παρά αυτό το αποθαρρυντικό «Δεν ξέρω», του απάντησα εγώ.

«Πιθανώς βρισκόμαστε σε κάποιο άλλο επίπεδο ύπαρξης. Έχεις κάποιες μαθηματικές γνώσεις και με καταλάβεις. Ο τρισδιάστατος κόσμος μας έχει πιθανώς χαθεί και θα αποκαλούσα τον κόσμο που βρισκόμαστε τώρα *νιο-*

στή διάσταση. Αν πάλι, με τη βοήθεια κάποιας αδιανόητης μαγείας ή τερατώδους επιστήμης μεταφερόμασταν στον Άρη, το Δία, ή ακόμα και τον Αλντεμπαράν, δεν θα βλέπαμε τους ίδιους αστερισμούς με αυτούς που βλέπουμε στη Γη».

«Μα ο ήλιος...»

«Μια σύμπτωση της απεραντοσύνης του σύμπαντος, κάποιο ισοδύναμο άστρο, ίσως. Τέλος πάντων, όλα αυτά είναι υποθέσεις και λόγια. Έτσι, μια και πιστεύω πως θα μας επιτραπεί να πεθάνουμε σε αυτόν τον παράξενο κόσμο με τον ίδιο τρόπο όπως και στον δικό μας, νομίζω πως πρέπει να διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας».

«Να πεθάνουμε;» είπα. «Εγώ θα υπερασπιστώ τον εαυτό μου!»

«Ενάντια σε ποιον;» με ρώτησε σαρκαστικά.

«Είναι αλήθεια πως ο πάτερ Τακ μίλησε για πράγματα χειρότερα από το θάνατο. Αν υπάρχει μια γνώμη την οποία δεν θα πρέπει να αγνοήσουμε σε ώρα κινδύνου, είναι η δική του».

Επέστρεψα σε αυτό που αποκαλούσε υπόθεσή του. «Τί εννοείς όταν λες *νιοστή* διάσταση;»

«Για όνομα του Θεού!» είπε νευρικά. «Μην δίνεις στην ιδέα μου τόσο μεγάλη σημασία! Δεν έχουμε αποδείξεις πως η ύπαρξη είναι δυνατή έξω από τις τρεις κοινές μας διαστάσεις. Όπως ποτέ δεν έχουμε ανακαλύψει δισδιάστατα όντα από τον κόσμο των επιφανειών ή μονοδιάστατα πλάσματα από τον γραμμικό

κόσμο, θα πρέπει κι εμείς να είμαστε αδιόρατοι σε όντα που ζουν σε κόσμους με περισσότερες διαστάσεις από τον δικό μας — αν φυσικά υπάρχουν. Δεν έχω διάθεση να σου κάνω μαθήματα υπεργεωμετρίας, κύριε Μπάλιστερ, αλλά για ένα πράγμα είμαι σίγουρος: υπάρχουν χώροι διαφορετικοί από τον δικό μας, όπως αυτός τον οποίο αντιλαμβανόμαστε στα όνειρά μας και όπου το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον αναμειγνύονται σε μια έννοια...» Έκανε μια αδιάφορη χειρονομία. «Τί σκοπό είχε, όμως, αυτός ο περίεργος δάσκαλος για να μας φέρει σε αυτήν την διαβολική περιοχή; Πώς, και ακόμα πιο σημαντικό, γιατί εξαφανίστηκε;»

Ξαφνικά χτύπησα το μέτωπο με την παλάμη μου. Μόλις είχα θυμηθεί την έκφραση του φόβου στο πρόσωπο εκείνου του αλήτη μέσα στην ταβέρνα, όταν είχε αντικρύσει το δάσκαλο. Διηγήθηκα το συμβάν στον Τζέλγουιν κι εκείνος ένευσε αργά.

«Δεν πρέπει να υπερβάλλω για τις διορατικές δυνάμεις του πάτερ Τακ», είπε. «Όταν αντίκρυσε για πρώτη φορά τον δάσκαλο, μου είπε: «Αυτός ο άνθρωπος με κάνει και φαντάζομαι ένα απόρθητο τείχος πίσω από το οποίο συμβαίνει κάτι ακατανόμαστο». Δεν τον ρώτησα περισσότερα, γιατί ήξερα πως θα ήταν άσκοπο: αυτά ήταν τα μόνα που ήξερε. Η διαίσθησή του παίρνει τη μορφή εικόνων και του είναι αδύνατον να τις αναλύσει. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι φόβοι του είχαν ξεκινήσει από πιο νωρίς. Μόλις είχε ακούσει το όνομα

της σκούνας μας, φάνηκε αναστατωμένος και είπε ότι διαισθανόταν μεγάλη κακία πίσω του...»

«Πώς θα συνεχίσουμε;» ρώτησα, εγκαταλείποντας σχεδόν κάθε εξουσία.

«Ο άνεμος μας χτυπάει από τα δεξιά και φαίνεται αρκετά σταθερός».

«Να βιράρουμε;»

«Για ποιο λόγο; Ας συνεχίσουμε όπως πάμε. Δεν βλέπω προμηνύματα καταιγίδας, αλλά καλύτερα να μαζέψουμε λίγο τα πανιά».

«Κατ᾽αρχάς, ο Γουόκερ θα αναλάβει το πηδάλιο», είπα εγώ. «Το μόνο που θα έχει να κάνει είναι να προσέχει για σημεία που το νερό αφρίζει. Αν χτυπήσουμε σε κάποιον ύφαλο...»

«Ίσως να είναι η καλύτερη λύση για όλους μας», είπε ο Τζέλγουιν.

Συμφωνούσα μαζί του απολύτως.

Ενώ ένας γνωστός κίνδυνος ενδυναμώνει την εξουσία του αρχηγού, το άγνωστο τον φέρνει πιο κοντά στο επίπεδο των ανδρών του.

Εκείνο το απόγευμα όλοι εγκατέλειψαν το προστέγασμα και μαζεύτηκαν στο στενό δωμάτιο που χρησίμευε για καμπίνα μου. Ο Τζέλγουιν έφερε δυο μικρές νταμιζάνες ρούμι από τις προσωπικές του προμήθειες και τις χρησιμοποιήσαμε για να κάνουμε μια μεγάλη γαβάθα παντς.

Ο Τέρνιπ είχε τα κέφια του και άρχισε μια ιστορία για δυο γάτες, μια νεαρή κυρία κι ένα σπίτι στο Ίπσουιτς, στην οποία ο ίδιος έπαιζε τον κεντρικό ρόλο.

Ο Στίβενς έφτιαξε μερικά καταπληκτικά σάντουιτς με γαλέτα και κορν-μπιφ.

Ο βαρύς καπνός από τις πίπες σχημάτιζε μια πυκνή ομίχλη γύρω από τη λάμπα πετρελαίου που κρεμόταν ακίνητη από το ταβάνι.

Η ατμόσφαιρα ήταν ευχάριστη και φιλική. Με τη βοήθεια του παντς ήμουν έτοιμος να χαμογελάσω με τις ιστορίες που ο Τζέλγουιν μου είχε πει πρωτύτερα.

Ο Γουόκερ πήρε το δικό του μερδικό από το ποτό σε ένα θερμός, άναψε ένα φανάρι, μας καληνύχτησε και πήγε να αναλάβει το πηδάλιο.

Το ρολόι μου έδειχνε εννιά.

Το σκαμπανέβασμα του πλοίου έδειχνε πως η θάλασσα φουρτούνιαζε.

«Δεν έχουμε κατεβάσει πολλά πανιά», είπε ο Τζέλγουιν.

Εγώ ένευσα σιωπηλά.

Ο Τέρνιπ συνέχιζε να μιλάει στον Στίβενς, που τον άκουγε καθώς άλεθε τη σκληρή γαλέτα με τις μυλόπετρες των τεράστιων δοντιών του.

Άδειασα το ποτήρι μου και το άπλωσα προς τον Τακ για να το γεμίσει. Ύστερα, είδα την τρελή έκφραση στο πρόσωπό του. Το χέρι του έσφιξε το χέρι του Τζέλγουιν και μοιάζαν κι οι δυο σαν να αφουγκράζονται κάτι.

«Τί...» πήγα να πω.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ακούσαμε κατάρες, τον ήχο από γυμνά πόδια που έτρεχαν γρήγορα στο κατάστρωμα και μετά μια φοβερή κραυγή.

Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο τρομοκρατημένοι. Ένας τσιριχτός αλαλαγμός ακούστηκε από κάπου μακριά.

Τρέξαμε όλοι στο κατάστρωμα, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον μέσα στο σκοτάδι.

Έξω επικρατούσε ησυχία. Τα πανιά ήταν φουσκωμένα και κοντά στο τιμόνι το φανάρι έκαιγε, φωτίζοντας το κοντόχοντρο σχήμα του θερμός.

Μα στο πηδάλιο, δεν υπήρχε κανείς.

«Γουόκερ! Γουόκερ!» φωνάξαμε απελπισμένα.

Κάπου πέρα από το σκοτεινό ορίζοντα, μας απάντησε ο μυστηριώδης αλαλαγμός.

Η βουβή νύχτα είχε καταπιεί τον ταλαίπωρο Γουόκερ για πάντα.

Η αυγή που ήρθε τελικά ήταν πορφυρή σαν το σύντομο σούρουπο στις τροπικές σαβάνες.

Όλοι οι άνδρες, με τα μάτια θαμπωμένα από την αϋπνία και την αγωνία, παρακολουθούσαν τα κύματα, καθώς έσκαζαν πάνω στην πλώρη.

Μια μεγάλη τρύπα είχε εμφανιστεί στη μπούμα, κι ο Στίβενς άνοιξε το ντουλάπι με τα καραβόπανα για να το επιδιορθώσει.

Οι κινήσεις όλων ήταν ενστικτώδεις, μηχανικές και νωθρές. Κάπου-κάπου, έστριβα λίγο το τιμόνι και μουρμούριζα μέσα απ'τα δόντια: «Ποιο το όφελος; Ποιο το όφελος;»

Χωρίς κανείς να τον διατάξει, ο Τέρνιπ άρχισε να σκαρφαλώνει στο κεντρικό κατάρτι. Τον παρακολουθούσα αφηρημένα μέχρι που τα πανιά τον έκρυψαν από τα μάτια μου.

Ξαφνικά, ακούσαμε τη φρενιασμένη κραυγή του:

«Τρέξτε! Κάποιος είναι πάνω στο κατάρτι!»

Ακολούθησαν ήχοι πάλης και μετά ένα ουρλιαχτό αγωνίας, ενώ την ίδια στιγμή μια σκιά τινάχτηκε ψηλά και μετά έπεσε στα κύματα, σε αρκετή απόσταση από το πλοίο.

Ο Τζέλγουιν βλαστήμησε βίαια και μετά άρχισε να σκαρφαλώνει στο κατάρτι, ακολουθούμενος από τον πάτερ Τακ.

Ο Στίβενς κι εγώ τρέξαμε προς τη μοναδική σωσίβια λέμβο που υπήρχε. Τα πανίσχυρα μπράτσα του Φλαμανδού την κατέβασαν γοργά στο νερό, ενώ οι υπόλοιποι ήμασταν πετρωμένοι στίς θέσεις μας από την έκπληξη και τον τρόμο. Κάτι γκρίζο, γυαλιστερό και ακαθόριστο που έμοιαζε με γυαλί, περικύκλωσε ξαφνικά τη βάρκα. Οι αλυσσίδες έσπασαν, μια άγνωστη δύναμη έσπρωξε τη σκούνα στο πλάι και ένα κύμα κάλυψε το κατάστρωμα και χύθηκε μέσα στο ανοιχτό ντουλάπι με τα καραβόπανα. Την άλλη στιγμή, η σωσίβια λέμβος είχε χαθεί χωρίς να αφήσει ίχνος.

Ο Τζέλγουιν κι ο πάτερ Τακ κατέβηκαν από το κατάρτι. Δεν είχαν δει κανέναν.

Ο Τζέλγουιν πήρε ένα κουρέλι και σκούπισε τα χέρια του τρέμοντας. Είχε ανακαλύψει πως το πανί και τα ξάρτια ήταν πιτσιλισμένα με ζεστό αίμα.

Κομπιάζοντας, ψέλλισα την προσευχή για τους νεκρούς, ανακατεύοντας τα ιερά λόγια με κατάρες ενάντια στον ωκεανό και τα μυστήριά του.

Ήταν αργά πια όταν ο Τζέλγουιν κι εγώ πήγαμε στην πρύμνη, αποφασισμένοι να περάσουμε τη νύχτα εκείνη μαζί στο πηδάλιο.

Σε κάποια στιγμή άρχισα να κλαίω, κι εκείνος με χτύπησε φιλικά στον ώμο. Ηρέμησα κάπως και άναψα την πίπα μου.

Δεν είχαμε τίποτα να πούμε ο ένας στον άλλο. Εκείνος φαινόταν να έχει αποκοιμηθεί στο τιμόνι. Εγώ κοιτούσα μέσα στο σκοτάδι.

Εγειρα πάνω από την κουπαστή, και ξαφνικά κοκκάλωσα μπροστά σε ένα εξώκοσμο θέαμα. Ίσιωσα το κορμί, βγάζοντας μια πνιγμένη κραυγή έκπληξης.

«Το είδες κι εσύ, Τζέλγουιν, ή τα μάτια μου με ξεγελούν;»

«Δεν σε ξεγελούν», είπε χαμηλόφωνα, «αλλά για όνομα του Θεού, μην αναφέρεις τίποτε στους άλλους. Τα μυαλά τους είναι ήδη πολύ κοντά στην παραφροσύνη».

Χρειάστηκε να καταβάλλω μεγάλη προσπάθεια για να ξαναπλησιάσω την κουπαστή. Ο Τζέλγουιν στεκόταν δίπλα μου.

Ο βυθός του ωκεανού φαινόταν να φλέγεται από μια απέραντη κοκκινωπή λάμψη που απλωνόταν κάτω από τη σκούνα. Το φως γλιστρούσε κάτω από την καρίνα και φώτιζε τα πανιά και τα ξάρτια.

«Φωσφορισμός;» τόλμησα να υποθέσω.

«Κοίτα», ψιθύρισε ο Τζέλγουιν.

Το νερό είχε γίνει διάφανο σαν γυαλί. Σε ένα μεγάλο βάθος διακρίναμε σκούρες μάζες με απίθανα σχήματα: ήταν επαύλεις με τεράστιους πύργους, γιγάντιοι θόλοι και ατέλειω-

τοι ίσιοι δρόμοι περιτριγυρισμένοι από αλλόκοτα σπίτια. Ήταν σαν να πετούσαμε πάνω από μια πυκνοκτισμένη πόλη σε ένα απίθανο ύψος.

«Διακρίνω κίνηση», είπα.

«Ναι».

Μπορούσαμε να διακρίνουμε ένα κοπάδι άμορφα όντα να απασχολούνται με κάποιο είδος πυρετώδικης και κολασμένης δραστηριότητας.

«Κάνε πίσω!» φώναξε ο Τζέλγουιν, τραβώντας με βίαια από τη ζώνη.

Ένα από αυτά τα όντα ανέβαινε προς το μέρος μας με εκπληκτική ταχύτητα. Σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο, ο τεράστιος όγκος του είχε κρύψει την υποβρύχια πόλη από τα μάτια μας. Ήταν λες και μια πλημμύρα από μελάνι είχε απλωθεί στιγμιαία γύρω μας.

Η καρίνα του πλοίου δέχτηκε ένα τρομαχτικό κτύπημα. Μέσα στο πορφυρό φως, διακρίναμε τρία γιγάντια πλοκάμια, το καθένα τρεις φορές μεγαλύτερο από το μεσιανό κατάρτι, να συσπώνται φριχτά στον αέρα. Ένα πελώριο πρόσωπο που το αποτελούσαν μαύρες σκιές με δυο μάτια από ρευστό κεχριμπάρι αναδύθηκε από τη δεξιά μεριά του πλοίου και μας έρριξε μια τρομερή ματιά.

Αυτό κράτησε λιγότερο από δυο δευτερόλεπτα. Στο μεταξύ, ένα μεγάλο κύμα ερχόταν προς το μέρος μας από τα πλάγια.

«Τιμόνι όλο αριστερά!» φώναξε ο Τζέλγουιν.

Τα σκοινιά που συγκρατούσαν το κοράκι έσπασαν, κι αυτό έσκισε τον αέρα σαν τσεκούρι. Το μεσιανό κατάρτι λύγισε μέχρι που ήταν έτοιμο να τσακίσει. Τα μαντάρια άρχισαν να σπάνε με έναν ήχο που έμοιαζε με χορδές άρπας.

Η φριχτή οπτασία θάμπωσε. Το νερό άφρισε. Στα δεξιά μας, η κοκκινωπή λάμψη φώτισε για μια στιγμή τους αφρούς των κυμάτων και μετά χάθηκε.

«Ταλαίπωρε Γουόκερ, ταλαίπωρε Τέρνιπ», είπε ο Τζέλγουιν.

Ακολούθησε ένα πρωινό χωρίς απρόοπτα. Ο ουρανός ήταν σκεπασμένος από πυκνά ακίνητα σύννεφα ενός βρώμικου κιτρινωπού χρώματος. Ο αέρας ήταν παγερός.

Προς το μεσημέρι, διέκρινα μέσα στην καταχνιά ένα σημάδι φωτός που θα μπορούσε να είναι ο ήλιος. Αποφάσισα να καθορίσω τη θέση του, παρά τη γνώμη του Τζέλγουιν πως κάτι τέτοιο ήταν ανώφελο.

Η θάλασσα ήταν φουρτουνιασμένη. Προσπαθούσα να κρατήσω σταθερό τον ορίζοντα, αλλά πάντα κάποιο κύμα έμπαινε μπροστά μου. Τελικά, τα κατάφερα. Καθώς, όμως, κοιτούσα την αντανάκλαση του σημαδιού του φωτός μέσα στον καθρέφτη του εξάντα, είδα κάτι να τρεμουλιάζει μέσα του σε μεγάλο ύψος.

Κάτι ακαθόριστο ρίχτηκε επάνω μου. Ο εξάντας τινάχτηκε στον αέρα, εγώ δέχτηκα ένα φοβερό χτύπημα στο κεφάλι και μετά άκουσα φωνές και θόρυβους πάλης.

Δεν ήμουν ακριβώς αναίσθητος, αλλά τα αυτιά μου κουδούνιζαν ακατάπαυστα, καθώς ήμουν σωριασμένος στο κατάστρωμα. Ανακατεμένοι με τα κουδουνίσματα ήταν και άλλοι ήχοι, πιο ανησυχητικοί αλλά και πιο απόμακροι.

Ήμουν έτοιμος να κάνω μια προσπάθεια να σηκωθώ, όταν ένιωσα χέρια να με πιάνουν. Άρχισα να ουρλιάζω και να χτυπιέμαι με όλη μου τη δύναμη.

«Δόξα το Θεό!» άκουσα τον Τζέλγουιν να λέει. «Δεν είναι νεκρός!»

Κατάφερα να ανοίξω τα βλέφαρά μου που τα ένιωθα σαν να ήταν φτιαγμένα από μολύβι. Ένα κομμάτι κίτρινου ουρανού διακοπτόταν από διαγώνια σκοινιά. Είδα τον Τζέλγουιν να τρεκλίζει σαν μεθυσμένος.

«Για όνομα του Θεού, τί μας συνέβη;» ρώτησα φοβισμένος, γιατί το πρόσωπο του Τζέλγουιν ήταν γεμάτο δάκρυα.

Χωρίς να μου απαντήσει, εκείνος με οδήγησε στην καμπίνα μου.

Είδα πως η μια από τις δυο κουκέτες ήταν κατειλημμένη από μια ακίνητη μάζα.

Σε αυτό το σημείο ξαναβρήκα εντελώς τις αισθήσεις μου. Ακούμπησα τα χέρια μου πάνω στην καρδιά μου. Μόλις είχα αναγνωρίσει το φριχτά πρησμένο πρόσωπο του Στίβενς.

Ο Τζέλγουιν μου έδωσε ένα ποτό.

«Αυτό είναι το τέλος», τον άκουσα να λέει.

«Το τέλος», επανέλαβα κι εγώ ηλίθια, προσπαθώντας να καταλάβω.

Έβαλε παγωμένες κομπρέσες στο πρόσωπο του Στίβενς.

«Πού είναι ο πάτερ Τακ;» ρώτησα.

Ο Τζέλγουιν ξέσπασε σε λυγμούς.

«Πάει... όπως κι οι άλλοι... Δεν θα τον ξαναδούμε πια!»

Που είπε με πνιγμένη φωνή τα λίγα που ήξερε.

Τα πάντα είχαν συμβεί με εκπληκτική ταχύτητα, όπως όλες οι τραγωδιές που αποτελούσαν πια τη μόνη πραγματικότητα για μας. Ο Τζέλγουιν ήταν στο μηχανοστάσιο και έλεγχε τη μηχανή, όταν άκουσε στο κατάστρωμα φωνές πανικού. Ανέβηκε τρέχοντας και βρήκε τον Στίβενς να παλεύει μανιασμένα παγιδευμένος μέσα σε ένα είδος ασημωπής φούσκας. Μια στιγμή αργότερα, ο Στίβενς κατέρρευσε και έμεινε ακίνητος. Ο πάτερ Τακ είχε εξαφανιστεί. Οι μαρκοβελόνες του ήταν σκορπισμένες γύρω από το μεσιανό κατάρτι. Φρέσκο αίμα έσταζε από την αριστερή κουπαστή. Εγώ ήμουν πεσμένος αναίσθητος στο κατάστρωμα. Δεν ήξερε τίποτε περισσότερο.

«Όταν ο Στίβενς συνέλθει, θα μας δώσει περισσότερες πληροφορίες», είπα αδύναμα.

«Όταν συνέλθει!» είπε πικρόχολα ο Τζέλγουιν. «Το σώμα του δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα σακί γεμάτι σπασμένα κόκκαλα και συνθλιμένα όργανα. Εξαιτίας της καταπληκτικής κράσης του αναπνέει ακόμα, αλλά στην ουσία είναι νεκρός, όπως κι όλοι οι άλλοι».

Αφήσαμε το *Ψαλτήρι του Μαϊντζ* να πηγαί-

νει όπου του άρεσε. Τα ανοιγμένα πανιά ήταν λιγοστά, κι έτσι παρασυρόμασταν στο πλάι σχεδόν την ίδια απόσταση που διανύαμε και μπροστά.

«Όλα φαίνονται να δείχνουν πως ο κίνδυνος εντοπίζεται κυρίως στο κατάστρωμα», είπε ο Τζέλγουιν, λες και μιλούσε στον εαυτό του.

Το βράδυ ήρθε, κι ήμασταν ακόμα στην καμπίνα μου.

Η ανάσα του Στίβενς έβγαινε βαριά. Έπρεπε συνεχώς να σκουπίζουμε τον ματωμένο αφρό που έβγαινε από το στόμα του.

«Δεν θα κοιμηθώ», είπα.

«Ούτε κι εγώ», απάντησε ο Τζέλγουιν.

Παρά την αποπνικτική ατμόσφαιρα, είχαμε κλείσει τα φινιστρίνια. Το πλοίο σκαμπανέβαζε κάπως.

Κατά τις δύο το πρωί, κι ενώ ένας ακατανίκητος λήθαργος είχε νεκρώσει τις σκέψεις μου κι εγώ παρασυρόμουν σ'έναν ύπνο γεμάτον εφιάλτες, ξαφνικά πετάχτηκα πανικόβλητος.

Ο Τζέλγουιν ήταν ξύπνιος. Κοιτούσε με τρόμο την ξύλινη οροφή της καμπίνας.

«Κάποιος περπατάει στο κατάστρωμα», είπε σιγανά.

Άρπαξα το τουφέκι μου.

«Είναι ανώφελο. Ας μείνουμε εδώ που είμαστε... Θα πρέπει να νιώθουν πια σαν στο σπίτι τους».

Ακούσαμε γρήγορα βήματα στο κατάστρω-

μα. Ήταν σαν ένα θορυβώδες πλήθος να πήγαινε πέρα-δώθε.

«Όπως το είχα φανταστεί», είπε ο Τζέλγουιν, γελώντας πικρά. «Τώρα, μπορούμε να ξεκουραστούμε. Έχουμε άλλους που δουλεύουν για λογαριασμό μας».

Το τιμόνι έτριξε. Το πλοίο έκανε έναν απότομο ελιγμό.

«Ξετυλίγουν τα πανιά!»

«Ασφαλώς».

Το πλοίο τινάχτηκε μπροστά και μετά έγειρε στα δεξιά.

«Ανάστροφη πορεία με τέτοιον άνεμο!» είπε ο Τζέλγουιν επιδοκιμαστικά. «Μπορεί να είναι αιμοβόρικα τέρατα, αλλά είναι αληθινοί ναυτικοί. Οι πιο ικανοί ιστιοπλόοι της Αγγλίας δεν θα τολμούσαν να πάνε κόντρα σε έναν τέτοιον άνεμο. Τί αποδεινύει αυτό;»

Δεν καταλάβαινα πια τίποτε, κι έτσι έκανα μια χειρονομία αδιαφορίας.

Απάντησε μόνος στην ερώτησή του. «Αποδεικνύει πως έχουμε έναν καθορισμένο προορισμό και θέλουν να φτάσουμε κάπου».

Αφού σκέφτηκα για μια στιγμή, του είπα: «Αποδεικνύει επίσης πως δεν είναι ούτε δαίμονες, ούτε φαντάσματα, αλλά πλάσματα σαν κι εμάς».

«Εμένα μου λες!»

«Ίσως εκφράστηκα άσχημα. Εννοούσα πως είναι πλάσματα με σάρκα και οστά και έχουν μόνο φυσικές δυνάμεις κάτω από τις διαταγές τους».

«Γι'αυτό δεν αμφέβαλλα», είπε ήρεμα ο Τζέλγουιν.

Κατά τις πέντε το πρωί έγινε ένας άλλος ελιγμός που έκανε τη σκούνα να ταρακουνηθεί βίαια. Ο Τζέλγουιν άνοιξε ένα φινιστρίνι. Μια συννεφιασμένη αυγή έρριχνε το θαμπό φως της στη θάλασσα.

Βγήκαμε προσεκτικά στο κατάστρωμα. Ήταν έρημο.

Πέρασαν δυο ήσυχες μέρες.

Οι νυχτερινοί ελιγμοί δεν επαναλήφθηκαν, αλλά ο Τζέλγουιν παρατήρησε πως υπήρχε ένα πολύ γρήγορο θαλάσσιο ρεύμα που μας παρέσυρε προς τα βορειοδυτικά.

Ο Στίβενς ανέπνεε ακόμα, αλλά πολύ αδύναμα. Ο Τζέλγουιν είχε ένα μικρό φαρμακείο στις αποσκευές του και κάθε τόσο έκανε μια ένεση στον ετοιμοθάνατο. Δεν μιλούσαμε πολύ. Νομίζω πως είχαμε σταματήσει ακόμα και να σκεφτόμαστε. Εγώ τουλάχιστον, τα είχα χαμένα από το αλκοόλ, γιατί έπινα το ουίσκι με το κιλό.

Κάποια στιγμή, κι ενώ ήμουν μεθυσμένος και καταριόμουν τον δάσκαλο, παίρνοντας όρκους να κάνω το κεφάλι του χίλια κομμάτια, έτυχε να αναφέρω τα βιβλία που είχε κουβαλήσει μαζί του στο πλοίο.

Ο Τζέλγουιν πετάχτηκε όρθιος και με ταρακούνησε βίαια.

«Για πρόσεχε», είπα εγώ. «Είμαι ο καπετάνιος σου».

«Στο διάβολο να πάνε καπετάνιοι σαν κι εσένα! Είπες κάτι για βιβλία;»

«Ναι, είναι στην καμπίνα του. Έχει ένα ολόκληρο μπαούλο γεμάτο από δαύτα. Τα έχω δει κι εγώ. Είναι γραμμένα στα λατινικά. Για μένα, ήταν ακαταλαβίστικα».

«Εγώ, όμως, ξέρω τη γλώσσα! Γιατί δεν μου είπες για τα βιβλία;»

«Τί θα ωφελούσε;» μουρμούρισα νωθρά. «Όπως και νά'χει, όμως, το πράγμα, εγώ... είμαι ο καπετάνιος και θα... έπρεπε να με σέβεσαι».

«Ηλίθιε μεθύστακα!» είπε θυμωμένος και πήγε προς την καμπίνα του δάσκαλου. Τον άκουσα να μπαίνει μέσα και να κλείνει την πόρτα πίσω του.

Ο ακίνητος και αξιολύπητος Στίβενς ήταν ο μόνος σύντροφός μου στη διάρκεια των ωρών του μεθυσιού που ακολούθησαν.

«Είμαι ο καπετάνιος...» μουρμούριζα. «Θα... διαμαρτυρηθώ... στις αρχές... Με αποκάλεσε ηλ... ηλίθιο μεθύστακα... Επάνω στο πλοίο μου όμως... εγώ διαφεντεύω μετά το Θεό.... Στίβενς, είσαι μάρτυρας... Με πρόσβαλε με τον πιο χυδαίο τρόπο... Θα τον κλείσω στο μπαλαούρο...»

Ύστερα, με πήρε ο ύπνος.

Όταν ο Τζέλγουιν επέστρεψε για να καταβροχθίσει βιαστικά μερικές γαλέτες με κορνμπιφ, τα μάγουλά του ήταν ξαναμμένα και τα μάτια του έλαμπαν.

«Κύριε Μπάλιστερ», μου είπε, «σου είχε αναφέρει ποτέ ο δάσκαλος για κάποιο κρυστάλλινο αντικείμενο, ένα κουτί ίσως;»

«Δεν ήμουν εξομολογός του», μούγκρισα ε-

γώ, ενοχλημένος ακόμα από την αγένειά του.

«Αχ, αν είχα μονάχα αυτά τα βιβλία πριν αρχίσουν να συμβαίνουν τα γεγονότα!»

«Ανακάλυψες τίποτα;» τον ρώτησα.

«Διέκρινα κάποια πράγματα... Ένα μονοπάτι ανοίγει. Πιθανώς είναι ανώφελο, αλλά έτσι κι αλλιώς είναι πιο εκπληκτικό απ'ό,τι θα μπορούσες ποτέ να φανταστείς».

Φαινόταν τρομερά αναστατωμένος. Δεν μπορούσα να του αποσπάσω άλλα λόγια. Επέστρεψε βιαστικά στην καμπίνα του δάσκαλου κι εγώ τον άφησα ήσυχο.

Δεν τον είδα ξανά μέχρι που άρχισε να πέφτει η νύχτα, και πάλι μονάχα για λίγα λεπτά.. Ήρθε για να γεμίσει μια λάμπα πετρελαίου, χωρίς να πει κουβέντα.

Κοιμήθηκα μέχρι το επόμενο πρωί. Μόλις ξύπνησα, πήγα στην καμπίνα του δάσκαλου.

Ο Τζέλγουιν δεν ήταν εκεί.

Γεμάτος ανησυχία και φόβο άρχισα να τον φωνάζω. Δεν πήρα καμιά απόκριση. Έτρεξα σε όλο το πλοίο, φωνάζοντας το όνομά του, φτάνοντας μέχρι το σημείο να ξεχάσω τις επιφυλάξεις μου και να ανεβώ στο κατάστρωμα. Τελικά, ρίχτηκα στο πάτωμα κλαίγοντας κι επικαλούμενος το όνομα του Θεού.

Ήμουν ολομόναχος πάνω στην καταραμένη σκούνα, με μόνη συντροφιά μου τον ετοιμοθάνατο Στίβενς.

* * *

Μόνο όταν μεσημέριασε πήγα πίσω στην

καμπίνα του δάσκαλου. Την προσοχή μου τράβηξε αμέσως ένα κομμάτι χαρτί που ήταν καρφωμένο στον τοίχο. Γραμμένα από το χέρι του Τζέλγουιν, ήταν τα παρακάτω λόγια:

Κύριε Μπάλιστερ, θα ανέβω στην κορυφή του μεσιανού καταρτιού. Πρέπει να δω κάτι. Ίσως να μην επιστρέψω. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις που θα σε αφήσω μόνο, αφού, όπως καλά γνωρίζεις, ο Στίβενς είναι καταδικασμένος. Κάνε, όμως, γρήγορα αυτό που θα σου πω: Κάψε όλα τα βιβλία στην πρύμνη, μακριά από το μεσιανό κατάρτι, και μην πλησιάσεις την κουπαστή του πλοίου. Νομίζω πως θα γίνει προσπάθεια να εμποδιστείς να κάψεις τα βιβλία. Ωστόσο, εσύ να τα κάψεις γρήγορα, έστω κι αν υπάρξει κίνδυνος να βάλεις φωτιά στο πλοίο. Θα σε σώσει κάτι τέτοιο; Δεν τολμώ να το ελπίζω. Ίσως, όμως, η Θεία Πρόνοια σου δώσει κάποια ευκαιρία να γλιτώσεις. Ο Θεός να λυπηθεί κι εσένα και όλους μας!

Δούκας, γνωστός σαν Τζέλγουιν*

*(Σ'αυτό το σημείο υπήρχε ένα όνομα που δεν κατονομάζω, για να μην αναθερμάνω τη θλίψη μιας σπουδαίας και ευγενούς βασιλικής οικογένειας. Ο Τζέλγουιν κουβαλούσε ένα μεγάλο βάρος ενοχών, αλλά ο θάνατός του τον εξιλέωσε με τον καλύτερο τρόπο).

Όταν επέστρεψα στην καμπίνα μου, συγκλονισμένος από αυτόν τον αποχαιρετισμό, και βλαστημόντας το άθλιο μεθύσι μου που πι-

θανώς είχε εμποδίσει τον γενναίο σύντροφό μου να με ξυπνήσει, συνειδητοποίησα πως δεν άκουγα πια την αγωνιώδη ανάσα του Στίβενς. Έσκυψα πάνω από το ταλαιπωρημένο και συσπασμένο πρόσωπό του. Ήταν κι αυτός νεκρός.

Πήρα δυο τεπόζιτα βενζίνη από το μικρό μηχανοστάσιο και, παρακινούμμενος από κάποιο ένστικτο, έβαλα στο φουλ τη μηχανή. Επέστρεψα στο πηδάλιο, στίβαξα τα βιβλία στο κατάστρωμα και τα περιέχυσα με βενζίνη.

Σε λίγο, μια ψηλή, χλωμή φλόγα σηκώθηκε στον αέρα.

Εκείνη τη στιγμή, άκουσα κάποιον να φωνάζει το όνομά μου από τη μεριά της θάλασσας. Φώναξα κι εγώ, από έκπληξη και φόβο. Τριάντα μέτρα πίσω από το *Ψαλτήρι του Μαιντζ* κολυμπούσε ο δάσκαλος, ακολουθώντας το κατόπι του πλοίου.

Οι φλόγες τριζοβολούσαν. Τα βιβλία μετατρέπονταν γρήγορα σε στάχτη.

Ο δαιμονικός κολυμβητής φώναζε κατάρες και υποσχέσεις.

«Μπάλιστερ! Θα σε κάνω πιο πλούσιο απ' όλους τους ανθρώπους της Γης μαζί! Θα σε σκοτώσω, ανίκανε, με φριχτά μαρτύρια, άγνωστα στον καταραμένο κόσμο σου! Θα σε κάνω βασιλιά! Γουρούνι, η κόλαση θα είναι για σένα πιο ήπια απ'αυτό που σου ετοιμάζω!»

Κολυμπούσε μανιασμένα, αλλά δεν κατάφερνε να φτάσει το πλοίο.

Ξαφνικά, η σκούνα έκανε κάποιες παράξενες κινήσεις και συγκλονίστηκε από υπόκωφα

χτυπήματα. Είδα το νερό να σηκώνεται προς το μέρος μου. Το πλοίο ρουφιόταν στα βάθη της θάλασσας.

«Μπάλιστερ, άκουσέ με!» ούρλιαξε ο δάσκαλος.

Πλησίαζε... Το πρόσωπό του ήταν τρομακτικά ανέκφραστο, αλλά τα μάτια του έκαιγαν με μια ανυπόφορη λάμψη.

Ύστερα, ανάμεσα στις στάχτες, είδα ένα κομμάτι χαρτί να ζαρώνει και να αποκαλύπτει ένα λαμπερό αντικείμενο. Θυμήθηκα τα λόγια του Τζέλγουιν. Αυτό το ειδικά κατασκευασμένο βιβλίο έκρυβε το κρυστάλλινο κουτί που μου είχε αναφέρει.

«Το κρυστάλινο κουτί!» φώναξα.

Ο δάσκαλος με άκουσε. Στρίγγλισε σαν σεληνιασμένος, και τον είδα να κάνει κάτι απίθανο: σηκώθηκε όρθιος πάνω στο νερό, με τα χέρια τεντωμένα απειλητικά προς το μέρος μου.

«Πας να καταστρέψεις τη μεγαλύτερη γνώση του κόσμου, ηλίθιε!» μούγκρισε.

Απόκοσμοι αλλαλαγμοί άρχισαν να φτάνουν στα αυτιά μου από όλα τα σημεία του ορίζοντα.

Τα πρώτα κύματα έγλειψαν το κατάστρωμα.

Πήδησα μέσα στις φλόγες και θρυψάλλιασα το κρυστάλλινο κουτί με το τακούνι μου.

Ένιωσα μια τρομερή ναυτία. Ο ουρανός κι η θάλασσα έγιναν αίμα και μια φοβερή οχλοβοή έσεισε τον αέρα. Άρχισα να βυθίζομαι στο σκοτάδι...

Και νά'μαι τώρα εδώ. Σας είπα όλα όσα είχα να πω. Συνήλθα πάνω στο πλοίο σας. Πρόκειται να πεθάνω. Τα ονειρεύτηκα όλα αυτά; Μακάρι να μπορούσα να το πιστέψω.

Τουλάχιστον θα πεθάνω ανάμεσα σε συνανθρώπους μου και στο δικό μου κόσμο. Πόσο ευτυχισμένος είμαι!

Ο Μπριγκς, ο μικρός μούτσος του *Βόρειου Ακρωτηρίου* ήταν ο πρώτος που είχε δει τον Μπάλιστερ. Είχε βουτήξει ένα μήλο από το μαγειρείο και ετοιμαζόταν να το φάει, κρυμμένος ανάμεσα σε μερικές κουλούρες σκοινί, όταν είδε τον Μπάλιστερ να κολυμπάει νωθρά μερικά μέτρα μακριά από το πλοίο.

Ο Μπριγκς άρχισε να φωνάζει με όλη τη δύναμη που είχαν τα πνευμόνια του, γιατί είδε πως ο κολυμβητής κόντευε να πνιγεί από τους αφρούς της προπέλας.

Τον έβγαλαν από το νερό και ανακάλυψαν πως ήταν αναίσθητος. Οι κινήσεις του ήταν ασυναίσθητες, όπως συμβαίνει μερικές φορές με κάποιους πολύ ικανούς κολυμβητές.

Πουθενά δεν φαινόταν πλοίο ούτε και ίχνη ναυαγίου. Ο μούτσος, όμως, είπε πως είχε δει ένα πλοίο διάφανο σαν γυαλί — αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια του — να εμφανίζεται για μια στιγμή στα δεξιά και μετά να χάνεται κάτω από τα κύματα. Ο καπετάνιος του έδωσε μια δυνατή σφαλιάρα και του είπε να μην ξανατολμήσει να ξεστομίσει τέτοια παραμύθια.

Καταφέραμε να κάνουμε τον Μπάλιστερ να πιει μερικές γουλιές ουίσκι. Ο Ρόουζ, ο μηχανικός, του πρόσφερε την κουκέτα του και τον

τυλίξαμε εκεί με ζεστές κουβέρτες.

Σύντομα, βυθίστηκε σε έναν ύπνο βαθύ, καίγοντας από τον πυρετό. Περιμέναμε γεμάτοι περιέργεια να ξυπνήσει, όταν συνέβη ένα τρομαχτικό γεγονός.

Η εξιστόρηση συνεχίζεται από τον Τζον Κόπλαντ, τον λοστρόμο του *Βόρειου Ακρωτηρίου*.

Ήμουν εγώ, μαζί με τον ναύτη Τζολκς, που σταθήκαμε μάρτυρες του μυστηρίου και του τρόμου εκείνης της νύχτας.

Οι τελευταίες μετρήσεις μας κατά τη διάρκεια της μέρας έδειχναν πως το πλοίο βρισκόταν 22 μοίρες δυτικό μήκος και 60 μοίρες βόρειο πλάτος.

Είχα αναλάβει ο ίδιος το πηδάλιο, έχοντας αποφασίσει να περάσω τη νύχτα στο κατάστρωμα, επειδή το προηγούμενο βράδυ είχαμε διακρίνει παγόβουνα να γυαλίζουν στα βόρεια, κάτω από το φως του φεγγαριού.

Ο Τζολκς είχε έναν φοβερό πονόδοντο που χειροτέρευε από τη ζεστασιά της καμπίνας, κι έτσι είχε έρθει να καπνίσει την πίπα του δίπλα μου. Χαιρόμουν για την παρέα του, επειδή είναι φοβερά μονότονο να βγάζεις μόνος σου όλη τη νύχτα στο κατάστρωμα.

Θα πρέπει να σας πω ότι, παρ'όλο που το *Βόρειο Ακρωτήρι* είναι ένα καλοτάξιδο και γερό πλοίο, δεν είναι και πολύ καινούριο, παρ'όλο που έχει εφοδιαστεί με ασύρματο. Διατηρεί ακόμα τα πανιά που είχε και πριν από πενήντα χρόνια, για να βοηθάει την περιορισμένη

ισχύ της ατμομηχανής του. Δεν διαθέτει την ψηλή άχαρη γέφυρα που βρίσκεται στη μέση του καταστρώματος των περισσότερων σύγχρονων αλιευτικών σαν ένα γελοίο μικρό καλύβι. Το πηδάλιό της βρίσκεται στην πρύμνη, εκτεθιμένο στη θάλασσα, στους ανέμους και στους αφρούς.

Σας δίνω αυτή την περιγραφή για να καταλάβετε πως δεν παρατηρήσαμε το εκπληκτικό συμβάν πίσω από κάποιο θαμπό τζάμι, αλλά από το ίδιο το κατάστρωμα. Χωρίς αυτή την επεξήγηση, η ιστορία μου δεν θα γινόταν πιστευτή σε όσους γνωρίζουν την κατασκευή μονάχα των σύγχρονων αλιευτικών.

Ο ουρανός ήταν πολύ συννεφιασμένος και δεν υπήρχε φεγγαρόφωτο. Μονάχα η θαμπή λάμψη των συννέφων κι ο φωσφορισμός στις κορφές των κυμάτων έκαναν δυνατό να δούμε ο,τιδήποτε.

Ήταν περίπου δέκα η ώρα. Όλα τα μέλη του πληρώματος είχαν πέσει σε βαθύ ύπνο. Ο Τζολκς, απορροφημένος από τον πονόδοντό του, βογγούσε και βλαστημούσε χαμηλόφωνα. Το φως της πυξιδοθήκης έκανε το πρόσωπό του να ξεχωρίζει μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Ξαφνικά, είδα τον μορφασμό του πόνου του να μετατρέπεται σε μια έκφραση πρώτα έκπληξης και μετά απόλυτου τρόμου. Η πίπα έπεσε από το ανοιχτό του στόμα. Αυτό μου φάνηκε τόσο αστείο που του έκανα μια ειρωνική παρατήρηση. Η μόνη του απάντηση ήταν να μου δείξει το φως στη δεξιά κουπαστή του πλοίου.

Η πίπα μου ακολούθησε τη δική του στα σανίδια, όταν είδα αυτό που μου έδειχνε: Κρατημένα από τα ξάρτια, λίγες ίντσες κάτω από το φως, δυο υγρά χέρια έβγαιναν μέσα από το σκοτάδι.

Μια σκούρα μορφή πήδηξε στο κατάστρωμα. Ο Τζολκς έκανε γρήγορα στο πλάι, και το φως έλαμψε πάνω στο πρόσωπο του άγνωστου. Προς μεγάλη μας έκπληξη, είδαμε έναν άνδρα που φορούσε ένα μακρύ μαύρο παλτό το οποίο έσταζε θαλασσινό νερό. Τα μάτια του, καρφωμένα επάνω μας, έλαμπαν σαν κάρβουνα στο μικροσκοπικό του κεφάλι.

Ο Τζολκς έκανε να βγάλει το ψαράδικο μαχαίρι του, αλλά δεν πρόλαβε. Το πλάσμα πήδησε επάνω του και τον έρριξε κάτω. Την ίδια στιγμή, η λάμπα της πυξιδοθήκης έσπασε. Λίγο αργότερα, ακούστηκε μια στριγγλιά από το προστέγασμα, εκεί που ο μούτσος κοιμόταν μαζί με τον Μπάλιστερ.

«Τον σκοτώνει! Βοήθεια!»

Επειδή συχνά ξεσπούσαν σοβαροί καυγάδες ανάμεσα στα μέλη του πληρώματος, είχα το συνήθειο να κουβαλάω πάντα μαζί το περίστροφό μου. Είναι ένα ισχυρό όπλο, και σημαδεύω καλά μ'αυτό. Σήκωσα τον κόκορα.

Το πλοίο αντηχούσε από μια παράξενη φασαρία.

Λίγο μετά από αυτά τα γεγονότα, ο αέρας άνοιξε μια τρύπα στη συννεφιά και από εκεί μια στήλη φεγγαρόφωτου έπεσε πάνω στο πλοίο σαν προβολέας.

Μπορούσα ήδη να ακούσω τον καπετάνιο

να βλαστημάει, σκεπάζοντας με τη φωνή του τις κραυγές του Μπριγκς, όταν στα δεξιά μου άκουσα αθόρυβες περπατησιές και είδα τον μυστηριώδη άνδρα να πηδάει μέσα στη θάλασσα.

Διέκρινα το μικρό του κεφάλι να ξεπροβάλει στην κορυφή ενός κύματος. Σημάδεψα ψύχραιμα και πυροβόλησα. Έβγαλε ένα παράξενο ουρλιαχτό, και μετά το κύμα τον παρέσυρε προς το πλευρό του πλοίου.

Ο Τζολκς εμφανίστηκε δίπλα μου. Αν κι ήταν ακόμα κάπως ζαλισμένος, κρατούσε στα χέρια του ένα γάντζο. Το σώμα επέπλεε τώρα δίπλα στο πλοίο, χτυπώντας κάθε τόσο επάνω του. Ο γάντζος πέρασε μέσα από τα ρούχα, και σήκωσε το θύμα του με εκπληκτική ευκολία.

Ο Τζολκς έρριξε έναν άμορφο υγρό μπόγο στο κατάστρωμα, λέγοντας πως του είχε φανεί ελαφρύς σαν φτερό. Ο καπετάνιος ήρθε προς το μέρος μας κρατώντας ένα αναμμένο φανάρι.

«Κάποιος προσπάθησε να σκοτώσει το ναυαγό που σώσαμε», είπε.

«Το πέτυχα το κάθαρμα», είπα εγώ. «Βγήκε μέσα από τη θάλασσα».

«Τρελάθηκες, Κόπλαντ;»

«Κοίτα και μόνος σου, καπετάνιε. Τον πυροβόλησα και...».

Σκύψαμε πάνω από τα οικτρά απομεινάρια, αλλά την ίδια στιγμή πεταχτήκαμε πίσω, φωνάζοντας σαν παραφρονεμένοι.

Τα ρούχα ήταν άδεια. Δυο τεχνητά χέρια

και ένα κέρινο κεφάλι ήταν προσαρμοσμένα επάνω τους. Η σφαίρα μου είχε διαπεράσει την περούκα και είχε σπάσει τη μύτη.

Την ιστορία του Μπάλιστερ ήδη την ξέρετε. Μας την είπε όταν συνήλθε, προς το τέλος εκείνης της κολασμένης νύχτας. Υπήρχαν δυο τρύπες στον αριστερό του ώμο, λες και κάποιος τον είχε καρφώσει δυο φορές, αλλά θα τον σώζαμε έτσι και καταφέρναμε να σταματήσουμε την αιμορραγία, μια και δεν είχαν πειραχτεί ζωτικά όργανα.

Αφού είπε όσα είχε να πει, έπεσε σε κώμα. Όταν συνήλθε αργότερα, ρώτησε πώς είχε πληγωθεί. Ο Μπριγκς ήταν ο μόνος που ήταν μαζί του εκείνη την ώρα. Χαρούμενος που θα ακουγόταν κι ο δικός του λόγος, μας είπε πως στη μέση της νύχτας ένα σκοτεινό σχήμα είχε χυθεί μέσα στο προστέγασμα και είχε χτυπήσει τον Μπάλιστερ. Ύστερα, του είπε για τον πυροβολισμό και του έδειξε τα τερατώδη απομεινάρια.

Στη θέα τους, ο Μπάλιστερ κραύγασε έντρομος.

«Ο δάσκαλος! Ο δάσκαλος!»

Άρχισε να ψήνεται στον πυρετό και δεν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του παρά μόνο έξι μέρες αργότερα, στο ναυτικό νοσοκομείο του Γκέλγουι, όπου φίλησε τον Εσταυρωμένο και ξεψύχησε.

* * *

Το τραγικό ομοίωμα παρουσιάστηκε στον

αιδεσιμότατο Λίμανς, έναν άξιο κληρικό ο οποίος είχε γυρίσει όλο τον κόσμο και γνώριζε πολλά από τα μυστικά των άγριων χωρών και της θάλασσας.

Το εξέτασε για πολλή ώρα.

«Τί μπορεί να ήταν μέσα του;» ρώτησε ο Άρτσι Ρέινς. »Και σίγουρα θα πρέπει να υπήρχε κάτι, επειδή ήταν ζωντανό».

«Και βέβαια ήταν ζωντανό», μούγκρισε ο Τζόλκς τρίβοντας το λαιμό του που ήταν ακόμα κόκκινος και πρησμένος.

Ο αιδεσιμότατος Λίμανς μύρισε το αντικείμενο σαν κυνηγόσκυλο και μετά το πέταξε στο πλάι με αηδία.

«Καλά το είχα καταλάβει», είπε.

Το μυρίσαμε κι εμείς.

«Μυρίζει μυρμηκικό οξύ», είπα εγώ.

«Και φώσφορο», συμπλήρωσε ο Ρέινς.

Ο καπετάνιος Κόρμον συλλογίστηκε για μια στιγμή και τα χείλη του τρεμούλιασαν λίγο καθώς είπε: «Εμένα μου μυρίζει σαν χταπόδι».

Ο Λίμανς τον κοίταξε στα μάτια.

«Την τελευταία ημέρα της Δημιουργίας», είπε, «από τη θάλασσα θα είναι που ο Θεός θα επιτρέψει στο Βλάσβημο Θηρίο να βγει. Ας μην προσπαθούμε να προβλέψουμε τα μέλλοντα με ανευλαβείς απορίες».

«Μα...» πήγε να πει ο Ρέινς.

«*Ποίος εκφέρει συμβουλές και γνώμες άνευ γνώσεως;*»

Μπροστά στα λόγια της Αγίας Γραφής, σκύψαμε τα κεφάλια μας και πάψαμε να προσπαθούμε να καταλάβουμε.

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

του Γουίλιαμ Μπάτλερ Γιτς

Ο Γουίλιαμ Γιτς (1865-1939) είναι ο διασημότερος ίσως Ιρλανδός ποιητής και ένας από τους σπουδαιότερους του κόσμου. Το έργο του, όμως, δεν είναι περιορισμένο στον ποιητικό τομέα. Με μια πραγματική αγάπη για την πατρίδα του και τα έθιμά της, έκανε πολλές λαογραφικές έρευνες και συγκέντρωσε πολλά παραμύθια και παραδόσεις της Ιρλανδίας. Το μικρό κείμενο που ακολουθεί θα πρέπει να αποτελεί μια αληθινή εμπειρία του Γιτς σε μια αυθεντική επίκληση μαύρης μαγείας, αν κρίνει κανείς από την αντικειμενικότητά του αλλά και από σύγχρονες μαρτυρίες ατόμων που στάθηκαν μάρτυρες παρόμοιων τελετών. Και αυτή ακριβώς η αλήθεια που φανερώνει είναι που το κάνει τόσο τρομακτικό.

Θ.Μ.

Στην Ιρλανδία δεν ακούμε συχνά για τις σκοτεινές δυνάμεις και σπανιότερα συναντάμε άτομα που τις έχουν δει και χρησιμοποιήσει, μια και η φαντασία των κατοίκων της στρέφεται περισσότερο προς τις νεράιδες και τα ξωτικά, και όλα τούτα θα έχαναν την ελευθερία τους που είναι γι'αυτά ανάσα ζωής, αν συνδυάζονταν είτε με το κακό είτε με το καλό.

Ωστόσο, οι σώφρονες έχουν τη γνώμη πως, όπου βρίσκεται ο άνθρωπος βρίσκονται και οι σκοτεινές δυνάμεις που τρέφονται από τις αδυναμίες και τα ελαττώματά του, όπως επίσης και τα φωτεινά πλάσματα που αποθηκεύουν το μέλι τους στην κερήθρα της καρδιάς του και τα όντα του λυκόφωτος που πετούν εδώ κι εκεί και χαρίζουν μια παθιασμένη ή μελαγχολική φύση. Πιστεύουν, επίσης, ότι εκείνοι που από έντονη επιθυμία ή από έμφυτο χάρισμα κατέχουν τη δύναμη να διαπερνούν το πέπλο ανάμεσα στους κόσμους, μπορούν να δουν οντότητες, που δεν έζησαν ποτέ πάνω στη γη, να κινούνται αργά και με μια ύπουλη κακία. Οι σκοτεινές δυνάμεις μας περιτριγυρίζουν μέρα και νύχτα, καθώς λέγεται, όπως ένα

σμάρι νυχτερίδες κάποιο γέρικο δέντρο. Και δεν έχουμε πολλές εμπειρίες μαζί τους, απλά και μόνο επειδή η μαύρη μαγεία δεν εξασκείται ιδιαίτερα συχνά. Η αλήθεια είναι πως έχω γνωρίσει πολύ λίγα άτομα στην Ιρλανδία τα οποία έχουν προσπαθήσει να επικοινωνήσουν με τις κακοποιές δυνάμεις, κι αυτοί ακόμα κρατούν τις πρακτικές τους μυστικές από όλους τους συνανθρώπους τους. Είναι κυρίως κάποιοι κατώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι, οι οποίοι συναντιούνται για να εξασκήσουν την τέχνη τους σε ένα δωμάτιο καλυμμένο με μαύρες κουρτίνες. Δεν θα με άφηναν να μπω μέσα σ'αυτό το δωμάτιο, αλλά επειδή είδαν πως δεν ήμουν εντελώς αδαής σε θέματα αποκρυφισμού, ήταν πρόθυμοι να μου δείξουν κάπου αλλού τί μπορούσαν να πετύχουν.

«Έλα μαζί μας», είπε ο αρχηγός τους, που ήταν υπάλληλος σε έναν μεγάλο αλευρόμυλο. «Θα σου δείξουμε πνεύματα που θα σου μιλήσουν πρόσωπο με πρόσωπο και θα έχουν μορφές συμπαγείς σαν τη δικιά σου».

Συζητούσαμε για τη δυνατότητα επικοινωνίας με αγγελικά όντα και ξωτικά — τα παιδιά της αυγής και του σούρουπου — με τη βοήθεια της ύπνωσης κι εκείνος υποστήριζε πως θα έπρεπε να πιστεύουμε μονάχα όσα μπορούμε να δούμε και να αισθανθούμε όταν το μυαλό μας βρίσκεται στη φυσιολογική του κατάσταση.

«Σύμφωνοι», τους είπα. «Θα έρθω μαζί σας αλλά δεν θα επιτρέψω να με υπνωτίσετε κι έτσι θα είμαι σίγουρος αν αυτές οι οντότητες

μπορούν να γίνουν αντιληπτές με τις κοινές αισθήσεις, όπως υποστηρίζετε».

Δεν αρνιόμουν την δύναμη κάποιων οντοτήτων να παίρνουν μια θνητή μορφή, αλλά φοβόμουν πως απλές επικλήσεις, όπως εκείνες που υποστήριζε πως τελούσε η ομάδα του ήταν μάλλον απίθανο να κάνουν τίποτε περισσότερο από το να προκαλέσουν μια κατάσταση αυτο - ύπνωσης, μεταφέροντας έτσι το νου στις διαστάσεις της αυγής, του σούρουπου και του σκοταδιού.

«Έχουμε δει να μετακινούν έπιπλα εδώ κι εκεί», είπε ο γνωστός μου, «και να εκτελούν τις εντολές μας, βοηθώντας ή βλάφτοντας ανθρώπους που δεν γνωρίζουν τίποτε γι'αυτούς». (Δεν μεταφέρω τα λόγια του αυτούσια, αλλά προσπαθώ να αποδώσω με όσο μεγαλύτερη ακρίβεια γίνεται την ουσία της συνομιλίας μας).

Τη νύχτα που είχαμε κανονίσει, εγώ εμφανίστηκα γύρω στις οκτώ. Ο αρχηγός καθόταν μόνος μέσα σε σχεδόν απόλυτο σκοτάδι, σε ένα μικρό δωμάτιο. Φορούσε ένα μαύρο ράσο, όπως αυτά που βλέπουμε στα αρχαία σχέδια πως φορούσαν οι ιεροεξεταστές, και το οποίο δεν άφηνε ακάλυπτο τίποτε άλλο εκτός από τα μάτια που γυάλιζαν μέσα από δυο μικρές τρύπες της κουκούλας. Πάνω σε ένα τραπέζι μπροστά του ήταν τοποθετημένα ένα μπρούτζινο θυμιατήρι όπου έκαιγαν διάφορα βότανα, μια μεγάλη γαβάθα, ένα κρανίο καλυμμένο με σύμβολα, δυο διασταυρωμένα μαχαίρια και κάποια άλλα αντικείμενα που έμοιαζαν με μυ-

λόπετρες και που υποτίθεται πως έλεγχαν τις στοιχειακές δυνάμεις με κάποιο τρόπο που δεν μπόρεσα να ανακαλύψω. Φόρεσα κι εγώ ένα παρόμοιο ράσο, που απ'όσο θυμάμαι δεν μου πήγαινε και πολύ καλά και που εμπόδιζε σημαντικά τις κινήσεις μου.

Ο μάγος έβγαλε έναν μαύρο κόκορα από ένα καλάθι, του έκοψε το λαιμό με ένα από τα μαχαίρια, και άφησε το αίμα του να χυθεί μέσα στη μεγάλη γαβάθα. Ύστερα, άνοιξε ένα βιβλίο και άρχισε να διαβάζει μια επίκληση σε μια γλώσσα που σίγουρα δεν ήταν αγγλικά και την αποτελούσαν λαρυγγώδεις ήχοι. Πριν ακόμα τελειώσει, ένας άλλος από τους μάγους, κάποιος εικοσιπεντάρης νεαρός, μπήκε μέσα και βάζοντας κι αυτός ένα μαύρο ράσο κάθισε στα αριστερά μου. Είχα τον επικλητή ακριβώς μπροστά μου και γρήγορα ανακάλυψα πως τα μάτια του που με κοιτούσαν επίμονα μέσα από τις μικρές τρύπες της κουκούλας του είχαν αρχίσει να με επηρεάζουν περίεργα. Πάλεψα με όλες μου τις δυνάμεις ενάντια στην επιρροή τους, μέχρι που το κεφάλι μου άρχισε να πονάει. Η επίκληση συνεχίστηκε, αλλά για τα επόμενα λεπτά δεν συνέβη τίποτε το αξιοπερίεργο. Ύστερα, ο επικλητής έσβησε το φως στο χωλ, έτσι ώστε να μην μπαίνει το παραμικρό φως μέσα στο δωμάτιο. Τώρα, η μόνη λάμψη ερχόταν από τα βότανα που έκαιγαν στο θυμιατήρι κι ο μόνος ήχος ήταν το λαρυγγώδες μουρμούρισμα του επικλητή.

Τελικά, ο νεαρός στα αριστερά μου άρχισε να ταλαντεύεται και να φωνάζει «Θεέ μου!

Θεέ μου!» Τον ρώτησα τί είχε, αλλά δεν θυμάμαι αν μου μίλησε. Ένα λεπτό αργότερα μου είπε πως έβλεπε ένα μεγάλο φίδι να κινείται μέσα στο δωμάτιο και φάνηκε να συγκλονίζεται αισθητά. Εγώ δεν διέκρινα κανένα συγκεκριμένο σχήμα, αλλά μου φάνηκε πως μαύρα σύννεφα σχηματίζονταν γύρω μου. Ένιωσα πως αν δεν αντιστεκόμουν θα έπεφτα σε κάποια κατάσταση ύπνωσης η οποία θα ήταν δυσαρμονική, με άλλα λόγια πονηρή. Μετά από μεγάλη προσπάθεια, κατόρθωσα να διώξω τα μαύρα σύννεφα και να παρατηρήσω το δωμάτιο με τις κανονικές μου αισθήσεις.

Οι δύο μάγοι είχαν αρχίσει να βλέπουν μαύρες και λευκές στήλες να κινούνται γύρω στο δωμάτιο και τελικά κάποιον ντυμένο με αμφίεση καλόγερου, και απορούσαν ιδιαίτερα που δεν μπορούσα να δω κι εγώ τα ίδια, αφού γι'αυτούς ήταν τόσο πραγματικά και στερεά όσο και το τραπέζι μπροστά τους.

Η δύναμη του επικλητή άρχισε να αυξάνει και τώρα ένιωθα σαν μια πλημμύρα σκοταδιού να αναβλύζει από μέσα του και να συγκεντρώνεται γύρω μου. Πρόσεξα επίσης, πως ο άνδρας στα αριστερά μου είχε πέσει σε μια κατάσταση έκστασης που έμοιαζε με θάνατο.

Με μια τελευταία μεγάλη προσπάθεια έδιωξα τα μαύρα σύννεφα. Επειδή, όμως, συνειδητοποίησα πως αυτά θα ήταν τα μόνα σχήματα που θα μπορούσα να δω χωρίς να πέσω σε κατάσταση ύπνωσης, και μη νιώθοντας ιδιαίτερη συμπάθεια γι'αυτά, ζήτησα να ανάψουν τα φώτα και, μετά από τον απαραίτητο

εξορκισμό, επιστρέψαμε στον φυσιολογικό κόσμο.

«Τί θα συνέβαινε αν ένα από τα πνεύματά σας με υπερνικούσε;» ρώτησα τον πιο ισχυρό από τους δυο μάγους.

«Θα έβγαινες από αυτό το δωμάτιο κουβαλώντας και τη δική του προσωπικότητα μαζί με τη δική σου», μου απάντησε.

Ρώτησα για την προέλευση της μαγείας του, αλλά δεν του απέσπασα πολλά λόγια εκτός από το ότι την είχε διδαχθεί από τον πατέρα του. Αρνιόταν να πει περισσότερα, επειδή καθώς φαινόταν είχε πάρει όρκο μυστικότητας.

Για αρκετές μέρες δεν μπορούσα να απαλλαγώ από την εντύπωση πως κάποια παραμορφωμένα και αποκρουστικά όντα με τριγύριζαν κάθε στιγμή. Οι Φωτεινές Δυνάμεις εμφανίζονται πάντα όμορφες και επιθυμητές, οι Δυνάμεις του Λυκόφωτος άλλοτε πανέμορφες κι άλλοτε τερατώδεις, αλλά οι Σκοτεινές Δυνάμεις εκφράζουν πάντα τις ανισόρροπες φύσεις τους με μορφές ασχήμιας και τρόμου.

ΞΗΜΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ

του Θωμά Μαστακούρη

Το ταξίδι στην εθνική οδό το ξημέρωμα είναι πραγματικά μια συγκλονιστική εμπειρία, ειδικά αν γίνεται κάποια καθημερινή, όταν ο οδηγός δεν έχει μπροστά και πίσω του χιλιάδες άλλους ομοίους του, νιώθοντας σαν ένα μυρμήγκι σε μια ατέλειωτη σειρά προς ή από την μυρμηγκοφωλιά. Γυρίζοντας πρόσφατα μια τέτοια ώρα στην Αθήνα από την εθνική, σκέφτηκα να γράψω αυτό το διήγημα, βλέποντας τα βενζινάδικα, τις μικροσκοπικές αυτές οάσεις μέσα στα ατέλειωτα χιλιόμετρα της ασφάλτου. Τί είδους άνθρωποι δουλεύουν σε όσα διανυχτερεύουν; Το σκεφτήκατε ποτέ;

(Και όπως λένε συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις «κάθε ομοιότητα με πρόσωπα υπαρκτά είναι απολύτως τυχαία»).

Θ.Μ.

Ο Ιάσονας Δούκας καθόταν πίσω από το γραφείο του και κοιτούσε το θαμπό τζάμι της πόρτας, προσπαθώντας αφηρημένα να διαβάσει για χιλιοστή φορά τα μαύρα γράμματα που είχε κολλημένα στην εξωτερική πλευρά:

ΙΑΣΟΝΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ

Το κόλπο φαινόταν να πιάνει για όλους εκείνους τους ήρωες του ασπρόμαυρου κινηματογράφου, αλλά με τους τελευταίους νόμους της κυβέρνησης όλο και λιγότεροι αποφάσιζαν να ζητήσουν τις υπηρεσίες ενός ιδιωτικού ντετέκτιβ. Άλλωστε, σε μια εποχή που ο καθένας μπορούσε να αγοράσει πάμφθηνα έναν κοριό, χρειαζόσουν την τελευταία λέξη της τεχνολογίας για να επιβιώσεις στο επάγγελμα και αυτό ήταν κάτι που ο Δούκας δεν μπορούσε να προσφέρει στον εαυτό του.

Τα αισθηματικά του πήγαιναν το ίδιο χάλια. Η Ερατώ Δημητρίου του πρόσφερε τη θερμή συντροφιά της για τρεις μήνες και η επιταγή που του είχε δώσει για τη διαλεύκανση του

φόνου του πατέρα της του είχε καλύψει τα έξοδά του για άλλους τρεις. Ωστόσο, ήταν σίγουρος πως ποτέ δεν είχε πιστέψει τα όσα — έστω και συγκαλυμμένα της είχε πει για τον δολοφόνο και τον «ηθικό αυτουργό» του φόνου, και ο δεσμός τους έσβησε φυσιολογικά μια και δεν είχαν τίποτα κοινό πέρα από μια έντονη σεξουαλική έλξη ο ένας για τον άλλο.

Έκανε κουβάρι μια κόλλα χαρτί στην οποία ζωγράφιζε αφηρημένα σχήματα και την πέταξε στο καλάθι των αχρήστων νευριασμένος, αστοχώντας φυσικά και πάλι. Με αυτή την υπόθεση είχε χάσει και την Ελένη, η οποία βλέποντας πως κάποια άλλη τον μονοπωλούσε, είχε φροντίσει να βρει παρηγοριά στην αγκαλιά του κοινού τους φίλου, του Αλέκου. Πριν από λίγες μέρες, μάλιστα, του είχαν στείλει και προσκλητήριο για το γάμο.

Απασχολημένος με αυτές τις σκέψεις, ούτε που κατάλαβε πότε η πόρτα άνοιξε και δυο άνδρες μπήκαν στο γραφείο. Αμέσως, πήρε μια πιο αξιοπρεπή στάση και προσπάθησε να τους ρίξει το ψυχρό άνετο χαμόγελο του Χάμφρεϊ Μπόγκαρντ.

Οι δυο άνδρες, ωστόσο, δεν φάνηκαν να εντυπωσιάζονται ιδιαίτερα, παρ'όλο που κι οι δυο έδειχναν κάποια αμηχανία, λες και πρώτη φορά βρίσκονταν σε τόσο περίεργη θέση. Ήταν κι οι δυο σαραντάρηδες, ο ένας χοντρός και ψηλός κι ο άλλος νευρώδης και ξερακιανός. Φορούσαν φανελένια πουκάμισα και μπουφάν, και παρ'όλο που ήταν καθαροί οι αυλακιές των δαχτύλων και οι αρθρώσεις τους

είχαν το μόνιμο λέκιασμα που κάποιος αποκτά όταν ασχολείται συνεχώς με πετρέλαια, λάδια αυτοκινήτου και γράσα.

«Είμαι ο Κωσταντής Καρούσης κι αυτός είναι ο Γιάννης Πετρουλάκης», είπε ο χοντρός, και τα φουσκωμένα του μάγουλα κοκκίνησαν σαν δυο φρέσκα μήλα. «Θέλουμε να αναλάβετε κάποια υπόθεσή μας».

«Καθίστε», τους είπε ο Δούκας, προσπαθώντας να κρύψει κάτω από μια ψυχρή επαγγελματική έκφραση τη χαρά του. Αυτοί οι δυο δεν φαίνονταν να ξέρουν και πολλά από αμοιβές ντετέκτιβ και έμοιαζαν πραγματικά ζορισμένοι. Έβαζε στοίχημα πως τους απασχολούσε κάτι επαγγελματικό. Σπάνια τέτοιοι τύποι έβαζαν άλλους να παρακολουθούν τις γυναίκες τους.

«Το πρόβλημά μας είναι επαγγελματικό», είπε ο χοντρός, ενώ κάθονταν κι οι δύο στις πανάρχαιες καρέκλες του γραφείου.

«Σας ακούω», είπε ο Δούκας, με ένα χαμόγελο αυταρέσκειας για την σωστή πρόβλεψή του.

Ο Δούκας περίμενε πως ο Καρούσης θα συνέχιζε να μιλάει, αλλά ήταν ο Πετρουλάκης που πήρε το λόγο με γρηγοράδα, σαφήνεια και έντονα χρωματισμένη κρητική προφορά:

«Δουλεύαμε κι οι δυο σε βενζινάδικα της εθνικής. Εγώ κοντά στην Ελευσίνα, κι ο Κωσταντής στο Σκαραμαγκά. Έτυχε μάλιστα να γνωριστούμε μια μέρα μέσα στο λεωφορείο, κι από τότε γίναμε φίλοι και πίναμε κανένα ουζάκι μαζί μετά τη δουλειά. Το πρόβλημά μας είναι

πως πριν μια βδομάδα, τα αφεντικά μας μάς απέλυσαν και τους δυο ταυτόχρονα».

«Ταυτόχρονα;» ρώτησε ο Δούκας. «Μήπως κάνατε καμιά... λαδιά;». (Πού τα έβρισκε αυτά τα λογοπαίγνια;)

Ο Πετρουλάκης τον κεραυνοβόλησε με ένα προσβεβλημένο βλέμμα. «Ήμασταν πάντα οι καλύτεροι στη δουλειά μας. Ποτέ δεν είχαμε δώσει αφορμή! Και το πρόβλημα είναι πως δεν απολυθήκαμε μονάχα εμείς. Μάθαμε πως το ίδιο συνέβη και με έξι ή επτά τουλάχιστον ακόμα συναδέλφους σε άλλα βενζινάδικα της εθνικής».

«Ανήκαν όλα στο ίδιο άτομο;» ρώτησε ο Δούκας που η περιέργειά του είχε αρχίσει να εξάπτεται.

«Μονάχα ένα από τα αφεντικά είχε τρία βενζινάδικα. Οι άλλοι είχαν από ένα ο καθένας».

«Υποθέτω πως για να σας απολύσουν τόσο εύκολα δεν θα ήσασταν καν ασφαλισμένοι».

«Μετά την απελευθέρωση του ωραρίου, δουλεύαμε νυχτερινή βάρδια, εννιά το βράδυ με έξι το πρωί», είπε ο Καρούσης, κοκκινίζοντας ακόμα περισσότερο. «Με την ανεργία που μαστίζει τον τόπο, πού περιθώρια για ασφάλιση».

«Το συμπέρασμα που βγάζω μέχρι τώρα, είναι πως, είτε τα αφεντικά σας έκριναν ασύμφορο να κρατούν το βενζινάδικο ανοιχτό όλη τη νύχτα, ή προσέλαβαν στη θέση σας άλλους, με χαμηλότερο μισθό».

Ο Πετρουλάκης συνέχισε:

«Η αλήθεια είναι πως ο δικός μου τουλάχιστον εργοδότης μου έδωσε την πρώτη δικαιολογία. Έμαθα, όμως, πως το βενζινάδικο έμεινε κλειστό για δυο βράδια και το τρίτο άνοιξε με καινούριο υπάλληλο. Όσο για το αφεντικό του Κωσταντή, αυτός έβαλε στη δουλειά τον καινούριο από την άλλη κιόλας μέρα».

«Και σε τί μπορώ να σας βοηθήσω εγώ;» ρώτησε ο Δούκας, κάπως απογοητευμένος.

«Όταν μας απολύσανε, εμείς δεν καθίσαμε με σταυρωμένα χέρια», είπε ο Πετρουλάκης. «Μαζί με τον Κωσταντή, βρήκαμε τρεις ακόμα από τους απολυμένους, και αποφασίσαμε να μάθουμε ποιοι είναι οι καινούριοι που μας φάγανε τη δουλειά.».

«Και λοιπόν;»

«Είναι όλοι τους ξένοι!» είπε οργισμένα ο Πετρουλάκης. «Αλβανοί, Πολωνοί, Πακιστανοί, ξέρω κι εγώ τί διάβολο είναι; Μιλούν ελάχιστα, αν και φαίνονται να καταλαβαίνουν αρκετά καλά τί τους ζητάνε οι πελάτες. Μη φανταστήτε τίποτα σπουδαία πράγματα. Απλά ξέρουν να βάζουν βενζίνη και να δίνουν τα σωστά ρέστα».

«Άρα, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως πήρανε τη δουλειά γιατί ζητούσαν λιγότερα λεφτά», είπε ο Δούκας, κουρασμένος από την τροπή που είχε πάρει η υπόθεση.

«Ακριβώς! Μάθαμε από τον πρωϊνό υπάλληλο του βενζινάδικου που δούλευα πως ο ιδιοκτήτης τους πληρώνει τα μισά από όσα έδινε σε εμάς! Και ασφαλώς, ούτε κουβέντα για ασφάλιση!»

«Τα φτηνά εργατικά χέρια των ξένων είναι ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζει όλη η Ευρώπη», αναστέναξε ο Δούκας. «Δυστυχώς, δεν υπάρχει νόμος που να εμποδίζει τα αφεντικά σας να προσλάβουν ξένους. Εγώ, πού κολλάω σε όλη αυτή την ιστορία;»

Ο Καρούσης σηκώθηκε από το κάθισμά του, ακούμπησε τα χέρια του στο γραφείο του Δούκα και έγειρε το κεφάλι του μέχρι που σχεδόν κόλλησε στο δικό του. «Όλους αυτούς τους ξένους φαίνεται να τους εκμεταλλεύεται ένα μονάχα πρόσωπο ή μια κλίκα παρανόμων! Ξενυχτήσαμε ένα βράδυ με το αυτοκίνητο του κουμπάρου μου και το είδαμε με τα μάτια μας! Ένα φορτηγάκι αφήνει τον καθένα μπροστά στο αντίστοιχο βενζινάδικο μόλις νυχτώσει και τον ξαναπαίρνει το επόμενο ξημέρωμα!»

«Και μάθατε από πού έρχονται και πού γυρίζουν;»

Ο Καρούσης στραβομουτσούνιασε. «Πήραμε το φορτηγάκι από πίσω. Κατέληξε σε ένα δυόροφο σπίτι, κοντά στους Άγιους Θεόδωρους». Έδωσε την περιγραφή του σπιτιού και το χιλιόμετρο στο οποίο βρισκόταν.

«Κρατήσατε τουλάχιστον τον αριθμό του αυτοκινήτου;» ρώτησε ο Δούκας.

«Τον έχω σ'αυτό εδώ το χαρτί», είπε ο Καρούσης και έδωσε μια σελίδα από ημερολόγιο στον Δούκα. «Είμαστε απλοί μεροκαματιάρηδες άνθρωποι και δεν ξέρουμε από αυτά. Εσείς σίγουρα μπορείτε να μάθετε σε ποιον ανήκει ή αν είναι κλεμμένο».

«Αυτό θέλετε από μένα;» ρώτησε ο Δούκας,

κοιτάζοντάς τους υπολογιστικά.

«Αυτό που θέλουμε είναι να μας βρεις ποιος είναι αυτός που μας έφαγε τη δουλειά κι αν υπάρχει κάποιο πάτημα για να του τη φέρουμε και να ξαναγυρίσουμε στις θέσεις μας» είπε ο Πετρουλάκης. Έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του μερικά πεντοχίλιαρα. «Συγκεντρώσαμε ένα αρκετά σημαντικό ποσό μαζί με όσους απολυμένους βρήκαμε. Αν ξαναπιάσουμε δουλειά, θα πάρεις κι άλλα».

Ο Δούκας κοίταξε τα πεντοχίλιαρα. Δεν ήταν πολλά, αλλά μια και δεν είχε τί άλλο να κάνει...

«Πολύ καλά», είπε τελικά στους δυο άνδρες, παίρνοντας τα χρήματα από το χέρι του Πετρουλάκη. «Θα δω τί μπορώ να κάνω. Μέχρι μεθαύριο το πρωί, νομίζω πως θα έχω κάποια νέα. Πέστε μου τώρα τις διευθύνσεις των βενζινάδικων όπου δουλεύατε και τα ονόματα των αφεντικών σας...»

Μερικά τηλεφωνήματα σε γνωστούς του στο υπουργείο Συγκοινωνιών και στην Ασφάλεια, του αποκάλυψαν πως το φορτηγάκι δεν ήταν κλεμμένο, αλλά ανήκε σε κάποιο Κωσταντίνο Αριστόπουλο που έμενε στους Άγιους Θεόδωρους και είχε κάποιες μικροκαταδίκες για απάτες, εκβιασμούς και σωματικές βλάβες.

Είχε πια μεσημεριάσει, αλλά αποφάσισε να μείνει στο γραφείο του μέχρι τις δύο, με την ελπίδα πως η γκίνια του είχε σπάσει. Ωστόσο, κανείς δεν μπήκε μέσα, κι έτσι τελικά βγήκε

μέσα στο καυσαέριο της Ομόνοιας και πήρε το τρόλεϊ για την Κυψέλη.

Γύρισε σπίτι του, έφαγε και ξάπλωσε. Κατά τις πέντε σηκώθηκε, φόρεσε ένα ξεβαμμένο τζιν κι ένα τριμμένο πουλόβερ, μπήκε στην παλιά Μερσέντες και πήρε το δρόμο για την εθνική Αθηνών-Κορίνθου.

Είχε αποφύγει να κάνει αυτή τη διαδρομή μετά από τη φοβερή του εμπειρία με το δαιμονικό δολοφόνο των γιατρών, κι έτσι ένιωθε τώρα κάποια ανατριχίλα, καθώς το αυτοκίνητο ακολουθούσε τον ήλιο προς τη δύση του. Τελικά, ένα χιλιόμετρο πιο κάτω από το σημείο που του είχαν πει, άφησε το αυτοκίνητο σε ένα δημόσιο πάρκινγκ και συνέχισε με τα πόδια.

Το σπίτι ήταν καμιά διακοσιαριά μέτρα πάνω από την εθνική, σε μια περιοχή αρκετά απόμερη. Το περιτριγύριζε μια ψηλή μάντρα ενώ η καγγελωτή είσοδος ήταν κλειστή. Στο κουδούνι της εξώθυρας δεν υπήρχε κανένα όνομα, αλλά μια μεγάλη τσίγκινη επιγραφή δεμένη με σύρμα έγραφε «ΠΡΟΣΟΧΗ, ΣΚΥΛΙΑ».

Χτύπησε το κουδούνι και περίμενε. Ο ήχος του κουδουνιού λες κι ήταν ένα σύνθημα, γιατί σχεδόν αμέσως μέσα από τους θάμνους ξεπετάχτηκαν δυο τεράστια ντόμπερμαν, που έπεσαν πάνω στα κάγγελα λες κι ήθελαν να τα σπάσουν, γαβγίζοντας και καρφώνοντας τον Δούκα με τα διαβολικά τους μάτια. Παρά τα σίδερα που τους χώριζαν, ο Δούκας έκανε άθελά του δυο βήματα πίσω, βάζοντας το χέρι του στη Μπερέτα που είχε κρυμμένη στην ε-

σωτερική τσέπη του μπουφάν.

Ένα λεπτό αργότερα, πίσω από τα δέντρα εμφανίστηκε ένας γιγαντόσωμος τύπος, όπως αυτούς που συναντά κανείς στα γυμναστήρια ή στις εισόδους των κλαμπ και κοίταξε τον Δούκα από πάνω μέχρι κάτω με τα μικροσκοπικά του μάτια ενώ ταυτόχρονα τραβούσε τα δυο σκυλιά από τα κολλάρα τους.

«Τί ζητάς;» ρώτησε ψυχρά.

Ο Δούκας, που για μια στιγμή αιφνιδιάστηκε από αυτή την απρόσμενη υποδοχή, έχασε τα λόγια του, αλλά τελικά κατάφερε να πει με όσο περισσότερη φυσικότητα μπορούσε:

«Ψάχνω για δουλειά, και κάποιος φίλος μου είπε πως θα μπορούσατε να μου βρείτε από εδώ. Δεν ζητάω πολλά, ίσα να τη βγάλω μέχρι να έρθει η εποχή του τρύγου στο χωριό μου».

«Σε πληροφόρησαν λάθος», του είπε ο άνδρας, κοιτάζοντάς τον με ένα βλέμμα που φαίνονταν να διαπερνά την ψυχή του και να διαβάζει το μυαλό του. «Στον ιδιοκτήτη του σπιτιού δεν αρέσουν καθόλου οι ενοχλήσεις. Αν σε ξαναβρώ να τριγυρνάς εδώ γύρω, θα αμολύσω τα σκυλιά».

Ο Δούκας σήκωσε τους ώμους δήθεν αδιάφορα, έκανε μεταβολή και ξαναβγήκε στο δρόμο. Συλλογίστηκε απορημένος. Αυτό που είχε ξεκινήσει σαν μια απλή υπόθεση φαινόταν να ξετυλίγεται σε ένα μυστήριο βαθύτερο από ό,τι περίμενε.

Μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο κάτω, είχε εντοπίσει μια μισοκτισμένη οικοδομή. Ευτυ-

χώς, είχε σκεφτεί να φέρει μαζί του ένα ζευγάρι ισχυρά κυάλια τσέπης. Ανέβηκε στο γιαπί, κι ενώ ο ήλιος χανόταν πίσω από τα βουνά, ξάπλωσε μπρούμητα στο τσιμέντο και έστρεψε τα κυάλια του προς τη μεριά της έπαυλης.

Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Μερικά λεπτά αργότερα, ένα μικρό κλειστό φορτηγάκι, όπως ακριβώς του το είχαν περιγράψει ο Καρούσης κι ο Πετρουλάκης, σταμάτησε μπροστά στην είσοδο της έπαυλης. Η σιδερένια πύλη άνοιξε από τον γιγαντόσωμο άνδρα και το αυτοκίνητο παρκάρισε μπροστά στην κεντρική πόρτα του σπιτιού. Τα δέντρα, η απόσταση και οι σκιές του σούρουπου δεν του επέτρεπαν να διακρίνει καλά τις μορφές που βγήκαν η μια πίσω από την άλλη και επιβιβάστηκαν στο αυτοκίνητο, αλλά θα πρέπει να μέτρησε επτά ή οκτώ. Το φορτηγάκι βγήκε πάλι στην εθνική και με μεγάλη ταχύτητα άρχισε να κατευθύνεται προς την Αθήνα.

Ο Δούκας, ξέροντας πως ήταν αδύνατον να προλάβει το φορτηγάκι, παρακολούθησε για μερικά ακόμα λεπτά την έπαυλη, αλλά δεν είδε τίποτε το ιδιαίτερο. Τελικά, έβαλε τα κυάλια στην τσέπη και επέστρεψε πίσω στη Μερσέντες. Δεν χρειαζόταν να βιαστεί. Είχε στην τσέπη του όλο το δρομολόγιο του περίεργου αυτοκινήτου.

Σταμάτησε πρώτα στο βενζινάδικο που δούλευε ο Καρούσης. Η παλιά Μερσέντες του κατάπινε αγόρταγα τη βενζίνη, κι έτσι δεν χρειαζόταν καν να προσποιηθεί ότι το τεπόζιτό του ήθελε γέμισμα.

Βγήκε δήθεν αδιάφορα και πλησίασε τον άνδρα που στεκόταν ακίνητος δίπλα στην αντλία. Φορούσε μονάχα μια λεπτή φανέλλα και δεν φαινόταν να ενοχλείται από το τσουχτερό κρύο που έφερνε ο αέρας από τη μεριά της θάλασσας. Στο λιγοστό φως του βενζινάδικου το πρόσωπό του έμοιαζε σκεπασμένο με ένα παράξενο μέικ απ, που ωστόσο δεν μπορούσε να κρύψει ολότελα την αρρωστημένη χλωμάδα του. Τα μάτια του ήταν θολά σαν ψόφιου ψαριού και είχε μια μεγάλη μελανιά στον δεξιό του κρόταφο, λες κι είχε πέσει κάτω πολύ πρόσφατα.

«Καλησπέρα, φίλε», του είπε ο Δούκας.

Εκείνος συνέχισε να κοιτάζει στο κενό.

«Βάλε μου δυο χιλιάδες βενζίνη».

Το κοκκαλιάρικο χέρι σήκωσε μηχανικά τη μάνικα και την έχωσε το στόμιο στο ρεζερβουάρ.

Ο Δούκας παρατηρούσε τα θαμπά μάτια που ήταν καρφωμένα στο μετρητή. Το δάχτυλο τραβήχτηκε πίσω ακριβώς στις δύο χιλιάδες.

«Από εδώ τριγύρω είσαι;» τον ρώτησε ο Δούκας. «Είχα έναν φίλο που δούλευε κάποτε εδώ».

«Δύο χιλιάδες, παρακαλώ», ακούστηκε η αργόσυρτη βραχνή φωνή του υπάλληλου.

«Δεν είσαι και πολύ ομιλητικός, έτσι;»

«Δύο χιλιάδες, παρακαλώ».

Ο Δούκας τον πλήρωσε και τον είδε να χώνει τα χιλιάρικα στη λιγδιασμένη τσέπη του.

«Ευχαριστώ πολύ. Καλό ταξίδι», είπε ο άν-

δρας και επέστρεψε στη θέση του δίπλα στην αντλία.

Ο Δούκας έκανε να μπει μέσα στο αυτοκίνητο, και μετά μετάνοιωσε και ξαναβγήκε. Παρατήρησε πάλι προσεκτικά τον υπάλληλο που κοιτούσε στο κενό. Αποφάσισε να επιβεβαιώσει τις υποψίες του.

«Βάλε μου άλλες πενήντα δραχμές βενζίνη».

Ο υπάλληλος, αμίλητος, ξανάπιασε τη μάνικα και έβαλε στο ρεζερβουάρ ακριβώς πενήντα δραχμές.

«Πενήντα δραχμές, παρακαλώ».

Ο Δούκας του έδωσε ένα πεντοχίλιαρο και είδε τον υπάλληλο να βγάζει ένα μάτσο χαρτονομίσματα και να μετράει υπομονετικά τα ρέστα. Ο Δούκας ήταν έκπληκτος. Οποιοσδήποτε φυσιολογικός άνθρωπος θα τον είχε βρίσει ή τουλάχιστον θα είχε διαμαρτυρηθεί. Ο υπάλληλος, όμως, συμπεριφερόταν σαν υπομονετικός περιπτεράς που έδινε ρέστα για ένα κουτί σπίρτα.

«Ευχαριστώ πολύ. Καλό ταξίδι», είπε η αργή φωνή με τη σλάβικη προφορά, και ο υπάλληλος πήγε πάλι να καθίσει ακίνητος δίπλα στην αντλία.

Λίγη ώρα αργότερα, ο Δούκας σταμάτησε μπροστά στο βενζινάδικο όπου δούλευε προηγουμένως ο Πετρουλάκης. Ο νέος υπάλληλος, ένας κοντός ξερακιανός πενηντάρης με πολύ αραιά μαλλιά γέμιζε εκείνη τη στιγμή το τεπόζιτο ενός φορτηγού. Ο Δούκας έσβησε

τη μηχανή και τον παρακολουθούσε πίσω από το παρμπρίζ να μένει ακίνητος στην ίδια θέση μέχρι που ο αυτόματος μηχανισμός της αντλίας να κλείσει τη στιγμή που το ρεζερβουάρ ξεχείλιζε.

Ο οδηγός της νταλίκας δεν είχε διάθεση για πολλές κουβέντες. Πλήρωσε και έφυγε αμέσως. Ο Δούκας άνοιξε το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, ψαχούλεψε κι έβγαλε μια καρφίτσα. Ύστερα, άνοιξε την πόρτα και πλησίασε τον υπάλληλο.

Από κοντά, έβλεπε πως αυτός ήταν σε χειρότερη κατάσταση από τον προηγούμενο. Έσερνε τα βήματά του και ανέδιδε μια φοβερή μυρωδιά ψοφιμιού. Το πρόσωπό του ήταν ακόμα πιο χλωμό και τα βλέφαρα σχεδόν σφαλισμένα πάνω από τα θαμπά μάτια.

«Εννιακόσιες πενήντα πέντε δραχμές βενζίνη», είπε ο Δούκας και ύστερα πήγε πίσω από τον υπάλληλο. Καθώς εκείνος έβαζε τη βενζίνη, ο Δούκας του κάρφωσε με όλη του τη δύναμη την καρφίτσα στον πισινό.

Η μόνη αντίδραση του άνδρα ήταν πως με τη φόρα του χτυπήματος έχασε λίγο την ισορροπία του και έκανε ένα βήμα μπροστά. Ύστερα, όμως, συνέχισε να γεμίζει το τεπόζιτο σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Ο Δούκας είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα. Είχε δει αρκετά. Έβαλε ένα χιλιάρικο μέσα στα άτονα δάχτυλα του υπάλληλου, έκλεισε το τεπόζιτο, κι ενώ εκείνος ψαχούλευε νωθρά για να του δώσει τα ρέστα, μπήκε στη Μερσέντες και έφυγε φουλαριστός για την Αθήνα

σαν να τον κυνηγούσαν χίλιοι διάβολοι.

Όλο εκείνο το βράδυ, ο Δούκας έμεινε ξάγρυπνος. Ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι, με το βλέμμα καρφωμένο στο λεκέ υγρασίας του ταβανιού, σκεφτόταν τί έπρεπε να κάνει στη συνέχεια. Ήταν ολοφάνερο πως κάποιος ή κάποιοι εκμεταλλεύονταν ναρκομανείς και τους έβαζαν να πουλούν την εργασία τους για ελάχιστα χρήματα, ίσως για να μπορέσουν να εξασφαλίσουν τη δόση τους. Το πιο λογικό θα ήταν να ειδοποιήσει την αστυνομία και να αφήσει αυτούς να αναλάβουν τα υπόλοιπα. Ο Δούκας, όμως, όπως και πολλοί άλλοι έξυπνοι άνθρωποι, είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: τη ματαιοδοξία του. Μέσα στο μυαλό του είχε σχηματίσει ήδη τους πρώτους τίτλους των εφημερίδων της επόμενης εβδομάδας: «ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΕΞΑΡΘΡΩΝΕΙ ΣΠΕΙΡΑ ΕΜΠΟΡΩΝ ΛΕΥΚΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ» «Ο ΔΟΥΚΑΣ ΔΙΝΕΙ ΦΟΒΕΡΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗ ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ» «ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΣΑ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΕ Η ΔΙΩΞΗ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ»... Η διαφήμιση που θα του γινόταν θα ήταν απίστευτη. Θα έπαιρνε τόσα τηλεφωνήματα που θα έπρεπε να εγκαταστήσει τηλεφωνικό κέντρο... Θα είχε τρεις πανέμορφες γραμματείς για να κανονίζουν τα ραντεβού του... Θα προσλάμβανε άλλους πέντε ιδιωτικούς ντετέκτιβ για τις μικροδουλειές.. και γιατί όχι δέκα; Θα... Θα... Θα...

Ο ήλιος που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο τον ξύπνησε. Κοίταξε το ρολόι του ξαφ-

νιασμένος. Τον είχε πάρει ο ύπνος λίγο πριν το ξημέρωμα, κι η ώρα ήταν τώρα δέκα. Άρχισε να καταστρώνει το σχέδιό του. Προφανώς, μια διάρρηξη του σπιτιού με το φως της μέρας θα ήταν παρακινδυνευμένη, αφού όλοι οι ναρκομανείς μάλλον έμεναν εκεί. Η ληθαργικότητά τους στα βενζινάδικα ίσως να οφειλόταν στο γεγονός ότι μόλις είχαν πάρει τη δόση τους και το πρωί να ήταν επικίνδυνοι, ειδικά αν είχαν κάποιον να τους δίνει εντολές. Έπρεπε να σιγουρευτεί για το δρομολόγιο του μικρού κλειστού φορτηγού και το επόμενο βράδυ να μπει στη βίλλα την ώρα που ο οδηγός και οι επιβάτες του θα έλειπαν. Η μάντρα ήταν αρκετά χαμηλή, και με την κατάλληλη εξάρτηση θα τη σκαρφάλωνε εύκολα, ειδικά στο πίσω μέρος όπου υπήρχαν και πολλά δέντρα. Τα σκυλιά δεν τα φοβόταν. Ένας φίλος του ντέτεκτιβ από την Αγγλία, με τον οποίο είχε γνωριστεί πριν δυο καλοκαίρια στη Σύρο, του είχε κάνει δώρο μια μικρή σφυρίχτρα που έβγαζε υπέρηχους σε μια συχνότητα που ηρεμούσε ή ακόμα και έκανε ληθαργικά όλα τα σκυλιά. Ήταν πατέντα κάποιου Γερμανού εφευρέτη, αλλά δεν κυκλοφορούσε στο εμπόριο γιατί η κοινοτική νομοθεσία την είχε κρίνει παράνομη και επικίνδυνη.

Έμενε μονάχα ο γιγαντόσωμος τύπος και όσοι άλλοι πιθανώς να κατοικούσαν μέσα στη βίλλα. Αν έβλεπε τα σκούρα, μπορούσε πάντα να κάνει πίσω πριν τον εντοπίσουν, αν και με το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού και την απειλή του πιστολιού ίσως η ιστορία αυτή να τέ-

λειωνε πριν καλά-καλά αρχίσει. Ύστερα, ένα τηλεφώνημα στην αστυνομία, και η φήμη του Ιάσονα Δούκα θα έφτανε σε δυσθεόρατα ύψη.

Όταν πήγε στο γραφείο, πήρε στο τηλέφωνο τον Πετρουλάκη. Απέφυγε να του δώσει πολλές λεπτομέρειες, λέγοντάς του μόνο πως βρισκόταν στα ίχνη μιας σπείρας εκμετάλλευσης λαθρομεταναστών και πως σύντομα θα είχαν νέα του. Το τηλέφωνο δεν ξαναχτύπησε, ούτε και κάποιος πελάτης τον επισκέφτηκε, αλλά ο Δούκας δεν νοιαζόταν πια καθόλου. Αποφάσισε να γυρίσει στο σπίτι του νωρίς και να ξεκουραστεί, αφού σε λίγες μέρες σίγουρα θα δούλευε υπερωρίες.

Μια ώρα νωρίτερα από την προηγούμενη μέρα, μπήκε στο αυτοκίνητο και πήρε το δρόμο για την εθνική. Αφησε το αυτοκίνητο στο ίδιο σημείο, ανέβηκε στην έρημη οικοδομή και άρχισε να παρακολουθεί υπομονετικά την έπαυλη. Ο γιγαντόσωμος άνδρας ήταν καθισμένος στο κεφαλόσκαλο του σπιτιού και κάπνιζε. Για μια στιγμή, η πόρτα μισάνοιξε και ο άνδρας γύρισε το κεφάλι και μίλησε με κάποιον στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο Δούκας δεν μπορούσε να είναι βέβαιος πως ήταν άνδρας ή γυναίκα, αλλά φορούσε ένα άσπρο κοστούμι ή ποδιά.

Το φορτηγάκι έφτασε μερικά λεπτά πριν δύσει ο ήλιος και τώρα ο Δούκας μπόρεσε να σιγουρευτεί ότι υπήρχε και συνοδηγός. Η πόρτα του σπιτιού άνοιξε και εννιά άνδρες προχώρησαν με αργά βήματα και επιβιβάστηκαν, με προτροπές του συνοδηγού και του

φρουρού. Τα κυάλια του Δούκα έπεσαν πάνω στα σκυλιά και πρόσεξε πως τα ζώα φαίνονταν φοβισμένα και είχαν τραβηχτεί σε μια γωνιά με το κεφάλι χωμένο ανάμεσα στα πόδια.

Το φορτηγάκι κατευθύνθηκε προς την Αθήνα, ενώ ο Δούκας τράβηξε μέχρι επάνω το φερμουάρ του μπουφάν του και βάλθηκε να παρακολουθεί υπομονετικά την έπαυλη. Ο φρουρός σε λίγη ώρα μπήκε μέσα και κάποιο φως άναψε σε ένα παράθυρο.

Η ώρα περνούσε...

Ο Δούκας κοιτούσε συνεχώς το ρολόι του και αναρωτιόταν μήπως ήταν σκόπιμο να έκανε εκείνο το βράδυ αυτό που σκόπευε να κάνει το επόμενο. Ωστόσο, πίεσε τον εαυτό του να συγκρατηθεί. Μιάμιση ώρα αργότερα, το φορτηγάκι επέστρεψε, ο φύλακας άνοιξε την είσοδο και τελικά μπήκε με τον οδηγό και τον συνοδηγό μέσα στο σπίτι. Ο Δούκας περίμενε μισή ώρα ακόμα, αλλά δεν είδε καμιά κίνηση κι έτσι κατάλαβε πως οι άνδρες θα διανυκτέρευαν στην έπαυλη και θα ξεκινούσαν πάλι για την «παραλαβή» το ερχόμενο ξημέρωμα.

Ο Δούκας γύρισε στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε για την Αθήνα. Στο δρόμο, έρριξε μια ματιά στα βενζινάδικα που είχε τσεκάρει με τη βοήθεια των δυο απολυμένων. Σ'αυτό που δούλευε ο Πετρουλάκη, ο υπάλληλος είχε αλλάξει. Αντί για τον μαδημένο κοντό σαραντάρη, υπήρχε τώρα στη θέση του ένας ψηλός νεαρός με καστανά μαλλιά, που δεν έδειχνε όμως, περισσότερη ζωηράδα από τον προκάτο-

χό του. Ο Δούκας κούνησε το κεφάλι σκεπτικά και προσπέρασε.

Το επόμενο πρωί, την ώρα που έφτανε έξω από την πόρτα του γραφείου του, άκουσε το τηλέφωνο από μέσα να χτυπάει. Μέσα στη βιασύνη του τα κλειδιά του έπεσαν κάτω και έκανε αρκετά δευτερόλεπτα μέχρι να ανοίξει. Όρμησε τρέχοντας προς το τηλέφωνο, παρακαλώντας όποιον τον έπαιρνε να το κρατήσει για λίγο ακόμα σηκωμένο. Τελικά, σήκωσε λαχανιασμένος το ακουστικό.

«Εμπρός...»

«Ο κύριος Δούκας;» Ήταν η λεπτή, παιχνιδιάρικη φωνή μιας νεαρής γυναίκας.

«Ο ίδιος».

«Δεν με γνωρίζετε... Λέγομαι Χρυσούλα Καρούση. Θα γνωρίζετε το θείο μου, τον Κωσταντή Καρούση. Νομίζω πως σας επισκέφθηκε προχθές».

«Είναι αλήθεια».

«Κύριε Δούκα, ο θείος μου αναγκάστηκε να φύγει για το χωριό του ώστε να παραβρεθεί στην κηδεία ενός στενού μας συγγενούς. Μου άφησε, όμως, κάποιες σημαντικές πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση που σας έχει αναθέσει που νομίζω ότι θα σας φανούν πολύ χρήσιμες».

«Και ποιές είναι αυτές οι πληροφορίες;»

«Νομίζω πως θα είναι καλύτερα να τα πούμε από κοντά. Φοβάμαι μήπως παρακολουθούν το τηλέφωνό μου». Του έδωσε μια διεύθυνση κάπου στη Νίκαια.

«Σας βολεύει να έρθω το μεσημέρι κατά τις τέσσερις;» είπε ο Δούκας, που παρά τη δελεαστική φωνή της κοπέλας δεν είχε διάθεση να κάνει διπλή διαδρομή.

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα. Θα έχω έτοιμο και καφέ».

Το τηλέφωνο έκλεισε. Ο Δούκας έτριψε το σαγόνι του συλλογισμένος. Πάντως, δεν είχε τίποτα να χάσει με το να περάσει από τη Νίκαια στο δρόμο του προς τη βίλλα. Ποιος ήξερε, ίσως να στεκόταν τυχερός από πολλές απόψεις.

Έχοντας βάλει τη Μπερέτα του στην ειδική θήκη κάτω από τη μασχάλη του κι ένα μικρό στιλέττο στο εσωτερικό της κνήμης, φορώντας το αλεξίσφαιρο γιλέκο του και με τη σφυρίχτρα των υπέρηχων στην τσέπη, ένιωθε πλήρως εξοπλισμένος. Παρ'όλο που δεν ήταν προληπτικός, από τότε που είχε διαβάσει ένα βιβλίο κάποιου Ματσακούνη για τις δυνάμεις των πολύτιμων λίθων, κουβαλούσε τις τελευταίες μέρες στην τσέπη του ένα μικρό σακκουλάκι με κρυστάλλους, και πίστευε πως ίσως αυτοί να ήταν που του είχαν αλλάξει την τύχη του.

Έτσι, στις τέσσερις και δέκα, ανέβηκε άνετος τα σκαλιά της μικρής μονοκατοικίας στη Νίκαια και χτύπησε το κουδούνι. Η κοπέλλα που του άνοιξε ήταν περίπου είκοσι χρονών και πανέμορφη. Τα ξανθά μαλλιά της έπεφταν ίσια μέχρι τους ώμους και το κοντό εμπριμέ φόρεμα που φορούσε, παρ'ότι φτωχικό, τόνιζε με χάρη το λεπτό καλλίγραμμο σώμα της.

«Ο κύριος Δούκας;» ρώτησε χαμογελώντας και αποκαλύπτοντας δυο σειρές από τέλεια άσπρα δόντια».

«Αυτοπροσώπως», είπε ο Δούκας και πέρασε μέσα.

Η κοπέλα τον οδήγησε σε ένα απλό σαλόνι και ο Δούκας κάθισε σε μια πολυθρόνα. Η κοπέλα κάθισε ακριβώς απέναντί του, χαρίζοντας του μια θέα των καλλίγραμμων ποδιών της και του στητού στήθους που ξεπρόβαλλε μέσα από το ντεκολτέ του φουστανιού.

«Χάρηκα πάρα πολύ που ήρθατε, κύριε Δούκα», του είπε, χώνοντας το κεφάλι ανάμεσα στους ώμους σε μια χαρακτηριστική κίνηση κοριτσίστικης αμηχανίας.

«Μπορείς να με λες Ιάσονα», είπε ο Δούκας, χαρίζοντάς της το πιο άνετο χαμόγελό του.

«Ωραία, λοιπόν... Ιάσονα. Όπως σου είπα, με λένε Χρυσούλα και είμαι ανηψιά του Κωσταντή Καρούση. Ο θείος μου έμαθε χθες από κάποιον άλλο απολυμένο μερικά πολύ σημαντικά πράγματα... αλλά νομίζω πως θα τα λέγαμε καλύτερα πίνοντας έναν καφέ».

«Ωραία, λοιπόν».

«Πώς τον πίνεις; Ή, μάλλον, καλύτερα να τους κάνω και τους δυο μέτριους. Έχεις ένα πολύ όμορφο σώμα και είναι κρίμα να το χαλάσεις με την πολλή ζάχαρη».

Πριν ο Δούκας προλάβει να απαντήσει, η κοπέλα είχε χωθεί στην κουζίνα.

Ο Δούκας κοίταξε το ρολόι του... Είχε ακόμα λίγη ώρα στη διάθεσή του. Θα κοιτούσε να

την εκμεταλλευτεί όσο γινόταν καλύτερα, αν και ο,τιδήποτε σοβαρό θα έπρεπε να περιμένει την επόμενη μέρα, μια και η αποστολή που είχε μπροστά του δεν του επέτρεπε υπερβολές.

Η κοπέλα επέστρεψε μετά από λίγα λεπτά με δυο φλυτζάνια και έβαλε το ένα στο τραπεζάκι δίπλα στο Δούκα.

«Στην υγεία μας, λοιπόν», είπε, σηκώνοντας το δικό της φλυτζάνι. «Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία».

«Κι εγώ το ίδιο», είπε ο Δούκας, ρουφώντας μια γουλιά καφέ. Προσπάθησε να κρύψει έναν μορφασμό. Η κοπέλα φαινόταν να μισεί πραγματικά τη ζάχαρη.

«Πες μου, πρώτα», είπε η κοπέλα, πριν εκείνος προλάβει να μιλήσει. «Βρήκες κάποια άκρη σ'αυτή την υπόθεση που τόσο μας απασχολεί όλους μας;»

Ο Δούκας την κοίταξε για μερικές στιγμές με επιφύλαξη, αλλά τα μάτια της κοπέλας πρόδιδαν τη μεγαλύτερη αθωότητα και ειλικρίνεια. Ρούφηξε άλλη μια γουλιά καφέ και είπε: «Μάλλον πρόκειται για κάποιο κύκλωμα εμπόρων ναρκωτικών που εκμεταλλεύονται λαθρομετανάστες».

«Κάτι τέτοιο μου έδωσε να καταλάβω κι ο θείος μου. Ειδοποίησες την αστυνομία;»

«Θέλω πρώτα να συγκεντρώσω περισσότερα στοιχεία».

«Επισκέφτηκες το μέρος όπου βρίσκονται;»

«Όχι, αλλά σκοπεύω να το κάνω πολύ σύ-

ντομα». Ένιωθε το κεφάλι του παράξενα ανάλαφρο.

«Είμαι σίγουρη πως η επιθυμία σου θα εκπληρωθεί», είπε η κοπέλα και αυτή τη φορά τα μάτια της γυάλισαν περίεργα.

Πολύ αργά, ο Δούκας συνειδητοποίησε την παγίδα στην οποία είχε πέσει σαν πρωτάρης. Το φλυτζάνι του καφέ έσπασε στο μαρμάρινο πάτωμα, καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί από την πολυθρόνα. Το σώμα του είχε ξαφνικά μουδιάσει.

«Γαμώτο...» Με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε να σταθεί στα πόδια του, αλλά την άλλη στιγμή σωριαζόταν μέσα στα χέρια της κοπέλας που τον έπιανε με μεγάλη επιδεξιότητα και τον ακουμπούσε κάτω.

Οι έξυπνοι άνδρες έχουν συχνά ένα ακόμα ελάττωμα εκτός από τη ματαιοδοξία: Την αδυναμία τους στις όμορφες γυναίκες. Να είναι άραγε τόσο έξυπνοι όσο θέλουν να νομίζουν;

Το πρώτο πράγμα που είδε ο Δούκας καθώς συνήλθε, ήταν το φως ενός γυμνού γλόμπου στο ταβάνι από πάνω του. Προσπάθησε να κινηθεί αλλά δεν τα κατάφερε. Συνειδητοποίησε πως ήταν δεμένος πάνω σε ένα μεγάλο τραπέζι. Βογγώντας από τον πόνο, ανασήκωσε λίγο το κεφάλι προσπαθώντας να δει γύρω του. Τα μάτια του εστιάστηκαν πάνω σε πρόσωπα που βρισκόταν γύρω του: Ήταν τρεις άνδρες και μια γυναίκα. Στην αρχή του φάνηκε πως δεν γνώριζε κανέναν, αλλά μετά διέκρινε πίσω από το βαρύ μέικ-απ το πρόσω-

πο της κοπέλας που του είχε συστηθεί σαν Χρυσούλα Καρούση. Έγειρε πάλι πίσω το κεφάλι, ξεφυσώντας βαριά. Την είχε πολύ, μα πάρα πολύ άσχημα.

Ο ένας από τους άνδρες πλησίασε και στάθηκε από πάνω του. Ήταν γύρω στα πενήντα, γεροδεμένος, με ένα περιποιημένο ψαρό μουστάκι. Φορούσε ένα κάπως παλιομοδίτικο κοστούμι με φαρδιά γραβάτα.

«Κύριε Δούκα, νομίζω πως θα ήταν αγένεια να μη συστηθώ. Λέγομαι Γιάννης Μήτρου και είμαι αυτό που θα αποκαλούσες «ελεύθερος επιχειρηματίας».

«Εσύ είσαι εκείνος που εκμεταλλεύεται αυτούς τους δύστυχους ναρκομανείς;» ρώτησε ο Δούκας, προσπαθώντας να βρει χρόνο για να σκεφτεί τί θα κάνει.

«Ναρκομανείς;» είπε ο Μήτρου, γελώντας. «Νομίζω πως βλέπεις πολλά αστυνομικά σήριαλ στην τηλεόραση, κύριε Δούκα. Όχι, η αλήθεια είναι κάπως πιο απλή, αν και πολύ πιο μακάβρια». Γύρισε το κεφάλι. «Γιατρέ, εξήγησε στον κύριο Δούκα τί εννοώ».

Στο οπτικό πεδίο του Δούκα μπήκε ένας δεύτερος άνδρας. Δεν θα πρέπει να ήταν πάνω από τριάντα πέντε χρονών, αν και του έλειπαν σχεδόν όλα τα μαλλιά. Φορούσε χοντρά μυωπικά γυαλιά, είχε μια τάση προς την παχυσαρκία και το πρόσωπό του ήταν σημαδεμένο από μια άσχημη εξέλιξη εφηβικής ακμής.

«Απο'δώ ο επιστήμονάς μας, ο Ηρακλής Παπαστάμου. Γιατρέ, εξήγησε σε παρακαλώ στον κύριο Δούκα τη φύση των «υπαλλήλων»

μας αλλά και τον απώτερο σκοπό μας».

Ο άνδρας με την άσπρη μπλούζα έπλεξε τα χέρια του μπροστά στο στήθος του και για ένα λεπτό έμεινε αμίλητος, πασχίζοντας να βρει τις κατάλληλες λέξεις.

«Σ'αυτό το σπίτι δίνουμε μια μεγάλη μάχη... Τη μεγαλύτερη ίσως μάχη της ανθρωπότητας. Τη μάχη ενάντια στον ίδιο το θάνατο».

Ο Δούκας τον κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει.

«Για χρόνια προσπαθώ να βρω έναν τρόπο για να φέρνω τη νεκρή σάρκα πίσω στη ζωή. Με θεωρείτε τρελό, κύριε Δούκα; Το ίδιο έλεγαν και οι συνάδελφοί μου στη Γενεύη και την Αθήνα». Τα μάτια του Παπαστάμου γυάλιζαν παράξενα πίσω από τα χοντρά γυαλιά και μικρές σταγόνες ιδρώτα είχαν δημιουργηθεί στο πλαδαρό του μέτωπο. «Όμως, εγώ βρίσκομαι πια στην τελική ευθεία. Είναι ζήτημα χρόνου να βρω την τέλεια αναλογία στη δόση που θα ξαναφέρνει τους νεκρούς πίσω στη ζωή, χωρίς καμιά παρενέργεια».

Ένα κρύο ρίγος διαπέρασε τον Δούκα, αλλά προσπάθησε να αστειευτεί. «Μήπως αντί να διαβάζεις φαρμακολογία στη σχολή, μάθαινες απέξω το Τέρας του Φρανκενστάιν;»

Ο Μήτρου έσκυψε πάνω από το πρόσωπο του Δούκα, έτσι ώστε η βαριά μυρωδιά καπνού που ανέδιδε έκανε το Δούκα να μορφάσει. «Ο γιατρός μας δεν είναι καθόλου μα καθόλου τρελός, κύριε Δούκα. Και αφού σύντομα θα βάλεις κι εσύ το λιθαράκι σου στην πρόοδο της επιστήμης, δεν μπορώ παρά να σου πα-

ρουσιάσω μια απόδειξη των λεγόμενών του. Από αυτόν, άλλωστε μάθαμε πως ήσουν κι εσύ ανακατεμένος σ'αυτή την υπόθεση». Γύρισε το κεφάλι. «Καρούση, για έλα εδώ».

Ο Δούκας ακολούθησε όσο του επέτρεπαν τα δεσμά του το βλέμμα του Μήτρου, και τότε ένιωσε την καρδιά του να τρεμουλιάζει και να προσπάθεί να πεταχτεί από το στήθος του όπως ένα ποντίκι από τη φάκα. Το πλάσμα που πλησίαζε ήταν πράγματι ο Καρούσης, ή τουλάχιστον ό,τι είχε απομείνει από αυτόν. Το πρόσωπο ήταν κάτασπρο, λες κι όλο το αίμα είχε αδειάσει από μέσα του. Αυτό άλλωστε είχε συμβεί στην κυριολεξία, γιατί ακριβώς κάτω από το σαγόνι έχασκε μια τεράστια ανοιχτή πληγή. Μέσα από τα μαυρισμένα κουρέλια της σάρκας, μπορούσε να διακρίνει τους σπόνδυλους και τα απομεινάρια του λάρυγγα. Και αυτό το ... πράγμα περπατούσε και μάλιστα είχε υπακούσει στην εντολή του Μήτρου!

«Απ'ό,τι βλέπεις, ο κύριος Καρούσης δεν ήθελε να συνεργαστεί για το καλό της επιστήμης. Όταν ήρθε να μας επισκεφτεί χθες το βράδυ, θα πρέπει να ομολογήσω, απρόσκλητος, εμείς είχαμε όλη την καλή διάθεση να φανούμε ευγενικοί μαζί του. Εκείνος, όμως, προσπάθησε να φύγει χωρίς ούτε ένα αντίο, κι αυτό εκνεύρισε πολύ τον Μολώχ. Μέχρι να τον τραβήξουμε από πάνω του, ο πιστός μας σκύλος είχε κάνει το εμπόρευμα «ακατάλληλο» για διακίνηση. Έτσι, αντί να απολαμβάνει τον καθαρό αέρα της νύχτας, ο κύριος Καρούσης θα πρέπει να μείνει εδώ μαζί μας, τις λίγες μέ-

ρες που του απομένουν ακόμα πριν η συντήρησή του καταντήσει αδύνατη».

Τίποτα δεν είχε προετοιμάσει τον Δούκα γι'αυτό το θέαμα, κι έτσι ένιωσε τα λογικά του να τον εγκαταλείπουν. Για αρκετές στιγμές έμεινε άφωνος. Τελικά, προσπάθησε να βρεί διέξοδο στην κουβέντα, και γύρισε τα μάτια προς τον Μήτρου, αποφεύγοντας το φριχτό ζωντανό κουφάρι.

«Ποιος είσαι εσύ; Ποιοί είναι, ή μάλλον, ποιοί ήταν αυτοί οι άνθρωποι που στέλνεις σαν σκλάβους στις νυχτερινές δουλειές;»

Ο Μήτρου χαμογέλασε πλατιά, δείχνοντας δυο χρυσά δόντια. «Όταν πριν μερικά χρόνια άρχισαν να μπαίνουν οι πρώτοι λαθρομετανάστες από τα σύνορα, εγώ ήμουν νταλικιέρης στην Ηγουμενίτσα. Για χρόνια κουβαλούσα Αλβανούς στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Πάτρα κάτω από τη μύτη της αστυνομίας. Έβγαλα κάποια λεφτά... Όμως, ο δρόμος ήταν κουραστικός. Είχα αποφασίσει πια να αποσυρθώ, όταν γνωρίστηκα με το γιατρό από εδώ. Δυο ταλαίπωροι είχαν πεθάνει από ασφυξία στο κρυφό χώρισμα του ψυγείου, και στην πιάτσα είχε βγει βρώμα ότι κάποιος τρελός — χωρίς παρεξήγηση, γιατρέ — ζητάει πτώματα και πληρώνει καλά. Έτσι γνωριστήκαμε κι αποφασίσαμε να συνεργαστούμε».

«Στέλνεις νεκρούς να δουλεύουν για λογαριασμό σου;»

«Δεν είναι έξυπνο; Οι νεκροί δεν χρειάζονται μεροκάματο, ασφάλιση, ούτε καν φαγητό. Είναι αλήθεια, βέβαια, πως ο ορρός του

γιατρού θέλει ακόμα κάποιες βελτιώσεις, γιατί δεν μπορεί να τους κρατήσει όρθιους πάνω από μια βδομάδα. Η αποσύνθεση, βλέπεις, καθυστερεί κάπως, αλλά συνεχίζεται. Έτσι, αναγκαζόμαστε να τους αποσύρουμε πριν αρχίσουν να βρωμάνε υπερβολικά».

«Και δεν φοβάστε μήπως σας ανακαλύψουν», ρώτησε ο Δούκας.

«Η αλήθεια είναι πως υπάρχει ένας μικρός κίνδυνος», παραδέχθηκε ο Μήτρου. «Ωστόσο, σκοπεύουμε σύντομα να επεκταθούμε σε δυο ακόμα βάσεις σε άλλες περιοχές. Άλλωστε, ο γιατρός μου υπόσχεται ότι ο ορρός του θα βελτιωθεί τόσο τις επόμενες μέρες, ώστε θα μπορούμε να στέλνουμε τους φίλους μας σε δικά τους σπίτια, κάπου κοντά στις δουλειές τους, ασφαλώς, αφού απ'ό,τι θα είδες κι εσύ είναι λίγο αργόστροφοι. Ίσως σύντομα, κι αν η κατάσταση των νέων υπαλλήλων μας το επιτρέπει, να εξαπλωθούμε και σε πολλές άλλες δουλειές. Η νύχτα χρειάζεται εργατικά χέρια, φίλε μου, και κανείς δεν ρωτά από πού προέρχονται».

«Εμένα τί σκοπεύετε να με κάνετε;» ρώτησε ο Δούκας, ξέροντας τη στιγμή που ξεστόμιζε τη φράση πόσο ηλίθια ήταν η ερώτησή του.

«Φαίνεσαι ικανός, έξυπνος και δυνατός. Θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε, αλλά νομίζω πως κάτι τέτοιο θα ήταν ένα άσκοπο ρίσκο εκ μέρους μου. Θα έχεις όμως την τιμή να βοηθήσεις την επιστήμη. Ο γιατρός θα δοκιμάσει σε λίγο επάνω σου τον καινούριο του ορρό». Ο Μήτρου απομακρύνθηκε από το τραπέζι, πλη-

σίασε την κοπέλα που ήταν τώρα ντυμένη με ένα εφαρμοστό ρούχο, και πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της.

«Θα ήθελα να συνεχίσω να σου κάνω παρέα, κύριε Δούκα, αλλά η επίδραση του ορρού πάνω σε έναν πρόσφατα νεκρό όπως θα είσαι εσύ σε λίγο, δεν είναι και πολύ ευχάριστο θέαμα. Σου εύχομαι λοιπόν...» σταμάτησε, προσπαθώντας να βρει κάποια κατάλληλη έκφραση. «Καλό ταξίδι και καλή δουλειά!». Γελώντας, βγήκε με την κοπέλα από το δωμάτιο.

Ο Δούκας απόμεινε μόνος με τον τον Παπαστάμου και το ζωντανό νεκρό που παρέμενε ακίνητος στη θέση του. Ο γιατρός πήρε μια καρέκλα και κάθισε δίπλα στο τραπέζι όπου ήταν δεμένος ο Δούκας.

«Πού πάνε;» τον ρώτησε ο Δούκας.

«Ο κύριος Μήτρου έχει ένα δωμάτιο με ειδική μόνωση στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού. Πολλές φορές, το ξημέρωμα, οι νεκροί ουρλιάζουν ανεξήγητα, και δεν του αρέσει να του διακόπτουν τον ύπνο».

«Ούτε και σ'αυτούς θα αρέσει που διακόπτεις το δικό τους», είπε ο Δούκας.

«Εσείς φαίνεστε μορφωμένος άνθρωπος, και θα πρέπει να με καταλάβετε», του απάντησε ο Παπαστάμου, σκουπίζοντας με ένα βρώμικο μαντήλι το ιδρωμένο του μέτωπο. «Η επιστήμη απαιτεί θυσίες. Η περίπτωση του Καρούση ήταν καθαρό ατύχημα. Ο κύριος Μήτρου με προμηθεύει συνήθως με πτώματα που

έχουν πεθάνει από φυσιολογικά αίτια ή ατυχήματα».

«Απορώ με την ευπιστία σου», του είπε ο Δούκας, εξοργισμένος. «Νομίζεις πως ό Μήτρου είναι από τους ανθρώπους που θα περιμένει κάποιος να πεθάνει από τα γεράματα για να στον φέρει εδώ; Κι εγώ; Εγώ τί ρόλο παίζω;»

Ο Παπαστάμου έσφιξε τα δάχτυλά του σε μια χειρονομία αμηχανίας. «Οι έρευνές μου είναι οι μοναδικές στο είδος τους στον κόσμο. Τα συστατικά του ορρού επαναφέρουν τη λειτουργία της καρδιάς και του εγκεφάλου, αρκεί ο νεκρός να έχει πεθάνει πρόσφατα. Στα πρώτα μου πειράματα, απλά επανέφερα τις ζωικές λειτουργίες, κι αυτές για ελάχιστο χρονικό διάστημα. Τώρα πιά, έχω φτάσει στο σημείο οι άνθρωποι που ζωντανεύουν να μπορούν να υπακούσουν σε απλές εντολές». Τα ίδια του τα λόγια φαίνονταν να του δίνουν θάρρος και αυτοπεποίθηση. «Αντιλαμβάνεστε τί σημαίνει αυτό; Σε λίγο καιρό ίσως πετύχω ακόμα και την αυτόνομη βούληση. Μια πραγματική επαναφορά των νεκρών στη ζωή! Σκεφτήτε πόσα θα έχουν να μας πουν για το τί βρίσκεται πέρα από τις πύλες του θανάτου. Σκεφτήτε τη χαρά εκείνων που έχασαν απρόσμενα τους δικούς τους όταν θα τους ξανασφίγγουν στην αγκαλιά τους! Το όνομά μου θα γραφτεί με χρυσά γράμματα στην ιστορία!»

«Ο θάνατος είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής», του είπε ο Δούκας. «Τί στην οργή

ονειρεύεσαι; Έναν κόσμο πλημμυρισμένο α-
πό ζωντανούς νεκρούς;»

Το πρόσωπο του Παπαστάμου σκοτείνιασε
ξαφνικά. «Δεν περίμενα πως θα με καταλάβαι-
νες. Έχεις κι εσύ την ίδια ηλίθια νοοτροπία ε-
κείνων που από την αυγή της ιστορίας στέκο-
νται εμπόδιο στην επιστήμη. Νεκρός, σίγουρα
θα είσαι πιο χρήσιμος».

Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την μο-
ναδική πόρτα του υπόγειου δωματίου. «Εσύ,
έλα μαζί μου», είπε στο πτώμα.

Ο Δούκας ξεφύσηξε απελπισμένα. Ήλπιζε
πως ο Παπαστάμου θα ξεχνούσε το ζόμπι κο-
ντά του, κι είχε την ελπίδα πως ο νεκρός μπο-
ρεί να υπάκουε και στις δικές του εντολές. Το
πτώμα του Καρούση έσυρε αργά τα βήματά
του πίσω από το γιατρό.

«Ο νέος ορρός βρίσκεται στο τελικό στάδιο
παρασκευής του. Σε δυο-τρεις ώρες το πολύ,
θα είμαι πίσω», είπε ο Παπαστάμου, και βγήκε
ακολουθούμενος από το ζωντανό νεκρό.

Ο Δούκας απέμεινε μόνος του. Άρχισε α-
πεγνωσμένα να προσπαθεί να βρει κάποιο
τρόπο διαφυγής. Όταν ο Παπαστάμου τον εί-
χε πλησιάσει, είχε δει στο ρολόι του πως η ώ-
ρα ήταν σχεδόν μία. Ήταν ναρκωμένος εννέα
ώρες! Άρχισε να συσπάται για να λύσει τα δε-
σμά του, αλλά δεν κατάφερε τίποτα. Όποιος
τον είχε δέσει πάνω στο ογκώδες τραπέζι ήξε-
ρε καλά τη δουλειά του. Αναρωτήθηκε αν του
είχαν αφαιρέσει όλα τα όπλα, και κουνόντας
τα πόδια του όσο του επέτρεπαν τα σκοινιά,
ένιωσε το μικρό στιλέττο κολλημένο με αυτο-

κόλλητο επίδεσμο στη δεξιά του κνήμη. Κατά
διαβολική τύχη, δεν το είχαν ανακαλύψει. Δυ-
στυχώς, όμως, κατά διαβολική του ατυχία, ή-
ταν τόσο καλά δεμένος που του ήταν αδύνα-
τον να το φτάσει. Έγειρε πάλι το κεφάλι πίσω
κι έκλεισε τα μάτια. Είχε βρεθεί κι άλλες φο-
ρές κοντά στο θάνατο, αλλά ποτέ τόσο ανή-
μπορος να τον αντιμετωπίσει. Κι η μοίρα που
τον περίμενε ήταν κάτι χειρότερο από το θά-
νατο. Αναρωτιόταν πώς θα ένιωθε σαν ζωντα-
νός νεκρός; Πού θα πήγαινε η ψυχή πού πί-
στευε πως είχε; Μήπως θα συνέχιζε να μένει
παγιδευμένη μέσα στο νεκρό του σώμα, ουρ-
λιάζοντας βουβά για την ελευθερία της;

Το ναρκωτικό φαινόταν να μουδιάζει και
πάλι τις αισθήσεις του. Η αδρεναλίνη που κυ-
λούσε μέσα στις φλέβες του και του είχε δώ-
σει αυτό το μικρό ξέσπασμα εγρήγορσης, τώ-
ρα μειονόταν σε ποσότητα μέχρι που σταμά-
τησε εντελώς. Χωρίς να το καταλάβει, έπεσε
σε έναν βαρύ λήθαργο χωρίς όνειρα.

Όταν ξύπνησε, ένιωσε μια παρουσία δίπλα
του. Μετά βίας συγκράτησε μια κραυγή, όταν
είδε το πτώμα του Καρούση να στέκεται από
πάνω του. Τα στεγνά του μάτια ήταν σκεπα-
σμένα από ένα είδος καταρράκτη, αλλά φαινό-
ταν να τον παρατηρεί επίμονα.

Ο Δούκας ξεροκατάπιε. Δεν ήξερε πόση ώ-
ρα είχε περάσει, αλλά ήταν σίγουρος πως δεν
του έμενε πολύς χρόνος ακόμα. Το ζόμπι φαι-
νόταν να έχει έρθει με τη δική του θέληση...
Ίσως μέσα στο φυραμένο μυαλό του να είχε

ακόμα κάποια κατακάθια λογικής!

«Κωσταντή, μ'ακούς;» ψέλλισε. Το ζόμπι συνέχισε να μένει ακίνητο, αλλά μια παράξενη λάμψη φάνηκε να διαπερνά τα θαμπά του μάτια στο άκουσμα του ονόματός του.

«Κωσταντή, είμαι ο Ιάσονας Δούκας, με θυμάσαι;»

Καμιά ένδειξη αναγνώρισης.

«Πρέπει να με βοηθήσεις να ξεφύγω, Κωσταντή», επέμεινε ο Δούκας. «Πρέπει να με βοηθήσεις να πάρω εκδίκηση για σένα κι όλους τους άλλους που βρίσκονται στη θέση σου».

Ένα ανατριχιαστικό ξεφύσυγμα βγήκε μέσα από το ανοιγμένο λαρύγγι.

«Στο δεξί μου πόδι υπάρχει ένα μαχαίρι, Κωσταντή. Βγάλε το και κόψε μου τα δεσμά μου».

Καμιά αντίδραση.

«Στο δεξί μου πόδι!» ψιθύρισε ο Δούκας όσο πιο δυνατά τολμούσε. Τέντωσε το κεφάλι και κοίταξε το πόδι του, κουνόντας το όσο του επέτρεπαν τα σφιχτά δεσμά του.

Ο νεκρός με αργά βήματα πλησίασε τα πόδια του Δούκα. «Το μαχαίρι! Βγάλε το μαχαίρι!» είπε ο Δούκας με καινούριες ελπίδες. Ήταν φανερό, πως το ζόμπι διατηρούσε ακόμα κάποια απομεινάρια της παλιάς του προσωπικότητας, ή έστω μια αντίληψη μεγαλύτερη από αυτήν που είχαν υποθέσει οι αιχμαλωτιστές του.

Ο Δούκας ανατρίχιασε καθώς ένιωσε τα παγωμένα δάχτυλα να ψαχουλεύουν το δέρμα του. Απελπιστικά αργά, και με μεγάλο κόπο, το ζόμπι έβγαλε το μαχαίρι από τη θέση του.

«Τα χέρια! Πρώτα τα χέρια μου!» είπε ο Δούκας, κουνώντας τα δάχτυλά του.

Ο νεκρός πλησίασε, έσκυψε από πάνω του, κι άρχισε να κόβει αδέξια σκοινιά μαζί με σάρκα. Ο Δούκας δάγκωσε τα χείλη του για να μην ουρλιάξει, μέχρι που ένιωσε ζεστό αίμα να κυλάει στο στόμα του. Από μια άποψη ο πόνος ήταν καλοδεχούμενος, γιατί του θύμιζε πως ήταν ακόμα ζωντανός. Μόνο οι νεκροί δεν πονούν.

Τελικά, ένιωσε το δεξί του χέρι να ελευθερώνεται. Άρπαξε το μαχαίρι από τα άτονα δάχτυλα και έκοψε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τα υπόλοιπα σκοινιά που τον έδεναν. Ύστερα, πετάχτηκε όρθιος, και παρά τον τρόμο καί την αηδία που του προκαλούσε το πτώμα, έσφιξε τους δυο ώμους που κάποτε ήταν μυώδεις και στιβαροί αλλά τώρα έμοιαζαν με μουχλιασμένα σφουγγάρια.

«Σ'ευχαριστώ, Κωσταντή! Σύντομα θα έχεις την ανάπαυση που γυρεύεις».

Ζαλισμένος ακόμα από το ναρκωτικό, βγήκε τρεκλίζοντας και βρέθηκε σε έναν στενό σκοτεινό διάδρομο που φώτιζε μονάχα ένας αδύναμος γλόμπος. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Παπαστάμου έβγαινε από μια άλλη πόρτα, μερικά μέτρα πιο πέρα, κρατώντας στα χέρια του μια μεγάλη σύριγγα. Βλέποντας τον Δούκα ελεύθερο, έβγαλε μια κραυγή τρόμου και, πριν ο Δούκας προλάβει να τον φτάσει,

χώθηκε πάλι στο δωμάτιο και κλείδωσε την πόρτα πίσω του.

Ο Δούκας έπεσε πάνω στην πόρτα, αλλά αυτή ήταν τόσο γερή που ακόμα και αν είχε όλες τις δυνάμεις του θα ήταν αμφίβολο αν θα μπορούσε να τη σπάσει. Από μέσα, ακούγονταν τα ουρλιαχτά του Παπαστάμου: «Ντίνο! Ντίνο, βοήθεια! Σώσε με! Ο μανιακός λύθηκε!»

Ο Δούκας έμεινε για μερικές στιγμές αναποφάσιστος. Στη σκάλα ακούστηκαν γαυγίσματα και βήματα. Ο Δούκας βλαστήμησε από μέσα του. Αν έμενε στο διάδρομο, το δίκανο του φρουρού δεν θα είχε ούτε μια πιθανότητα στις χίλιες να αστοχήσει. Γύρισε το κεφάλι, και είδε μια άλλη πόρτα πίσω του. Δοκίμασε το χερούλι. Ήταν ξεκλείδωτη. Χώθηκε μέσα, αλλά ο στιγμιαίος στεναγμός ανακούφισης μετατράπηκε σε κραυγή φρίκης, όταν βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τους ζωντανούς νεκρούς. Στέκονταν όλοι ακίνητοι, σε ένα μικροσκοπικό δωμάτιο, στιβαγμένοι όρθιοι σαν σαρδέλες σε σαρδελοκούτι. Στο μυαλό του σχηματίστηκε ένα τρελό σχέδιο.

«Έξω! Όλοι έξω!» φώναξε, κολλώντας το κορμί του στον υγρό τοίχο.

Υπάκουα, οι ζωντανοί νεκροί βγήκαν στο διάδρομο.

«Μπροστά! Προχωρήστε μπροστά!» φώναξε ο Δούκας, ακολουθώντας από πίσω τα εννιά όρθια πτώματα. Την ίδια ώρα, στη βάση της σκάλας, ο γιγαντόσωμος φύλακας με τα δυο σκυλιά έφταναν το τελευταίο σκαλοπάτι.

Τα σκυλιά γρύλισαν φοβισμένα και πισωπάτησαν στη θέα των ζωντανών νεκρών. Ο φρουρός, πιο ψύχραιμος, φώναξε. «Πίσω! Γυρίστε στο δωμάτιό σας!»

Τα ζόμπι στάθηκαν αναποφάσιστα.

«Μπροστά, ηλίθιοι!» φώναξε ο Δούκας. «Μπροστά για να αποκτήσετε τη γαλήνη του θανάτου!».

«Πίσω!»

«Μπροστά! Θα σας δώσει το θάνατο! Το θάνατο!»

Βουβά, τα ζόμπι όρμησαν μπροστά, όσο πιο γρήγορα τους επέτρεπαν τα νεκρά τους μέλη.

Ο φρουρός έβαλε το δίκανο στον ώμο, και με τρεμάμενο χέρι πυροβόλησε. Τα σκάγια διέλυσαν τελείως το κεφάλι του πρώτου νεκρού και χάθηκαν στα στεγνά κορμιά των υπόλοιπων. Οι νεκροί συνέχιζαν να προχωρούν, με το Δούκα κρυμμένο πίσω τους.

Δεύτερος πυροβολισμός. Ένας νεκρός πισωπάτησε με το στήθος τελείως ανοιγμένο, και το πέσιμό του έρριξε και τους υπόλοιπους σαν τραπουλόχαρτα. Ο Δούκας σφύριξε μέσα από τα δόντια καθώς δυο από τα σκάγια χώνονταν στον αριστερό γοφό του.

Συγκεντρώνοντας όλη τη δύναμή του, όρμησε μπροστά και κρατώντας το μαχαίρι στα δυο του χέρια, το κάρφωσε στην κοιλιά του φρουρού. Σωριάστηκαν κι οι δυο στις σκάλες.

Από πάνω του, ο Δούκας άκουσε νέα βήματα και φωνές. Ψάχνοντας απελπισμένα το κορμί του ετοιμοθάνατου, ανακάλυψε τη Μπε-

ρέτα του. Ήταν ακόμα γεμάτη.

Στην κορυφή της σκάλας φανερώθηκαν δυο ακόμα άνδρες, οπλισμένοι με κυνηγετικά όπλα. Θα πρέπει να ήταν ο οδηγός κι ο συνοδηγός του φορτηγού. Αυτό εξηγούσε και την παρουσία των ζωντανών νεκρών. Θα κόντευε να ξημερώσει.

Ο Δούκας έπιασε τη Μπερέτα στα δυο του χέρια και σημάδεψε. Η στιγμιαία έκπληξη των ανδρών όταν είδαν κάποιον να τους σημαδεύει ήταν γι'αυτούς μοιραία. Δυο σφαίρες βρήκαν τον πρώτο στο στήθος, μια ακόμα πέρασε σφυρίζοντας δίπλα από το κεφάλι του, και μια τέταρτη χώθηκε στο μάτι του άλλου άνδρα και σφηνώθηκε στον εγκέφαλο. Δυο κουφάρια κύλισαν από τις σκάλες για να ενωθούν με έναν ακόμα νεκρό κι έναν μετά βίας ζωντανό.

Ο Δούκας έσπρωξε τα άτονα κορμιά από πάνω του και σηκώθηκε τρεκλίζοντας. Τα ζόμπι, εκτός από εκείνο που είχε χτυπηθεί στο κεφάλι, αναδεύονταν αδύναμα στα σημεία όπου είχαν πέσει.

Ο Δούκας πλησίασε την πόρτα που είχε κλειδώσει πίσω του ο Παπαστάμου και πυροβόλησε την κλειδαριά. Ύστερα, με μια κλοτσιά άνοιξε την πόρτα διάπλατα.

Το δωμάτιο ήταν ένα μεγάλο καλοφωτισμένο ιατρικό εργαστήριο, γεμάτο όργανα και συσκευές. Ο Παπαστάμου ήταν ζαρωμένος σε μια γωνιά, κρατώντας στα χέρια του έναν μικρό πυρσό γκαζιού.

«Μη με πλησιάζεις!» φώναξε με τρεμάμενη

φωνή. «Εγώ ήθελα μονάχα να προσφέρω στην ανθρωπότητα!»

«Τότε, σου παραδίδω τις προσφορές σου», είπε ο Δούκας, και γύρισε προς τα ζόμπι. «Μπείτε μέσα! Εκεί σας περιμένει η λύτρωση και ο θάνατος».

Οι ζωντανοί νεκροί σηκώθηκαν αργά και ένας ένας μπήκανε από την ανοιχτή πόρτα και πλησίασαν το μέρος όπου ήταν ζαρωμένος ο Παπαστάμου.

«Όχι! Όχι!» φώναξε εκείνος. «Είμαι φίλος σας! Σας έδωσα πίσω την πολύτιμη ζωή σας!»

Το πρώτο ζόμπι άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος του. Ο Παπαστάμου άναψε τον πυρσό και οι στεγνές σάρκες τυλίχτηκαν αμέσως στις φλόγες. Ο νεκρός, όμως, δεν σταμάτησε. Έκανε δυο ακόμα αβέβαια βήματα και έσφιξε στη φλεγόμενη αγκαλιά του το γιατρό. Τα ουρλιαχτά του Παπαστάμου διαπέρασαν σαν καυτές βελόνες τα αυτιά του Δούκα. Τα δυο κορμιά κόλλησαν λαμπαδιασμένα στον τοίχο, και οι υπόλοιποι νεκροί, ένας ένας πρόσφεραν τα κορμιά τους στη φωτιά που όλο και δυνάμωνε. Ο Δούκας πρόσεξε δυο μεγάλες φιάλες οξυγόνου λίγο πιο πέρα και κατάλαβε πως ήταν ώρα να το βάλει στα πόδια. Βγαίνοντας έξω, είδε το πτώμα του Καρούση στην πόρτα.

«Καλό ταξίδι, φίλε μου! Μακάρι η ψυχή σου να βρει ανάπαυση», είπε, και άρχισε να ανεβαίνει κουτσαίνοντας τη σκάλα. Θα έπαιρνε όρκο πως είχε δει ένα δάκρυ να λάμπει στα στεγνά μάτια του νεκρού.

Βγήκε έξω από το σπίτι και με ανακούφιση είδε πως τα κλειδιά ήταν ακόμα αφημένα στη μίζα του μικρού φορτηγού. Πάτησε το κουμπί που άνοιγε αυτόματα την είσοδο και μετά μπαίνοντας μέσα έδεσε από συνήθειο τη ζώνη ασφαλείας και έβαλε μπροστά. Δεν είχε κάνει ούτε εκατό μέτρα, όταν μια φοβερή έκρηξη α-κούστηκε πίσω του. Ολα τα τζάμια του σπιτιού, και μαζί και το πίσω παρμπρίζ του αυτοκινήτου, έγιναν χίλια κομμάτια. Από το ραγισμένο καθρέφτη, είδε το σπίτι να τυλίγεται στις φλόγες.

Σταμάτησε δυο χιλιόμετρα πιο κάτω, βγήκε έξω κι άρχισε να παίρνει βαθιές εισπνοές. Βρήκε ένα μικρό φορητό φαρμακείο, καθάρισε όσο καλύτερα μπορούσε τα τραύματά του, χωρίς να καταφέρει να βγάλει τα σκάγια, και μετά ξαναμπήκε στο φορτηγάκι και ξεκίνησε για την Αθήνα. Η γλώσσα του ήταν πρησμένη. Την ένιωθε μέσα στο στόμα του σαν σόλα παπουτσιού. Το κεφάλι του τον πονούσε φοβερά και τα δυο σκάγια έμοιαζαν με μικρά πυρωμένα καρφιά μέσα στο γοφό του.

Στον ουρανό, άρχιζε να χαράζει. Ο Δούκας είχε φτάσει στην Κακιά Σκάλα, όταν πρόσεξε μια μεγάλη νταλίκα να έρχεται με μεγάλη ταχύτητα πίσω του και να αναβοσβήνει τους προβολείς της. Βλαστήμησε τον ηλίθιο οδηγό κι έκανε στο πλάι για να τον αφήσει να προσπεράσει. Η νταλίκα έφτασε δίπλα του, αλλά δεν προσπέρασε. Αντίθετα, κινήθηκε πλάγια

Ο Δούκας μόλις και μετά βίας κράτησε τον έλεγχο του τιμονιού. Κοιτάζοντας θυμωμένος και τρομοκρατημένος έξω, διέκρινε στην καμπίνα της νταλίκας ένα παραμορφωμένο πρόσωπό. Τα μαλλιά, τα φρύδια και το μουστάκι είχαν καεί εντελώς, αλλά δεν μπορούσε παρά να αναγνωρίσει τον οδηγό που προσπαθούσε να τον σκοτώσει. Ήταν ο Γιάννης Μήτρου.

Ο Δούκας, προσπαθώντας να συγκρατήσει το τιμόνι με το ένα χέρι, έπιασε το πιστόλι και σημάδεψε το λάστιχο του φορτηγού. Η σφαίρα χτύπησε στο τάσι και εξοστρακίστηκε. Ξανασημάδεψε, αλλά το μόνο που ακούστηκε ήταν ένας ξερός ήχος. Είχε ρίξει την τελευταία του σφαίρα.

Με ένα φρικιαστικό χαμόγελο που προκαλούσαν τα καμένα του χείλη, ο Μήτρου, έρριξε για μια φορά ακόμα την νταλίκα πάνω στο φορτηγάκι. Η δεξιά μεριά του ξύστηκε πάνω στο προστατευτικό διάζωμα, κάνοντας να πεταχτούν σπίθες. Ο Δούκας είδε την άβυσσο να χάσκει από κάτω του. Η επόμενη φορά θα ήταν η τελευταία.

Ο Δούκας μόρφασε πεισμωμένα κι έκανε την τελευταία του κίνηση. Αν ήταν να πεθάνει, θα έπαιρνε τον μπάσταρδο μαζί του. Καθώς η νταλίκα ερχόταν με φόρα προς το μέρος του, έκλεισε τα μάτια, έκανε μια νοερή προσευχή σε όσες δυνάμεις τον άκουγαν, και τράβηξε το χειρόφρενο πατώντας ταυτόχρονα και το φρένο με όλη του τη δύναμη.

Ένιωσε την άσφαλτο να φεύγει κάτω από τις ρόδες του. Το φορτηγάκι σταμάτησε από-

τομα και έκανε τρεις τούμπες, μένοντας τελικά ανάποδα μερικά εκατοστά μακριά από τον γκρεμό. Ο Δούκας είδε φευγαλέα την νταλίκα που, παρασυρμένη από την ταχύτητα της και μην έχοντας βρει το στόχο της, διέλυσε το διάζωμα και βούτηξε στον γκρεμό. Ήταν μια σκηνή που του φάνηκε πως κράτησε λεπτά ολόκληρα, αν και στην πραγματικότητα δεν θα είχε διάρκεια παραπάνω από ένα ή δυο δευτερόλεπτα.

Νιώθοντας όλα τα κόκκαλα του κορμιού του ραγισμένα, ο Δούκας έλυσε τη ζώνη και βγήκε έρποντας από το φορτηγάκι. Απορούσε πως μπορούσε ακόμα να σταθεί στα πόδια του. Ήταν, όμως, ζωντανός. Άσημος, απένταρος, αλλά ζωντανός. Και η ζωή ήταν το πιο όμορφο δώρο, ιδίως για κάποιον που είχε βρεθεί τόσο κοντά σε μια μοίρα χειρότερη κι από το θάνατο.

Ο ήλιος θα πρέπει να είχε βγει πίσω από τα βουνά γιατί ο ουρανός πήρε ξαφνικά ένα πιο λαμπερό χρώμα. Θυμόταν πως κάπου μπροστά του υπήρχε ένα βενζινάδικο. Τουλάχιστον, ήταν σίγουρος πως θα συναντούσε την πρωινή βάρδια.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Όγκοστ Ντέρλεθ	ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΚΘΟΥΛΟΥ
Νικολάι Γκόγκολ	ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΪ ΓΙΑΝΝΙΟΥ
Γουίλιαμ Τζέικομπς	ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΙΜΟΥΣ
Ζαν Ρεϋ	ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙ ΤΟΥ ΜΑΙΝΖ
Γουίλιαμ Γιτς	ΟΙ ΜΑΓΟΙ
Θωμάς Μαστακούρης	ΞΗΜΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ

Ιστορίες του σκοταδιού, που κρύβει μέσα του όλα τα μυστικά, τους φόβους και τα ανομολόγητα πάθη του ανθρώπου.

Ιστορίες των παιδιών της νύχτας, που βγαίνουν όταν ο ήλιος πέσει πίσω από τα βουνά για να απολαύσουν για λίγο αυτό που κάποτε ήταν ολοκληρωτικά δικό τους.

Ένα βιβλίο για το Χάος που καιροφυλακτεί μέσα στην ψυχή του κάθε ανθρώπου.

Δρχ. 700